

கனடா
இலக்கிய
மாசு
சங்கிரக

100/-

ஜீவந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

கி.க. முரளிதரன்
ந.கிரவிந்திரன்
செல்லத்துரை சுதர்சன்
சு.தவச்செல்வன்
பொ.கருணாகரமூர்த்தி
புகழ்
ஆனந்தி
கந்தர்மடம் அனந்தன்
சு.க.சிந்துதாசன்
சி.ஜெயசங்கர்
மு.யாழ்வன்
சாந்தி நேசக்கரம்
நிலாந்தி சசிக்குமார்
நக்கீரன் மகன்
சுழக்கவி
எம்.கே.முருகானந்தன்
கே.எஸ்.சிவகுமாரன்
நா.நவராஜ்
புரசன்னராஜ்
செங்கதிருமான்
அர்ச்சுனன்
த.நிலக்கன்

117

ஆணி - 2018

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

பொ.கருணாகரமூர்த்தி - 06
புகழ் - 19
ஆனந்தி - 30

கவிதைகள்

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 14
ச.க.சிந்தாதாசன் - 15
சி.ஜெயசங்கர் - 15
மு.யாழவன் - 24
சாந்தி நேசக்கரம் - 24
நிலாந்தி சசிக்குமார் - 25
நக்கீரன் மகள் - 25
ஈழக்கவி - 47

பத்தி எழுத்து

எம்.கே.முருகானந்தன் - 22
கே.எஸ்.சிவகுமாரன் - 40

நூல் விமர்சனம்

நா.நவராஜ் - 33
ப்ரசன்னராஜ் - 42

உருவகக்கதை

சொங்குதிரோன் - 23

அட்டைப்படம்

த.நிலக்கன்

கட்டுரைகள்

புனைகதைகளில் வெட்டியான்

இ.ச.முரளிதரன் - 03

இலக்கியமும் அரசியலும் வடிவ மாற்றம்

ந.இரவீந்திரன் - 16

சிற்றிதழ்களின் நூலாக்கம்,
'புதுசு' மீள் வருகையை முன்வைத்துச்
சில அறிமுகக் குறிய்புகள்
செல்லத்துரை சுதர்சன் - 26

கிங்கிஸ் ஜத்மாத்தவின் - ஓட்டகக்கண்
ஸ்தெப்பிஸ் நிலவியலின் இரும்புக்குரல்
ச.தவச்செல்வன் - 44

ஜீவநதி

2018 ஆனி இதழ் - 117

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீதனி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணாந்தறை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விரும்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K.Bharaneetharan,
Kalaiahm ,
Alvai North west, Alvai.**

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓட
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

ஜீவநதி பதிப்பக வெளியீடுகள்

2007 ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 5 ஆம் திகதி ஜீவநதியின் முதல் இதழ் வெளியானது. இந்த இதழ்வரை தொடர்ச்சியாக 117 இதழ்கள் வெளியாகியுள்ளன. ஜீவநதி பதிப்பகத்தின் முதலாவது வெளியீடாக 2009 ஆம் ஆண்டு கலாநிதி த. கலாமணியின் "பாட்டுத் திறத்தாலே" சிறுகதைத் தொகுதி வெளி வந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து ஈழத்தைச் சேர்ந்த 52 படைப்பாளர்களின் நூல்கள் ஜீவநதி வெளியீடாக வெளியாகியுள்ளன. இந்த மாதம் 100 ஆவது வெளியீடாக இ.ச.முரளிதரனின் "சுரோடிங்கரின் பூனை" கட்டுரைத் தொகுப்பை ஜீவநதி பதிப்பகம் வெளியீடு செய்கின்றது.

ஜீவநதி வெளியீடாக வெளிவந்துள்ள நூல்களில் சிறுகதைத் தொகுப்புகள், கவிதைத் தொகுப்புகள், நேர்காணல் தொகுப்புகள், நாவல்கள், குறுநாவல்கள், கட்டுரைத் தொகுப்புகள், உரைச்சித்திர தொகுப்பு, நாடகத் தொகுப்புகள், சினிமா சார் கட்டுரைத்தொகுப்பு, ஆய்வு நூல்கள், கல்வி சார் கட்டுரைத்தொகுப்புகள் என பல்வேறு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஈழத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் வசிக்கும் எழுத்தாளர்களது நூல்கள் ஜீவநதி பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

ஜீவநதியின் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ள நூல்களில் பல நூல்கள் விருதுகளையும், சான்றிதழ்களையும் பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஜீவநதியின் வெளியீடாக வெளிவந்துள்ள பல நூல்களின் பிரதிகள் விற்றுத் தீர்ந்தமையும் ஜீவநதி பதிப்பகத்தின் வெற்றியாகவே கொள்ளத்தக்கது. நதியில் விளையாடி, கவியில் உறவாடி, காலநதியின் கற்குழிவு, இவர்களுடன் நான், ஜீவநதி நேர்காணல்கள் தொகுப்புகள் ஈழத்து பல்வேறுபட்ட எழுத்தாளர்களின் சங்கமமாக வெளியாகி பலரது கணிப்பையும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளன.

ஜீவநதி பதிப்பகம் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு முடிந்தளவு சிறந்த நூல்களை வழங்கும் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு வாசகர்களது ஆதரவுக்கும் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

- க. பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளாவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம், அருள்நாயகி - கொடிகாமம்
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

புனைகதைகளில் வெட்டியான்

இ.சு.முரளிதரன்

ஒவ்வொரு சமூகத்திலும் சமனிலை குலைந்த வாழ்வின் இழையினால் பின்னப்பட்ட மனிதர்களைக் காண முடிகிறது. நலிவுற்ற அத்தகையோர் மீது மேலாண்மைக் குடிகளால் கட்டவிழ்த்து விடப்படும் ஒடுக்குமுறைகளையும், அவற்றைக்கண்டும், காணாதது போலப் பாவனை செய்யும் அரசு இயந்திரத்தின் சுழற்சியையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இத்தகைய விளிம்புநிலை மக்களின் அவலங்களைப்படைப்புகளில் பதிவு செய்து, மனித குலத்தின் பொதுவெளியில் சமத்துவ அங்கீகாரத்தினை அவாவுகின்ற ஆக்க கர்த்தாக்கள் கவனக் குவிப்புக்குரியவர்கள். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அடுக்குகளில் மிகவும் கீழ் நிலையில் வைத்து நோக்கப்படும் மனிதர்களாக “வெட்டியான்” எனப்படும் பிரிவினர் அமைந்துள்ளனர். செழிப்பின் உச்சத்தில் வாழ்ந்த அரிச்சந்திரன் என்னும் மன்னனை, கொடுமையின் உச்சத்திற்கு கொண்டு செல்ல “வெட்டியானாக்கிய” செல்நெறியிலிருந்து அத்தொழில் குறித்த அவலப்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். பிணத்தினை எரித்தல் மற்றும் புதைத்தல் தொழிலினை மேற்கொள்ளும் “வெட்டியான்” பற்றிய அக்கறையை சில புனைகதைகள் வெகுநூட்பமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பிணங்களை எரித்து வாழுகின்ற ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழ்வியலை அவல நூரை ததும்பப் பதிவு செய்த படைப்பாக ஆண்டாள் பிரியதர்ஷினியின் “தகனம்” நாவல் அமைந்துள்ளது. வம்சாவளியாக வெட்டியான் பணி புரியும் விளிம்புநிலை மாந்தரின் சீழ்க்கிந்த வாழ்வின் வலிகளை உணர்த்துகிறது.

“இருசப்பன்” என்ற பாத்திரத்தின் குடும்ப உறுப்பினர் வெட்டியான் தொழிலால் வெவ்வேறு விதங்களில் பாதிக்கப்படும் தருணங்களை, சுடுகாட்டு வாசத்தை நாசியில் நுழைக்கும் தகுமொழியோடு படைப்பாக்கியுள்ளமை விதந்துரைக்கத்தக்கது.

பெங்களூர் ஹனுமந்தபுரா மற்றும் கோவை சொக்கம் புதூர் ஆகிய இடங்களில் தற்போது பெண்களும் வெட்டியான் தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். அதே வகையிலே “சின்னப் பொண்ணு” என்ற கதா பாத்திரம் வெகு நூட்பத்தோடு “தகனம்” நாவலில் இடம் பெறுகின்றது. பிணம் எரிக்கும் முறைமைகளை துர்நாற்றமும், புகையும், தணல் வெக்கையும் வாசகனிதத்தும் பரவும்படியாக நாவலை நகர்த்திச் செல்கிறார். “சின்னப் பொண்ணு” என்ற பாத்திரம் பிணத்தை தோண்டும் காட்சி முன்வைக்கும் சமூக விமர்சனம் உன்னதமானது. உயிர்ப்பு மிகுந்தது. பிணத்தைக் கடவுளுக்கு நிகராக நினைத்துக் கடமை யாற்றும் உளபாங்கும் நாவலின் முடிப்பும் “வெட்டியான்” தொழிலை வாசக மனதிலே வேறுதளத்திற்கு நகர்த்திச் செல்லும் வீரியம் மிகுந்தன.

வைரமுத்துவின் “கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம்” நாவலிலும் தொத்தன் என்ற வெட்டியான் பாத்திரத்தினைக் காணமுடிகிறது. கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சுவதற்கு மனித எலும்புத் தூண்டு எடுக்கச் செல்லும் மொக்கராசவும் தொத்தனும் சந்திக்கும் சுடுகாட்டுக் களத்திலே பிணம் எரிக்கும் நடைமுறைகளை வைரமுத்து பதிவு செய்கிறார். பிணத்திலே துவாரமிட்டு எரித்தல், வெட்டியான் பிணத்தை எரிய வைத்து விட்டு அகன்று விடும் தழலில் அரைகுறையாக வெந்த

சுடலத்தைக் கழுதைப்புலி இழுத்துச் செல்லுதல் “மசானம் கருப்பையா” என்ற சுடலைச் சாமியினை வெட்டியான் வழிபடுதல், சுடலத்தில் நீர் வற்றிட எழுந்து மடங்கி நின்று எரிதல் போன்ற பல்வேறு விடயங்களினை நாவலிலே விபரித்துள்ளார்.

தமிழகத்தில் அதிக எண்ணிக்கையிலான சிறுகதைகள் “வெட்டியான்” என்ற ஒடுக்கப்பட்ட மனிதன் மீது கரிசனை காட்டும் விதத்திலே எழுதப்பட்டுள்ளன. எனினும் ஈழத்து இலக்கியப் புலத்திலே விளிம்புநிலை மனிதனான “வெட்டியான்” குறித்த பதிவுகள் அருகியே காணப்படுகின்றன. ஈழத்தின் சில கிராமங்களில் “வெட்டியான்” என்ற தனித்த தொழில்சார் மனிதர்களைக் காண முடியாது. உறவினர்களே பிணத்தினை எரிக்கும் நடை முறை வழக்கிலுள்ளது. சில கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் வெட்டியான் தொழில் புரிவோரே பிணத்தினை எரிக்கின்றனர். மாறுபட்ட எரிப்பு முறைகளும், காடாற்றுப் போன்ற நடைமுறைகளும் புனைவுகளுக்குள் உளவாங்கப்பட்டு வெட்டியான் களின் ஜீவித இடுக்குகளுக்குள்ளும் ஈழத்தின் எழுத்தொளி பரவ வேண்டுமென்பது எனது அவாவுகையாகும்.

ஈழத்துக் கதைசொல்லிகளில் தனித்துவமான கரிசனத் தோடு “வெட்டியானை” அணுகியவராகக் க.பரணீதரன் காணப்படுகின்றார். மனித வாழ்வின் முடிவிடமான சுடுகாட்டில் தனது எதிர் காலத்தைத் தேட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குத் தள்ளப்பட்ட “மூர்த்தி” என்ற விளிம்பு நிலை மனிதரின் வாழ்வை நடப்பியல் வலிமையோடு “வெட்டியான்” சிறுகதையிலே பதிவு செய்துள்ளார். “சின்னக்கட்டாடியாகி” குடிமைத் தொழில் செய்ய விரும்பாத மூர்த்தி “லோன்றி” மூலம் சுயதொழில் நாடுதல், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையால் வெட்டியானாகி யுத்தத்தால் பாதிக்கப்பட்ட குடும்பமொன்றின் பிரதான உறுப்பினர் விபத்தில் மரணமடைய சுடலத்தை எரிக்கும்போது உளத்தாக்க மடைதல், வெட்டியான் தொழிலுக்கு முழுக்குப் போட முனையும் போது குடும்ப வறுமை பிடரி பிடித்து அதே தொழிலுக்குள் தள்ளி விடுதல் ஆகிய இழைகளால் பின்னப்பட்டதாக க.பரணீதரனின் “வெட்டியான்” அமைந்துள்ளது. கதாபாத்திர உணர்வுகளின் பாரம் வாசகனிடத்தும் பரவும் வகையிலே கதையினை நகர்த்திச் சென்றுள்ளார். இக்கதை பிரதேச செயலக சிறுகதைத் தொகுப்பொன்றுக்கு அனுப்பப்பட்ட போது, “வெட்டியான்” என்ற வார்த்தை யாழ்ப்பாணத்திற்கு

உரியதல்ல என்ற காரணத்தைச் சுட்டிக்காட்டித் திருப்பி அனுப்பப் பட்டதாம்! 1842 இல் பதிப்புச் செய்யப்பட்ட யாழ்ப்பாண அகராதியில் “வெட்டியான்” என்ற சொல் இடம் பெறுவதோடு “சுவம் சுடுவோன்” என்னும் பொருளும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வகையான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான பிரதிகளை ஏற்பதிலே சிலருக்கு இன்னும் மனத்தடை இருப்பதனையே இத்தகைய சம்பவங்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன.

வண்ணநிலவன் எழுதிய “மயான காண்டம்” வெட்டியான் கதாபாத்திரத்தைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்திய மற்றொரு சிறுகதையாகும். கிராமத்திலே நீண்ட நாட்களாக எவருமே இறக்காததால் “செல்லப்பா” என்ற வெட்டியான் வறுமையின் கோரப் பிடிக்குள்ளே சிக்கித் தவிக்கிறான். சிறுவயதில் இவ்வாறான கொடிய வறுமையேற்பட்டபோது தனது தந்தை இறைவன் முன்னே சங்கெடுத்து ஊதியத்தை மனங்கொண்டு, சுடலை மாடன் சாமிக்கு முன்னே ஆக்ரோஷமாகச் சங்கினை ஊதுகின்றான். தகர உண்டியல் அவனது பார்வையிலே தட்டுப்படுகின்றது. அதனை அவன் பிடுங்கி எடுப்பதோடு கதை நிறைவு பெறுகிறது. களவாக உணராமல் கடவுள் வரமாக உணரும் வகையிலே வெட்டியானின் நிலைப்பாட்டினைக் கதைக்குள்ளே புதைத்தமையும், வாசக மனத்தினை அவ்வழியிலே நகர்த்தும் கதை சொல்லியின் ஆளுமையும் இக்கதையிலே விதந்துரைக்கத்தக்கது.

வெட்டியான் தொழிலில் தினமும் எதிர் நோக்கும் மாறுபட்ட சவால்களையும், அத்தொழிலை மேற்கொள்பவன் மீது சமூகம் கொண்டிருக்கும் பெறுமதியற்ற பார்வையினையும் இனங்காட்டுவதாக இரா. நடராசனின் “வெட்டியான் இரவு” சிறுகதை காணப்படுகின்றது. மழை பொழிகின்ற இரவொன்றிலே “பாண்டி” என்ற வெட்டியான் பிணம் எரிக்கும் போது எதிர் கொள்ளும் துன்பியலை உரியவகையிலே பதிவு செய்துள்ளார். நாய்க்கும் நரிக்கும் காவலிருந்து மறுநாள் வரும் உறவினருக்கு எலும்பு நிரப்பித்தர வேண்டிய அவலம் மழை மற்றும் பனி பொழியும் காலத்திலே எரிச்சலூட்டக் கூடியதென்பதையும் கதையிலே சுட்டிக்காட்டுகிறார். பிணம் எரிக்கும் தொழிலின் கடினத்தன்மை குறித்த புரிதலின்றி வெட்டியானுக்கு ஊதியத்தைக் குறைத்து வழங்க முற்படுகின்ற சமூக மனநிலையை இக்கதையும் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜெயகாந்தனின் “நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி” சிறுகதையும் வெட்டியானையே மையப் பாத்திரமாகக் கொண்டமைந்துள்ளது. “நந்தவனத்திலோர் ஆண்டி” என்ற பாடலின் அர்த்தத்தினையும் புத்திரசோகத்தினையும் உணராத நிலையில் மகிழ்வோடு பாடலைப்பாடி குழந்தைகளின் பிணங்களைப் புதைக்கும் வெட்டியான், தன் மகன் இறக்கும் நாளொன்றிலே குமுறியழுகிறான். சுயசோகம் வாழ்வின் தரிசனத்தைத் தருகின்றது.

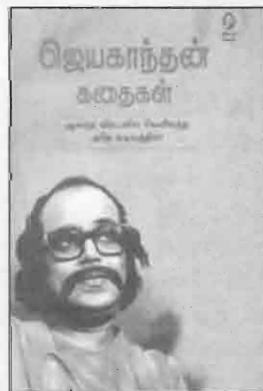

“நந்தவனத்திலே ஓர் ஆண்டி” என்ற பாடலை யாரோ பாடுவதாகப் பிரமை ஏற்படப் பாடலின் அர்த்தம் புரிகிறது. இதுவரை புதைக்கப்பட்ட குழந்தைகளின் பின்னாலுள்ள மனிதர்களின் கண்ணீர் வெப்பத்தை உணர்கிறான். அன்றிலிருந்து எந்தக்குழந்தையைப் புதைத்தாலும், தனது மகனின் சடலமாகக் கருதிக் கதறியழுகிறான். முன்னரைப் போலவே, இப்போதும் ஊரார் அவனை “ஒரு மாதிரி” என நினைப்பதாகக் கூறிக் கதையை நிறைவு செய்கிறார்.

மரணத்தின் கொடூர முகத்தை தனது மகனின் இழப்பின் போதே வெட்டியான் உணர்கிறான். இதன் அருட்டுணர்வினை இயக்குநர் பாலாவின் “பிதாமகன்” திரைப்படத்திலே காணமுடியும். பிணத்தை எரித்து வாழும் சித்தன் என்ற வெட்டியான் தனது நண்பனான “சக்தி” யின் உடலை எரித்து அவனது எலும்புகளைப் பார்த்துக் கதறி அழும் தருணம் “நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி” சிறுகதையின் நீட்சியாகவே கொள்ளத் தக்கது.

“தகனம்” என்ற தலைப்பிலே இரா.கதைப் பித்தனும் சிறுகதை ஒன்றினை எழுதியுள்ளார். வறுமையின் படுகுழியிலே ஜீவிதம் நிகழ்த்தும் பிராமணச் சிறுவன், தந்தை மரணிக்கும் தூழலில் உதவுவோர் இல்லாமற் திணறுகிறான். இறுதிக் காரியங்களை முன் னெடுத்து பிணத்தை எரிக்க உதவும் வெட்டியானிடம் “உன்னுடைய உதவியாளனாக என்னையும் ஏற்றுக் கொள்” எனும் வகையிலே பிராமணச் சிறுவன் விண்ணப்பிப்பதாக “தகனம்” சிறுகதை முடிவடை கிறது. உள்பாங்கின் அடிப்படையில் சாதிய விம்பத்தைத் தகர்க்கும் மரபான நுட்பத்தினையே கையாண்டிருப்பினும், பிணம் எரிப்பவனுக்குள் உயிர்ப் போடிருக்கும் உன்னதமும் மனிதப் பிணங்கள் நடமாடும் சமூகத்தின் மீதான அச்சமும் ஒரே புள்ளியில் இணையும் தருணம்பாராட்டுக்குரியது.

அல்லநகரம் தாமோதரன் எழுதிய “உன்னைப் போல் ஒருவன்” சிறுகதையானது வெட்டியானின் அவல நிலையினை வெளிப்படுத்தும் பிறிதொரு கதையாகும். கிராமத்திலே “வெட்டியான்” தொழில் புரியும் “பூச்சி” என்பவன் பிணம் எரிக்கும் போதான நாற்றத்தினைச் சமாளிக்க அருந்தும் மட்டரக சாராயத் தால் வயிற்று உபாதைக்கு உள்ளாகின்றான். இந்நிலை யில் மின்சார தகன மையத்தின் வரவால் மாற்றுத் தொழிலை நாடுகிறான். “மகாராசன்” என்று பெயரை மாற்றி நகர்ப்பகுதி உணவகம் ஒன்றிலே வேலையாளாகச் சேர்கிறான். தனது உறவுக்காரன் ஒருவனை உணவகத்திற்கு அருகிலுள்ள

சலூனில் காணும் போது ஏற்படும் அச்சமும் “எதுக்குப் பயப்படனும் நீ ஒழைச்சுத் தானே வாழற” என்ற முதலாளியின் அங்கீகாரமும் கதையின் பிரதான இழையாக அமைகின்றன. உலகமய மாக்கலின் விளைவு

வால் மின்சாரச் சுடுகாட்டின் வருகை நிகழ் வெட்டியான் தொழில் புரிவோர் வருமான இழப்பிற்கு நேரிடும் அவலம் “தகனம்” நாவலிலும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

ச.அறிவுழகனின் “மரண அடி” சிறுகதையும் “வெட்டியான்” தொழில் மீதான சமூக நோக்கினை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இக்கதை இயக்குநர் ரவிக் குமாரால் (இன்று நேற்று நாளை திரைப்பட இயக்குநர்) குறும்படமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. வெட்டியானான முதியவரோடு வாழும் ஒருவன், அத்தொழிலை செய்யக்கூடாதென மாற்றுத் தொழிலை நாட முயல்கிறான். எனினும் “வெட்டியான்” என்ற அடையாளம் தொழில் வாய்ப்புக்கு எதிராகவே அமைகின்றது. எரியும் பிணம் நெஞ்சாங்கட்டை இல்லாதபோது வளைந்து நிமிர்ந்தால் வெட்டிக் கம்பால் “ஏதேனும் காரணத்தைச் சொல்லி” வெட்டியான் அடிப்பதை வழக்கமாகக் கொள்கிறான். இந்நிலையில் முதியவரான வெட்டியான் இறந்துவிட, அவரது பிணத்தை எரிக்கும் இளைஞன், தன்னை அனாதையாக்கியமை யினையும், வெட்டியான் தொழிலுக்குள் தள்ளியமையினையும் எடுத்த துரைத்து எரியும் போது நிமிரும் முதியவரின் பிணத்தை ஆக்ரோஷமாக அடிக்கும் காட்சியோடு “மரணஅடி” நிறைவு பெறுகிறது. அறிவுழகனின் அனுமதியோடு மிக நுட்பமாகச் சிறுகதை குறும்படமாக்கப்பட்டுள்ளது.

அகிலனின் “மயானபூமி”, கி.நடராசனின் “தத்தனேரி சுடுகாடு” போன்ற பலபனைகதைகள் வெட்டியான் குறித்த தரிசனத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளன. அனைத்துக் கதைகளும் வாசகரைக் குற்றவுணர்வுக்குள் தள்ளும் வகையிலே எழுதப்பட்டுள்ளன.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வலிகளை புரிந்து கொள்ளாத ஆதங்கத் தையும், வெட்டியான் வேலையின் பின்னாலுள்ள துன்பி யலையும் ஒருங்கே வெளிப்படுத்த முனைந்துள்ளன.

நடுவண் மனிதர்களின் அனுபவங்களை மட்டுமே தேய் வழக்காக எழுதிக் குவிப்பதிலிருந்து விலகி, விளிம்பு நிலை மாந்தர்களின் வலி ததும்பும் ஆற்றாமையினையும் பிரதிபலிக்கும் அலாதிமான வாசக நுகர்வுக்கு உறுதுணையாகும். சொற்களின் வேதியல் மிகு மாற்றங்களோடு தற்புதுமையான படைப்புகள் “வெட்டியான்” போன்ற எளிய மனிதர்கள் குறித்து வெளிவருதல் இலக்கிய உலகிற்கு கனதி சேர்க்கும் என நம்புகிறேன்.

மனைமோகம்

பொ.கருணாகரமூர்த்தி

மென்வெய்யிலும், காற்றில் சீதளமும் மிதந்திருக்கும் அருமையான மாலை. வாங்கி வைத்திருக்கும் பூவிதைகளையும் பூக்கன்றுகளையும், வீட்டின் பின்கோடியிலமைந்த தோட்டத்தில், நடலாமாவென்று வர்ஷியோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். Bremen இல் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர்கள் சொந்தமாக வாங்கிய வீடு அது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொண்டுவந்த மல்லிக் கோப்பியில் ஒன்றைப் போட்டுக்குடித்துவிட்டு தோட்டத்துக்குப் போகலாமென்றிருக்கையில் தொலைபேசி அழைத்தது. அழைப்பு வந்த நேரம், இடத்தை வைத்தே அது அகிலாதான் என்று ஊகித்துக்கொண்டதும் வர்ஷிக்குச் சலிப்பாக இருந்தது, அது தொடர்ந்து அனுங்கி எரிச்சலூட்டவும், அலுத்துக்கொண்டுபோய் ஒலிவாங்கியைத் தூக்கினாள்.

“இவ்வளவு நேரமாய் அடிக்க விட்டன்... என்ன செய்துகொண்டிருந்தனி” என்பாளாயின் அடுப்பில் சமையல், இல்ல வாஷ்றாமில் இருந்தன்; என்றேதாவது பொய்யைத் தயார் செய்யவேண்டும், “இல்லையங்கோ... இப்போ யாருடனும் போன் பேசிற முடிவ நான் இல்லை” என்றா சொல்ல முடியும்? சரி எம் ஐயனைச் சாட்சியாய் வைச்சுக்கொஞ்சம் பொய் பேசுவம் நன்மையுடைத்து. அகிலா பேச்சை எப்படி நாடகியமாகத் தொடங்கினாலும் கடைசியில் “காணிக்குக் கையெழுத்து வைச்சுத்தந்திடு” என்கிற கோரிக்கையோடும், அது உன் தார்மீகக் கடமை என்பதுபோலொரு மென்னழுத்தத்தையும் வைத்தே பேச்சை முடிப்பாள்.

“ஹலோ... அக்காதான் பேசிறன்... கனநேரம் அடிக்கவிட்டன் ஏதுங் கைவேலையாய் இருக்கிறியோ... எப்பிடிப் பின்ன சுகமாயிருக்கிறியோ அத்தான் எப்பிடி... குழந்தைகள் எப்பிடி.”

போன மாதம் வரை வர்ஷி புருஷனை கலாதரன் என்றே அழைத்த அக்கை இப்போ கொஞ்ச நாட்களாக அவனின் மதிப்பையும் கனத்தையுங்கூட்டி “அத்தான்” என்கிறாள்.

“பரவாயில்லை அக்கா இருக்கிறம்... அத்தான், நீங்கள், காப்பியன், தீபிகா எல்லாரும் சுகந்தானே...”

“எல்லோரும் ஏதோ இருக்கிறம்... காப்பியனுக்கு அடுத்த வருஷம் கேம்பிறிட்ஜ் கிடைக்கும்போல இருக்கு... பிள்ளையை விட்டிட்டு தனிய இருக்கப்போறதை நினைக்கத்தான் கஷ்டமாயிருக்கு... உங்க பிள்ளைகள் எல்லாம் ஸ்கூலால வந்தாச்சோ... ஜெர்மனியில் ஸ்கூலுகள் நேரத்துக்கே விட்டிற்றதுபோல.”

“ஓமோம்... ஹிட்லர் அப்பிடி பள்ளிகளை நேரத்துக்கே விடச் சொல்லிவிட்டுத்தான் செத்தவர்” என்று சொல்லலாம்; போலிருந்தாலும்

“ஓமோம்... இஞ்சை பெரிய லெஸர் இல்லைத் தானே... அதால இரண்டுமணிக்கே விட்டிடும், இவையள் இன்னுமென்ன தவ்வலுகளே... 15, 16ம் வயசுகளாகுது... இப்ப தங்கட பாட்டுக்கே போய்வரத் தொடங்கிட்டினம்.”

“தங்கட பாட்டுக்கு வருவினம் என்றிட்டு அசண்டையாய் இருக்கப்படாது கண்டியோ... பொம்பிளைப்பிள்ளைகள். பேப்பருகளில் ந்யூஸ்களில் கேள்விப்படுகிற நீ தானே எப்பிடி நாதாரியள் ஸ்கூல்ப் பிள்ளைகளைக் கடத்திறதுறாங்களென்று...”

இவள் இப்ப என்ன பிள்ளைகளைத் தனியே வரச் சொல்லுகிறாளா... இல்லை வேண்டாமென்கிறாளா...

அவளது திடீர் அக்கறை குழப்பமாயிருக்க வர்ஷி விஷயத்தை மாற்ற விரும்பவும் அகிலா அவளாகவே அதை மாற்றினாள்.

“அப்ப இந்த முறை லோங் வகேஷனுக்கு சிலோனுக்குப் போகேல்லேயே...”

“வகேஷன் சீஸனில் ஃப்ளைட் டிக்கெட்டுக்கள் “நெருப்பு” விலையாயிருக்கும், அதோட போன வருஷமும் போன்னாங்கள்தானே... அதனால் இவர் இந்தமுறை சிலோன விட்டுத் தான்ஸானியாவுக்குப் போவம் என்கிறார்”

“தான்ஸானியாவில் ஆர் இருக்கிறது... அங்கே அப்பிடி என்ன விஷேசம்... என்ன இருக்காம்... பார்க்க ஆஃப்ரிக்காவில்...”

“ஆஃப்ரிகா என்றாலும் அது அவ்வளவு வரட்சியான நாடல்ல... இலங்கை மாதிரி மலைகள் ப்ளான்டேஷன், எஸ்டேட்டுகள் உள்ள ஒரு நாடுதான்... அவர் படிச்ச Snows of Kilimanjaro என்றொரு நாவலில் அந்த மலைகளைப் பற்றியும், அந்தமலைகளின் பீடத்தில அமைந்திருக்கும் சமதரைகள் தாவரங்களைப்பற்றியும் அழகான விபரிப்புகள் வருதாம்... அதனால் தான் கையாய்க் காலாய் ஓடும்போதே அதையும் ஒருக்கால் பார்த்துவிடோணும் என்று நிக்கிறார்.”

“உப்பிடித்தான் முந்தியும் அன்னை மேரி வாழ்ந்த மனையொன்று IZMIR இல இருக்கென்று எதிலயோ படிச்சிட்டுத் துருக்கிக்கே போய்ப் பார்த்திட்டு வந்த மனுஷனல்லே...”

“ம்...”

“ஆனால் திரும்பி வரேக்குள்ளதானாம்... கொஞ்சம் பிரச்சனைப் படுத்துவாங்கள்”

“ஏனாம்...?”

“தான்ஸானியாக்காரியளை ஜெர்மனிக்குக் கடத்திறான் என்று என்னையும் பிள்ளைகளையும் மறிப்பாங்களாம்...”

“அட்டா... நாண்டுகொண்டு நின்று கட்டின மச்சானுக்கு இப்பத்தான் நாங்கள் தான்ஸானியாக்காரியள் மாதிரித் தெரியிறமாமோ...”

“அதை விடக்கா...அது சரியான லொள்ளு, எப்பவும் உப்பிடித்தான்... எதையாவது சொல்லிக் “கடி”ச்சுக்கொண்டேயிருக்கும்.”

“அது எப்பவெண்டாலும் கடிபடுங்கோ... நான் இப்ப முக்கியமாய் எடுத்தது... இந்தக் காணிப் பிரச்சனையைக் கதைப்பமெண்டுதான்.”

“அதில என்ன கிடக்கு நெடுகக் கதைக்க...”

“அடி லூஸைப்பெட்டை... உனர் மனுஷன் தான் சமூகசீர்திருத்தவாதி, சீதனவிரோதி என்றாலும் அண்ணையும் நானும் உள்ளதைப் பகிரவல்லே உன்னுடைய ஒப்புதல் கையெழுத்தும் வேணுமாம்.”

“ஏனப்பிடி”

“ஏதோ எங்கட யாழ்ப்பாணத் தேசவழமையோ என்னவோ ஒன்றொன்றிருக்காம்... பெற்றோர் இல்லாத காலத்தில் பிள்ளைகளுக்கு சொத்தை உறுதி எழுதுகில், எல்லாப் பிள்ளையாரும் சேர்ந்து கையெழுத்து வைச்சால்த் தான் அது செல்லுபடியாகும்.”

அகிலா கடைசியாகச் சிலோனுக்குப் போய் வந்த போது அப்பா இருந்த காலத்தில் அவர்களின் குடும்பசொத்து விடயங்களைக்கையாண்ட சட்டத்தரணி

யிடம் புருஷனோடுபோய்... எம் தேசவழமைச் சட்டத்தின்படி ஒரு பொம்பிளைபிள்ளைக்கு சீதனம் எழுதுப்படாமல் இருந்தால்... அந்தப்பிள்ளைக்கும் பெற்றோரின் சொத்தில மற்றப்பிள்ளைகளுக்கான விகிதத்தில் பங்கிருக்கு என்பதையும், சீதனம் எழுதுப் பட்ட பெண்பிள்ளைகளுக்கு பிறுராஜிதத்தில் பங்கில்லை, மற்றும் இதுவன்ன சொத்துகள் சம்பந்தமான தகவல்களையும் திரட்டியும் தெளிந்துமிருக்கிறாள்.

எங்கே எல்லா விபரங்களையும் அனாவசியமாய் வர்ஷிக்கு விளம்பப்போய், அவளும் மனம்மாறி சொத்தில பங்குக்கு வந்திடுவாளோ என்கிற எச்சரிக்கையில் அவற்றையெல்லாம் விழுங்கிவிட்டு “அம்மா ஜயா இருக்கும் போதே எழுதியிருந்திருச்சினம் என்றால் இப்படிச் சிக்கல் ஒன்றும் இருக்காது... இப்ப உன்னுடைய கையெழுத்தும் வேணுமாம்” என்பதை மட்டும் அழுத்திச் சொன்னாள்.

*

கொக்குவில் சாம்பசிவன் வாத்தியாரின் நான்கு பிள்ளைகளில், மூத்தபிள்ளை வரதராஜன், இந்திய அமைதிப்படையின் பிரசன்னத்தின்போது நேர்முகம் ஒன்றுக்காகக் கொழும்புக்கு வந்தவன், அப்பிடியே கொழும்பில் நின்றபடி சாணக்கியமாய் பிரித்தானிய தூதுவராலயத்தில் ஸ்டூடென்ட்-விஸா எடுத்துக்கொண்டு இங்கிலாந்துக்கு வந்துபடிச்சப் பொறியாளனுமாகி இப்போ மனைவி குழந்தைகளுடன் அங்கே Enfield இல் தம்மை நிலைப்படுத்திக்கொண்டும் விட்டான்.

அதையடுத்து 1987 ஜூலை மாதம் 29 இல் ராஜீவ் - ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டு வி.புலிகளும், இ.அ.கா.படையும் தேன்நிலைவக் கழித்துக்கொண்டிருக்கையில் சாம்பசிவன் வாத்தியார் சாமர்த்தியமாக அகிலாவுக்கும் லண்டன் மாப்பிள்ளை ஒன்றைக் கண்டுபிடித்து இந்தியாவில் வைத்து திருமணத்தை முடித்து அவர்களையும் தேன்நிலைவுக்கு அனுப்பிவைத்துச் சாதனை புரிந்துவிட்டார். இவ்வாறாக வர்ஷிக்கு மூத்த இருவரும் இப்போ லண்டனில் தம்மை நிலைப்படுத்தியாயிற்று.

ஆனாலும் அக்குடும்பத்தில் வரதராஜன் பிறந்து 10 ஆண்டுகளின் பின் பிறந்த இளையவன் வர்ஷிக்குத்தான் அக்கை அகிலாவைவிடவும் முன்பதாக வரன் குதிர்ந்ததும் ஒரு முக்கிய சாங்கியம். அதுக்கெல்லாம் காரணம் வர்ஷியும் ரப்பல் பொம்மையைப்போல் அம்சமாய் இருந்தாள் என்பதைவிடவும் அவளுடன் கல்லூரியில் இரண்டாண்டுகள் முன்படிமாணவனாகப் படித்த சுயமரியாதைக்காரன் கலாதரன் அவள்மேல் கண்ணைப் போட்டதுந்தான்.

படிப்பைவிடவும் கிரிக்கெட் ஆட்டத்தால் கல்லூரி முழுவதும் பிரபலமாயிருந்த கலாதரன் ஒருநாள் வர்ஷி வழியில் எங்கேயோ போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவளருகில் மிதியுந்திப்போய் “கட்டக்கடு வெயிலில் இப்பட்டிறகு வண்ணத்து வட்டமடித்தெங்கின பறக்குதோ” எனக்கேட்கவும் முன்படி மாணவன் ஒருவனிடம் இதை எதிர்பார்க்காத வர்ஷி திகைத்துத் திரும்பியபாந்தான்.

“வர்ஷி... ஒரு சின்ன அலுவல் ஒரு நிமிஷம் செலவீட முடியுமா” என்று மறித்து அவள் மீதான தன் தீராத விருப்பையும் தவிப்பையும் நேரிடையாகச் சொல்லி விட்டான். அவள் பேச்சுமறந்து பதுமைபோல நிற்கவும் “இது ஒன்றும் வற்புறுத்தல் அல்ல... ஒரு விருப்பத்தின்

பகிர்தல்தான்... உமக்கு இஷ்டமில்லை யென்றால் சொல்லிவிடும்... இப்போ நான் ஒரு ஒன்பது மாதம் இந்தியாவுக்கு ட்ரெயினிங்குக்காகப் போகப் போறன்... உமக்கும் சம்மதமென்றால் திரும்பி வந்ததும் வீட்டில் வந்து முறையாகப் பெண் கேட்பன்” என்றான்.

கலாதரனுக்கு தான் தாயகம் திரும்புவதற்கு கிடையில் குயில் எங்கேனும் தோப்பு மாறிடுமோ என்றொரு பயத்தில் தவித்துக் கிடந்து கடைசியில் கேட்டே விட்டான், அதுவும் ஒரு துணிச்சலான முன்னேற்பாடுதான்.

*

செம்பிரதிகளோடு அம்பேத்காரையும் பெரியாரையும் படிக்க முதலே இயல்பிலேயே கலாதரன் ஒரு சுயமரியாதைக்காரனாகவும், சமூக அநீதிகளுக்கெதிரான கலகக்காரனாகவும், துணிச்சலும் போர்க்குணமும் உள்ளவனாகவும் இருந்தான்.

யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் அவன் அறிவியல் இளங்கலை முடித்தபின் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப்.பின் தூய்மை வாதப்போக்கு பிடித்துப்போய் அதில் இணைந்து கொண்டு அதில் இணையவிரும்பிய / இணைந்த இளவல்களுக்கு அரசியல் வகுப்புகள் எடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

வரஷிக்கும் கலாதரனின் இயக்க ஈடுபாடுகள் தவிர்ந்து அவனை நிராகரிக்கக் காரணங்கள் வேறெதுவும் இருப்பதாகப்படவில்லை. வாழ்வையிட்டான சிந்தனையில் கனவில் இருந்தான்.

அதற்கிடையில் கலாதரன் பயிற்சிக்குப் புறப்பட முதலே ஒருநாள் மாலை அவன் தோழர்கள் எவரும் சூழவில்லாத தனிமையில் இணுவில் செகராஜ சேகரப் பிள்ளையார்கோவில் ஆலமர விருக்கத்தின் கீழ் நிற்கையில்...

சாம்பசிவன் வாத்தியார் மளிகைச்சாமானும், மரக்கறிவகைகளும் வாங்கிகொண்டு மிதியுந்தில் மெதுவாக வந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டவன் அவருக்குக் கையைக்காட்டி

“வணக்கம்... ஐயா, உங்களோட ஒரு சின்ன அலுவல் பேசவேணும், ஒரு மூன்று நிமிஷம் போதும்... வசதிப்படுமோ” என்று மறித்தான்.

ஏதோ இயக்கத்துக்கு நிதியோ அல்ல வேறேதோ உதவியோ கேட்கப்போறான் என்று நினைத்தவர்

“அதுக்கென்ன தம்பி பேசுவம்” என்றபடி விகற்பமில்லாமல் மிதியுந்திலிருந்து இறங்கி நின்றார். இவனும் மடித்துக்கட்டியிருந்த சாரத்தை கீழே இறக்கி விட்டபடி மரியாதையுடன் அருகில்வந்து

“நான் கோப்பாய் மேற்கு கூட்டுறவு இயக்கச் சமாஜத்தலைவர் சிவசங்கரனின் இரண்டாவது மகன் கலாதரன்.” என்றான்.

அவர் “சரி... சொல்லுங்கோ...” எனவும்

“மாஸ்டர்... எமது சமூகத்தைப் பிணித்திருக்கும் பல மூடநம்பிக்கைகளோட இந்தச்சீதனம் கொடுக்கிறது வாங்கிறதுபோன்ற அநீதிகள் சிறுமைகள் தொடராமலிருப்பதுக்கு எங்களுடைய பங்குக்கு என்ன செய்யலாம் என்று நினைக்கிறியன்” என்றொரு கேள்வியைப் போட்டான்.

அதுவரையில் சீதனம் பற்றி எதுவுமே வீறமைவான (சீரியஸ்) கருத்துக்கள் இல்லாதிருந்தவர் ஒரு மாணவனைப்போலக் குழம்பிநின்றார்.

“சரி... சீதனம் ஒரு சமூக அநீதி என்கிறதையாவது ஒத்துக்கொள்வீங்கள்தானே...”

“நிச்சயமா... அது ஒரு அநீதியான காரியந்தான்... கண்மூடித்தனமாய் சமூகத்தின் எல்லா மட்டத்திலும் அதைப் பின்பற்றிக்கொண்டு வந்திட்டம்”

“அப்ப சந்தோஷம்... இளைஞன் ஒருவன் சீதனம் எதுவும் எதிர்பாராமல் திருமணம் செய்யத் தானே முன்வந்தானாயின் அவனைக் கொள்கையளவில் ஆதரிப்பீங்களா...”

“நிச்சயம் அவனுடைய செயலை ஆதரித்து, அந்த முன்மாதிரியையும் போற்றுவேன்... சந்தேகமில்லை.”

அப்போது நேராக அவரது கண்களைப் பார்த்துச் சொன்னான்:

“நான் உங்களுடைய மகள் வர்ஷியைச் சீதனம் எதுவுமில்லாமல் கல்யாணம் செய்ய விரும்புகிறன்”

மாஸ்டர் திகைத்து அவனைப்பார்க்கவும்

“நான் நேரிடையாய்க் கேட்கிறதால் நாங்கள் ஏதோ காதலித்துக் கொண்டிருக்கிறம் என்றோ...

மறைவாய்ப் பேசிப்பறைஞ்சு கொண்டிருக்கிறமென்றோ... முடிவு கட்டி விடாதையுங்கோ, அது என்னுடைய ஒரு எண்ணம், ஒரு விருப்பம், அதைத்தான் உரியவரிடையிண்பித்திருக்கிறன். நிதானமாய் யோசிச்ச ஒரு நல்ல முடிவைச் சொன்னால் போதும்... ஒன்றும் அவசரமில்லை” என்றான்.

“சரி, தம்பி யோசிப்பம்... வரட்டே” என்றவர் இரண்டு திசைகளிலும் தலையைத்திருப்பி ஏதும் வாகனங்கள் வருகின்றனவா என்று பார்த்துவிட்டு மீண்டும் பெடலை மிதித்து மிதியுந்தில் ஏறி நிதானமாக ஆச்சரியத்தோடு இருக்கையில் அமர்ந்து மிதிக்கத் தொடங்கினார்.

“அக்கை அகிலா இருக்கிறான்... தங்கையைத்தா” என்கிறானே லூஸூப்பயல்... இந்தக்காலப்பெடியள் எல்லாத்திலும் வித்தியாசந்தான், கலாதரன் ஏதோவொரு இயக்கத்துக்காக வேலைகள் செய்யிறான் என்பது மாத்திரம் தெரியும். எந்த இயக்கம் என்று தெரியவில்லை, மறுத்தால் தூக்கிக்கொண்டுபோய் கையில் ஆயுதத்தைத் திணிக்கிற இயக்கமோ, என்ன கோதாரியோ...” அவனின் துணிச்சலால் அசந்து போனவர் சிந்தனையோடு வந்து கொண்டிருந்தார்.

வழக்கமாக மாலையில் பொழுதுசாய தோட்டத்தில் மேயக்கட்டிய மாட்டை அவிழ்த்து வந்து கொட்டிலுக்குள்கட்டி அதுக்கு வைக்கோலோ, தவிடு புண்ணாக்கோ கரைத்துவைத்துக் கால்மேல் கழுவிக்கொண்டு சாமி கும்பிடப்போகிற மனிதன் யோசனை யோடு வந்து அமைதியாய் இருப்பதைக் கவனித்துவிட்டு பார்த்திவி தான் “என்னப்பா... பேச்சல்பறைச்சல் இல்லாமல் ஏதோ திகைப்புண்டை மிதிச்ச கணக்காய் இருக்கிறியன்...” என்று விசாரிக்கவும் அவருக்கு மெல்ல வழியில் நடந்ததைச் சொன்னார்.

“கோப்பாய் மேற்குக் கூட்டுறவு இயக்கச் சமாஜத்தலைவர் சிவசங்கரனின் மகன் கலாதரனாம்... கோவிலடியில் என்னை மறிச்சு தனக்கு வர்ஷியைக் கட்டித்தரச் சொல்லிக்கேட்கிறான், சீதனந்தேவையில்லையாம்”

“தமக்கை ஒருத்தி இருக்கிறது அவருக்குத் தெரியாதாமோ... அதையும் வழியில் தெருவில்

வைச்சாமோ கேட்கிறது... ஒரு வரைமுறை இல்லை, வீட்டில் பெரியாட்கள் ஆரும் இல்லையாமோ வந்து கதைக்க, அது சரி... ஏதும் வேலைவட்டி பார்க்கிற பெடியனோ... கேட்டியளே. ”

கலாதரன் பெண்கேட்ட திகைப்பிலிருந்தவருக்கு அதுபற்றிய நினைப்புகளே வரவில்லை. சும்மா அளந்தார்:

“இல்லை... பெடியன் மிச்சம் மரியாதையாய்த் தான் கதைச்சவன்... தொழில் துறைபற்றிக் கேட்கத்தான் உன்னின்னான், சரி, அதுவே அவனுக்கொரு பிடியாய்ப் போய்விடுமோவென்று சமயோசிதமாய் விட்டிட்டன் ”

*

கலாதரன் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எஃப் இயக்கம் அமைந்தபோது அதிலொரு போராளியாய் வள்ளத்தி லேறி இந்தியாவுக்குப் போய் ஆயுதப்பயிற்சி எல்லாம் பெற்றபின்னர், அங்கே அமைப்பில் இவனுக்குப் பயிற்சியாளராய் இருந்த இளவல் ஒருத்தன் இவனையும் செவியில் பிடித்தாட்ட முயற்சிக்கையில், அவர்களுக்கிடையில் முறுகல் வந்தது. ஊரில் இவனது இங்கிலிஷ் வாத்தியாராய் இருந்தவரும் அப்போது இயக்கத் தலையின் மொழிபெயர்ப்பாளராயிருந்தவரின் காதுகளில் விஷயத்தை இரகசியமாய் வைத்துவிட்டு மும்பாய்க்குப் போய் கிரேக்கக் கப்பலொன்றில் பெயிண்டராகச் சேர்ந்து பிறீமன் வந்தடைந்து, கெடுபிடிகள் இல்லாத அச்சமயத்தி் வர்ஷியையும் அழைப்பித்துக் குடும்ப மாசித் தம்மை நிலைப்படுத்திக்கொண்டதும் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னான சம்பவம்.

வர்ஷி கலாதரனிடம் ஜெர்மனி சென்றகையோடு இதுக்காகவே காத்திருந்தவன் போலிருந்த அவள் இளைய சகோதரன் சேரலாதன் விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் இணைந்து கரும்புலியாசி அதே ஆண்டில் புகைந்து காற்றோடு காற்றாகினான்.

*

சாம்பசிவன் வாத்தியாரும் மெலனியத்தின் ஆரம்பத்தில் எவருக்கும் தொல்லை தராமல் வைகுந்த மேகினார்.

சாம்பசிவன் வாத்தியாரின் இறுதிநிகழ்வுகளுக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த பிள்ளைகள் அனைவரும் திரும்பியதும் வர்ஷி தாயாரைத் தன்னுடன் பிறேமனுக்கு அழைத்து வந்துவிடத் தன்னாலான முயற்சிகள் எல்லாம் செய்து பார்த்தாள். ஆனாலும் பார்த்திவியின் சரீர நிலைமை ஒத்துழைப்பதாயில்லை, கீல்வாதத்தினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தவருக்கு ஜெர்மன் தூதுவராலயத்துக்கே நடந்து செல்லமுடியவில்லை.

சாம்பசிவனுக்குப் பின்னான இடைக்காலத்தில் அவர்களின் பெரியமனையில் பார்த்திவி சமையலுக்கு, கைவேலைகளுக்கு ஒத்தாசையாய் உடுவிலிவ் இருந்து ஆதரிப்பாரில்லாமல் ஏதிவியாய் தவித்து வந்த ஒரு மனுஷியையும் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு தனியனாய்த் தான் இருந்தார். சாம்பசிவன் இல்லாத உலகில் அவருக்கு நீண்டநாள் வாழப்பிடிக்கவில்லைப்போலும், அதே ஆண்டில் அவரைக் கடுகிப் பிண்தொடர்ந்தார்.

இருவரின் சாவகதிக்குப்பின்னர் காலியான அலவர்கள் வீட்டில் வாழ் தேசிய சேமிப்பு வங்கியின் முகாமையாளர் ஒருவர் குடும்பத்தோடு வந்து சேர்ந்தார்.

அவர்களது சாமியறையில் ஆறடி உயரத்தில் வைத்திருக்கும் சாயிப்பாபா படத்தின் முன் தினமும் ஒரு மணிநேரம் நிட்டையிலிருக்கும்வர், நாணயஸ்த்தன். அவர் ஒழுங்காகக்கொடுக்கும் வாடகையை மூத்தபிள்ளை என்கிற கோதாவில் அப்பாவின் ஸ்தானத்தில் வரதராஜன் கலாதியாக வாங்கித் தன்னுடைய வங்கிக்கணக்கில் ஏற்றிக்கொண்டிருப்பதுதான் அகிலாவைக் கடுப்பேற்றத் தொடக்கிய முதன்மைச் சாங்கியம். அதை உணரமுடியாத அளவுக்கு அசடு அல்ல வர்ஷி.

*

தாம் தேடாத பிறன் சொத்துக்கள், சம்பத்துக்கள், ஆதனங்கள் வகையில் கணவன் கலாதரனின் கொள்கை-நிலைப்பாட்டில் “அறம்” இருப்பதாக வர்ஷி நம்பினாலும், இதுவரை யாருக்கும் தேவைப்படாத என்னுடைய கையெழுத்து... இப்ப சொத்தைப் பங்கு பிரிக்கும்போது மட்டும் தேவைப்படுவதை எண்ணி இலேசாகப் பொருமி

“எதுக்கும் இவரும் வரட்டும் அக்கா கலந்து கதைச்சபோட்டுச் சொல்லுறன் ” என்றாள்.

“நான் ரேஷனலிஸ்ட், சோஷலிஸ்ட்டு, சீதனாதி களை எதிர்பாராதவன்” என்கிற மனுஷனோட இனி யென்ன கதைக்கப்போறாளாம்... ஒருவேளை அவனும் இப்போ கொள்கைகளைக் கைவிட்டிட்டானோ... என்ற அம்மா அப்பாவின் சொத்துக்கு இந்த வடலியடைப் பான்ர சம்மதங்கூட வேண்டியிருக்கு...ம்ம்ம் எல்லாம் காலந்தான்; என்று மறுமுனையில் கறுவிக்கொண்டு...

“சரி... சரி... நீ கதைச்சப்போட்டுச்சொல்லு, இந்த ஆண்டிலயே பிரச்சனையைச் சுமுகமாய்த் தீர்த்துப் போட்டு நிம்மதியாய் இருக்கவேணும்” என்றுவிட்டுத் தொலைபேசியை வைத்தாள் அகிலா.

*

அகிலா ஒன்றைவிட்டு ஓராண்டு பிள்ளைகளின் கோடை நீண்டவிடுமுறைக்கு இலங்கைக்கோ இந்தியாவுக்கோ குடும்பத்தோடு போய் வருகின்றவர். கடைசியாகப் போனபோதுதான் யாழ்ப்பாணத்தில தங்க ஒரு வீடு கிடையாமல் அலைந்துவிட்டுக் கடைசியாக நல்லூர் கந்தர்மடம் குறுக்குக்கு அணித்தாய் அரசடி வீதியில் இருபத்தையாயிரம் கொடுத்து ஒரு வாடகை வீட்டிலேயே அவர்கள் தங்கவேண்டியிருந்தது. அப்போதே “அட நான் பிறந்து தவழ்ந்த மண்ணிலேயே சொந்த வீடுருக்க... வாடகை கொடுத்தொரு வீட்டில் தங்க வேண்டியிருக்கே” என்ற வெப்பியாரம் அவளுக்குட் கிளரவும் “பார் இந்த வீட்டுக்கொரு வேலை பார்த்திணன்” என்று கறுவியபடி காய் நகர்த்தத் தொடங்கியிருந்தாள்.

*

நல்ல சமண்டலை மஹோகனி, வேப்பங்கதவு நிலைகளாலும், ராணி மாரக் சீமை ஓடுகளாலும் வேயப் பட்ட அந்தவீட்டை சாம்பசிவன் தன் வாத்தியார் உத்தியோகத்தில சம்பாதித்து ஒன்றுங்கட்டி நிமிர்த்தவில்லை. 1970 களின் கடைசியில் அவர் பாரதிதாசன் பல்கலையில் தமிழ் முதுகலை படித்துவிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் கால் வைத்ததும், யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் உடனடியாக ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது. புகையிலை வியாபாரத் தில் செழுமையாய் வாழ்ந்த அவர் மாமரண்காரந்தான் சாம்ப சிவன் குடிவெறிப் பழக்கமில்லாத டையன், பிக்கல் பிடுங்கல்கள் இல்லாதகுடும்பம், என்று அவரைத்

துரத்திப்பிடித்து பார்த்திவியையும் கையில கொடுத்து அந்த வீட்டையும் சீதனமாகக்கொடுத்துக் குடியிருத்தி விட்டார். இன்னும் அந்த வீட்டோடு சேர்த்து இராசவீதியில் இரண்டாயிரம் கன்று (ஏழுபரப்பு) தோட்டகாணியும் அவருக்குச் சீதனமாக எழுதப்பட்டது.

சாம்பசிவனின் தங்கையை வானதியைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டிய நேரம் வந்தபோது “அது என்ற சீதனமல்லோ அதைத்தொடவும் விடன்” என்று கெம்பாமல் “அந்தத் தோட்டக்காணியை விற்று அவளுக்கு வேண்டிய நகைநட்டெல்லாம் செய்வித்து மைத்துனியின் சபகாரியங்களை முதல்ல ஒப்பேற்றுங்கோ” வென்று நிறைமனதோடு சொல்லி வாத்தியாருக்குத் தோள்கொடுத்து நின்ற அம்மா பார்த்திவி ஒரு சராசரிப்பெண்ணல்ல, ஒரு “மஹா மனுஷி” என்று அவரை நினைக்கையில் வர்ஷியின் கண்கள் இப்போதும் நிறையும். அம்மாவின் தயாள குணத்துக்கு ஈடுகட்டத்தான் தனக்குக் கலாதரன் வாய்த்தான் என்றும் உள்நூரப்பெருமை கொள்வான்.

*

சாம்பசிவன் பார்த்திவி இணையர் பொன்னாலைப் பெருமாளுக்கு நேர்ந்து பெற்ற தம் தலைச்சன் பிள்ளைக்கு வரதராஜன் என்று நாமகரணம் சூட்டினர். வளரிளம் பருவத்தின் அலப்பறைகள் ஆர்ப்பாட்டங்கள் எதுவும் இல்லாமல் அமைதியாக இருப்பான், ஆனாலும் தற்காரியக் கெட்டி. தான் முடிவெடுத்தால் சரியாகத் தான் இருக்குமென்கிறதொரு நினைப்பும் அவனுக்கு. அதுவே இப்போது இந்த வீட்டு விவகாரம் வரையில் தொடர்கிறது. தங்கைகள் எவரையும் கலந்தாலோசியாமல் தன்முனைப்பில் வீட்டை வங்கிமுசாமை யாளருக்கு வாடகைக்குக் கொடுத்ததன்மூலம் வீடு எனக்கே என்பதான சங்கேதச்செய்தியை சகோதரிகளுக்கு உணர்த்த விரும்பினான்.

சென்ற ஆண்டின் நீண்ட கோடை விடுமுறையின்போது சிலோனுக்குப்போக அகிலா வெளிக்கிட்ட போது தமையனிடம் “கொஞ்சம் காசு தாரியா அண்ணா” எனத் தட்டிப்பார்த்தான்.

“அப்ப என்ன காசில்லாமலே ஹொலிடே வெளிக்கிறியள்...?”

“கிடந்த காசெல்லாம் தட்டிக்கொட்டி ஒரு மாதிரி டிக்கெட் போட்டாச்சு...இனி அங்கத்தைச் செலவுகளைச் சமாளிக்கத்தான் கொஞ்சம் ரைற்றாய் இருக்கப்போகுது, புனர்வாழ்வு அமைப்புகளுக்கு, ஏதிலிக் குழந்தைகள் காப்பகங்களுக்கெல்லாம் கொடுக்க வேணும், காப்பியனும் அவனர் ஃப்ரென்ட் ஒருத்தன் சிலோனிலிருந்து சிங்கப்பூருக்குப் போகிறானாம்... தானும் அவனோட ஒரு கிழமைக்கென்றாலும் சிங்கப்பூருக்கும் போய்வரவேணுமென்றான்.”

வரதராஜன் மூச்சு வரும் சப்தமே கேளாமல் “எப்படி மறுத்தான் போடுகிறது” என்கிற யோசனையோடு அமைதியாக இருந்தான்.

“என்னண்ணை பேச்சை மூச்சைக்காணம்... சொன்னதெல்லாம் கேட்டதோ...”

“கேட்டுது கேட்டுது, அட நானே காசில்லாத திலதான் ஓரிடமும் வகேஷனே வெளிக்கிடாமல் இருக்கிறன்... எண்ணப்பிடிச்சுக் கேட்கிறியே... அந்த “ஷொக்”கில எனக்கெதுவும் சொல்லத்...”

தெரியேல்லை.”

அகிலாவுக்கு குருதி அழுத்தம் மிகைத்து நடுமண்டையில் “விண்” “விண்” என்று இடித்தது, ஆனாலும் வெப்பத்தைக்குரலில் காட்டாமல் தொடர்ந்த சாந்தசொருபியாகவே வெண்ணெய்க்குரலில் கேட்டான்:

“எங்கட வீட்டு வாடகைக்காசை பாங்க் மனேஜர் செபெறேற எக்கவுண்டில தானே போடிறவர், அதில ஒரு லட்சத்தை அவரிட்டக் கேட்கட்டே.”

வார்த்தைகள் மூளையில் அமிலத்தைத் விசிறவும் உசாரானான் வரதராஜன்.

“சச்சச்சச்சாய்ச்சாய் அதில இப்ப அவ்வளவு வராத... நான் போனபோது எல்லாம் செலவுக்கு எடுத்துப்போட்டன்” சடைந்து மெழுகினான்.

“நான் குடும்பத்துக்கு மூத்தவன், இப்போ அப்பா ஸ்தானத்தில் இருக்கும் என்னையே கேள்விகேட்கவும், வாடகைக்காசில வாய் வைக்கவும் பார்க்கிறானே...” என்ற நமைச்சலில் மெல்லமெல்ல அவன் அஸ்தியில் உஷ்ண மேறத் தொடங்கியது.

*

இப்போதைக்கு நீங்கள் இளைய சகோதரியிட்டை எழுத்துமூலமான சம்மதம் வாங்காமல் சொத்தை ஆட்சி செய்தோ, வட்டியை வாடகையை அனுபவித்தாலும், நாளைக்கு வர்ஷியின் பிள்ளைகள் சீனியராகி அறிவு தெளிந்ததும் எங்களுக்குள்ள பங்கைப்பிரிச்சுத்தா என்றோ சொத்துப்பெறுமதியின் பங்கைத்தா என்றோ உங்களுக்கு நோட்டீஸ் அனுப்பலாம்- என்று சட்டத்தரணி மந்திரிச்சி விட்டிட்டார். அதுதான் நெற்றிக்கு நேரே வரும் “ஷெல்”லைக்கூட உச்சிப்போட்டுப் பங்கருக்குள் வழக்கிப் பாயக்கூடிய அகிலாவை இப்போது திடுக்கிடுத்தும் செய்தி. அதனாலத்தான் அவள் வர்ஷியை கையெழுத்தையும் சம்மதத்தையும் வாங்கிவிடத் துடிக்கிறாள்.

வரதராஜனும் வெறும் முட்டைக்கோஸல்ல, இப்போது இராப்பகலாக வீறமைவான (சீரியஸான) சிந்தனைகள் அவனையும் தொட்டு ஆட்டுகின்றன. “வாடகைக்காசில தாவன் என்று வாய் வைச்சவன் நாளைக்கு வீட்டை எனக்குத்தா, காணிப்பக்கமாய் நீ வேணுமென்றால் பிடியென்று வரத்தயங்கமாட்டான்”

360 ஆரையன்களிலும் புத்தியை எறிந்து யோசித்துப் பார்த்தவனுக்கு இப்போதைக்கு அகிலாவைக் கொஞ்சம் கூல்பண்ணிப்போனாலே நல்லதென்றுபட தம் குடியிருப்பாளரிடம் தொலைபேசி “ஐயா... அகிலா அங்கே வாறான்... என்னுடைய எக்கவுண்டில ஒரு ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் எடுத்து அவளுக்குக் கொடுங்கோ” என்று சொன்னான். அகிலாவுக்கு இலங்கையில் ஐம்பதினாயிரம் ரூபா கிடைத்தது சின்னச்சந்தோஷம் என்றாலும் “மாதம் ஐயாயிரம் ரூபா வாடகை வாங்குகிற கஞ்சல் பன்னாடைக்கு ஒரு இலட்சமாய்த் தர மனம் பிடிக்கேல்லை” என்று அவனை மௌனத்தில் வசைந்து தீர்த்தான்.

*

இலங்கையில் சுற்றுலாவை முடித்துக்கொண்டு லண்டன் வந்த அகிலா தமையனிடம் தொலைபேசியில் நேரடியாகப் பேசினான்.

“அண்ணை நீயும் நானும் நினைச்சுக்

கொண்டிருக்கிற மாதிரியில்லை, எங்கட வீட்டு அலுவல். அதுக்குள்ள நுணுக்கமான சில சட்டப்பிரச்சனைகள் இருக்கு, எல்லாம் போலீஸ் கதைக்கேலாது, உனக்கு வசதியாய் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை, நானே வந்து எல்லாம் விபரமாய்ச் சொல்லுறன்.”

*

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை முறுக்கும் பிழிஞ்சு, சூசியம் சுட்டு, மிக்ஸரும் செய்து எடுத்துக்கொண்டு சகுனம் ஓரை சூலம் பார்த்து அண்ணாச்சியுடன் பேச்சு வார்த்தைக்குப் புறப்பட்டாள் அகிலா. அகிலாவின் மனுஷனுக்கு உயர் இரத்த அழுத்தம், இவள் ஏதும் தமையனோட கத்தினால் அவருக்கு இரத்த அழுத்தம் தானாக எகிறிவிடும். “நீ போய் என்னவென்றாலும் பேசிமுடிவெடுத்துக்கொண்டு வா.” அவர் அவளுடன் போக மறுத்து விட்டார். “இனிமேற் காலங்களில் தன்னுடைய பிள்ளைகள் கொக்குவில் வீட்டிலபோய் குடியிருக்கவோ, உரிமைகோரவோ போவதில்லை” என்பது அவருக்குச் சர்வ நிச்சயமாய்த்தெரியும்.

அகிலா கொண்டுபோன பணியாரங்களை தமையன் குடும்பத்திலுள்ள அனைவருக்கும் பரிமாறி அண்ணிக்காரி கொடுத்த பால்த் தேநீரையும் தொண்டை செழிக்க இறக்கிவிட்டுச் சொன்னாள்:

“நாங்கள் நினைக்கிற மாதிரி வீட்டையும் காணியையும் நீயும் நானும் பிரிச்சு எடுத்துக்கொள்ள முடியாதாம்.”

“ஏ...ம் முடியாதாம்...”

“வரஷிக்கு அம்மா அப்பாவை சீதனம் என்று ஒன்றையும் எழுதிக்கொடுக்காததில் அவளுக்கு அதில் எங்களுக்கு இணையான பங்கு இருக்குதாம்... எனக்கு அம்பலவாணர்ப் பிரக்கிராசியார் எல்லாத்தையும் கிளியர் படுத்திவிட்டார், நொத்தாரிசு மணியும் அது அப்படித் தான் எங்கிறார்.”

அண்ணி சூசியம் அடைந்த வாயுடன்: ‘ஓத்த வீட்டை மூன்றாய் வகுந்தால் ஆர் எங்கை இருக்கிறது... குறுக்க சுவரல்லோ எழுப்பவேணும்...’ கல்லை நடுக் குட்டையில் வீசிவிட்டுக் குசினிக்குள் ஓதுங்கினாள்.

அகிலா சொன்னாள் “வரஷி பங்குக்கு வரான், அவளுடைய மனிசன்ர் போக்கும் பொலிஸியரும் ஒரு மாதிரி, அவள் எந்தச்சொத்துக்கும் உரிமைகோருவதை அவர் விரும்பமாட்டார். அவளினர் சம்மதத்தோட அவளிட்டைக் கையெழுத்து வாங்கித்தாறுது என்னுடைய பொறுப்பு.”

வரதராஜன் சொன்னான்: ‘ஃப்ராங்காய்ச் சொன்னால் வீட்டை இரண்டாய்ப் பிரிக்கிறது கூட எனக்குச் சம்மதமில்லை... பத்துப்பரப்புக் காணி இருக்கு... வீடு காணிக்கான இன்றைய பெறுமதியிலை அரைவாசியை நான் உனக்குத்தாறன் வீட்டை எனக்கு விட்டுத்தா, காவியன்ர் படிப்பு முடிஞ்சு அவனும் ஓரிடத்தில் செற்றிலாக, நான் ஊரோடதான் போய் இருக்கப்போறன்.”

அவனுக்கு காவியன், தீபிகா என்று இரண்டுபிள்ளைகள், காவியன் கேம்பிரிட்ஜில் Civil, Structural and Environmental Engineering என்று ஏதோவொரு படிப்பொன்று படிக்கிறான், தீபிகா இப்போதுதான் பத்தாவது. அகிலாவுக்கு வடிவாய்த் தெரியும் இங்க லண்டனில் பொறுத்த பெறுமதியான இடங்களில்

எரிபொருள் நிரப்பு நிலையங்களும், அடுக்ககங்களுமாய் வாங்கிவைத்துக்கொண்டு இன்னும் சலூன் விற்பனைக்கு வந்தாலும் வாங்கிப்போடுவம் என்றிருக்கிற அண்ணனாவது ஊருக்குப்போய் செற்றிலாவதாவது. அவளுக்கு உள்நேர்ச்சிரிப்பும், அதைவிடக் கோபமும் வந்தாலும் அடங்கியிருந்தாள்.

“ஊரில் நானும் நியல் எஸ்டேட் செய்யிற ஏஜென்ட்களிட்ட விசாரிச்சுப்பார்த்தனான்... எங்கட ஏரியாவில் ரோட்டுக்கரைக்காணியன் பரப்பு பன்னிரண்டு லட்சம் போகுதாம்... எங்கள்னர் இரண்டுகாணி உள்ளுக்குள்ளே என்றபடியால குறைஞ்சது பத்துக்குக் கொடுக்கலாமாம். வீடும் பழையவீடென்றாலும் ஒரு குறைஞ்சபட்ச மதிப்பீடாய் ஒரு ஐம்பது லட்சம் போகுமாம்... நீ, வீட்டுக்கு இருபத்தைந்து லட்சமும், பாதிக்காணிக்கு ஐம்பது லட்சமும் தருவாய் என்றால் நான் வீட்டை விட்டுத்தாறன்.” என்றுவிட்டு அவனது எதிர்வினையைக் கடைக்கண்ணால் ஆய்ந்தாள்.

வரதராஜனுக்கு பட்டென்று கோபம் வரவும் “உனர் கலியாணத்துக்கும், லண்டனுக்கு ஃப்ளைட்டுக்கும் பவுண்ஸில் காசுகள் அனுப்பினது... நானாக்கும்.”

“வரஷி புருஷன், அவன் மனுஷன்... சீதனமே வேண்டாம் என்றிட்டான்... அண்ணன் என்று இருந்த நீ, ஒரு தங்கைச்சிக்குக் குடுத்ததை ஏதோ உலகத்துக்கே அளந்தமாதிரி பில்லட்ப் பன்றாய்... அவனவன் வாழ்நாள் பூராய்க் குடும்பத்துக்கே தேய்ஞ்சு நூலாகிப்போய் இருக்கிறாங்கள்... அப்படி மனுஷர் உனர் கண்ணில் பட்டிருக்காயினமே... சரி இந்தச்சொத்தில நீ என் கலியாணத்துக்கு பவுண்ஸில் செலவழிச்சதை கணக்குப்போட்டு எடுத்துக்கொண்டு மிச்சத்தைவிடன்... நான் பாட்டுக்குப் போய்க்டுகாண்டே இருப்பன். இப்ப பன்னிரண்டு வருஷமாய் வாடகைக்காசெல்லாம் உனர் எக்கவுண்டில்தான் இறங்கிக்கொண்டிருக்கு... இருட்டுக்க கணக்குப்பார்த்தாலும் ஆறேழு இலட்சம் வரும்... அதிலயும் பாதி எனக்குச் சேரவேண்டியது ...”

“பெற்றோர் வாழ்ந்த வீட்டைத் தத்தமது ஆம்பிளைப்பிள்ளையளுக்குக் கொடுக்கிறதுதான் யாழ்ப்பாணத்து வழமை, எங்கடை அயலுக்க பாரன் தருமலிங்கண்ணைக்குத்தானே தாய் தகப்பந்தான் அந்த அந்த வீட்டைக்கொடுத்தவை, பரராசசிங்கம் இருக்கிற அந்தப்பழையவீடு தாய் தகப்பனிடமிருந்து கிடைச்சது தானே. வாழ்மனை பிதுரார்ஜித சொத்தாக ஆம்பிளைப் பிள்ளையளுக்கு போகிறதுதான் எங்களுடைய சம்பிரதாய மும், தேசவழமையும்... அம்மாவும் அப்பிடித்தான் என்னடைச் சொன்னவ.”

இந்தப் பிரவசன வெளிப்பாட்டுக்கு அகிலா அதிர்ச்சி அடைந்தாள்.

“சொல்லியிருப்பா... அம்மா அப்பிடிச்சொல்லற தென்றால் பிள்ளைகள் நாலையும் கூட்டிவைச்சுத்தான் சொல்லியிருப்பா... நல்ல கதை சொல்லிறாய் இப்ப நீ... நீளந்தான் காணாது.” என்றுவிட்டு நலமடித்த நாம்பன் மாதிரி மூச்செறிந்தாள்.

தீபிகாவுக்கும் காவியனுக்கும் அத்தைக்கு ‘அப்பாவோட ஏதோ காணியோ வீடோ சம்பந்தப்பட்ட முறுகல் முரண்பாடு; என்று மட்டும் தெரியுது, தமிழ் புரியாததில் விஷயம் முழுக்கப் பிடிபடவில்லை. முழிசிய படி இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டு

நின்றார்கள்.

கரும்பை முறித்தாற்போல வந்து விழுந்த வார்த்தைகள் தடித்திருந்தாலும் தான் சொல்ல வேண்டியதை அண்ணாச்சிக்குச் சொல்லி விட்டேன் என்கிற திருப்தியுடன் மருமக்களுக்குக்கூட “குட்பை” சொல்லாமல் வெளியேறினாள் அகிலா.

*

இவர்களின் சம்வாதங்கள் கடந்து அடுத்த மாதம் அகிலாவின் மகள் கஸ்தூரியின் பிறந்தநாள் வந்தது.

வரதராஜன் காப்புறுதிக்குமும் ஒன்றின் ஏலவிற்பனையில் எடுத்த “ஒரு நாத்தல் பாண்” வடிவிலான SUZUKI வான் ஒன்று வைத்திருக்கிறான், அதன் இருக்கைகள் சாய்வில்லாமல் சாப்பாட்டு மேசைக்கதிரைகள்போல 90 பாகைகளில் நிறுத்திக் கொண்டு நிற்கும், வழமையில் எப்படியும் முழுக்குடும்பமும் கஸ்தூரியின் பிறந்தநாளுக்கு அதிலேறி நிறுதிட்ட மாயிருந்தபடி வந்து சேர்வார்கள்.

இந்தப்பிறந்த நாளுக்கு வரதராஜனோ அவர்கள் வீட்டிலிருந்தோ யாரும் வராததைக் கவனித்து விண்ணானம் விசாரித்தவர்களுக்கு “அண்ணை கொஞ்சம் பிளி அவருடைய ஒப்பினில ஏதோ ஓடிட்டிங் நடக்குதாம்” என்று சொல்லி ஓய்ந்துபோனாள் அகிலா, ஆனால் தொலைபேசியில்கூட கஸ்தூரியை வாழ்த்தாத திலிருந்து அண்ணன் கொஞ்சம் முடுக்கிக்கொண்டுதான் நிற்கிறார் என்பதை அவளால் ஊகிக்க முடிந்தது. ஒரே யொரு ஆண்பிள்ளையை வைத்திருக்கிறவருக்கு ஏன் உலகத்துச்சொத்துகள் மேல இவ்வளவு ஆசை வருகு தெண்டதுதான் தெரியவில்லை.

*

அந்த வீட்டைப்பற்றியோ காணியைப்பற்றியோ வர்ஷி இதுவரை நினைத்ததோ ஆசைப்பட்டவளோ அல்ல, ஆனால் இப்போது தன் சகோதரங்களின் சேட்டைகளைப் பார்க்கும்போது இவர்களுக்காகத் தான் எதுக்கு விட்டுக்கொடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே அவளுக்கிப்போ வருகிறது.

என்னோடு சம்பிரதாயத்துக்குக்கூட ஒரு வார்த்தை ஆலோசியாமல் “நாங்கள் சொத்தைப் பங்கிடபோறம்... நீ கையெழுத்தை மட்டும் வை என்று இவை எப்படிக்கேட்பினம்? ஏன் என்ற அம்மா என்னை மட்டும் என்ன வேறு யாருக்கோ பெத்தவவோ...”

*

“மனுஷன் தன் கொள்கைக்காகச் சீதனம் வேண்டாம் என்றால், எனக்கும் சீதனம் வேண்டாமென்று இவை எப்பிடி முடிவெடுக்கலாம், ஒரு விதத்தில், என்ன முட்டாளாக்க நினைக்கிற இவர்களிடம் என்னுடைய பங்கை வாங்கி குழந்தைகள், மாற்றுத் திறனாளிகள், முதியவர்கள் பராமரிப்பகங்களுக்குத்தான் கொடுக்கவேணும், இவையிட்டை விடப்படாது.”

“மனிதரின் உறவுகளைக்கூட ஆப்புவைத்துப் பிரிக்கிற சக்தி இந்த சம்பத்துகளுக்கு இருப்பதை மண்ணுக்குள்ள போகிற மனுஷன் ஏன் கண்டு உசாராவ தில்லை...” “அல்லது தப்பாக யோசிக்கிறேனோ...”

வர்ஷி தர்க்கங்களைத் தனக்குள் எடுத்து அடுக்கிக்கொண்டுபோனாள்.

*

கலாதரனோ

“என்னை ஒன்றுக்குள்ளயும் இழுக்கப்படாது, நீங்களே கடிப்பட்டு குத்துப்பட்டு முடியுங்கோ, குஸ்தியில யாருக்காவது துண்டற முடியாமல் பாடென்றால் நான் அம்புலன்ஸூக்கு மட்டும் அடித்துச் சொல்லுறன், அம்மட்டும் ஆளை விடுங்கோ.”

“சோஷலிஸ்டுக்கு இதெல்லாம் வேடிக்கையா இருக்குப்போல...”

“இலட்சியவாதிகளால்தான் உலகத்தின் பத்தாம்பசலிப்போக்குகளைத் திசை திருப்பமுடியும்... ஓராளைப்பார்த்து பத்துப்பேர் மாற அது நூறாகி ஆயிரமாகிறதேயல்லாமல்... ஒரு இரவிலை மாற்றங்கள் வந்திடாது”

“இவர் துவங்கிட்டார்... இதெல்லாந்தான் இயக்கத்தில படிப்பிச்சவையோ...”

“இல்லைக்கண்ணா, இயக்கத்தில் இன்னுங் கனக்கப் படிப்பிச்சவை, ஆனால் அதில சேரமுதலே சீதனம்போன்ற மானிட, சமூகவிரோத சமாச்சாரங்களில் எனக்கென்று ஒரு உறுதியான கொள்கை இருந்ததால் தான்... அதிலிருந்து தடுமாறாமல் வழக்காமல் சுயமரியாதையோட இருக்க முடிஞ்சது.”

*

அகிலாவின் மனம் இப்படி விவாதித்தது;

“வீட்டுப்பிரச்சனைக்காக நீங்கள் அதையோட கோபிக்கவேண்டாமென்று தீபிகாவும் காப்பியனும் அழுகினம்” என்று கவலைப்படுகிற அண்ணைக்கு நான்தான் வர்ஷியை “எனக்குச் சொத்துப்பங்குக்கு வேண்டாம்” என்று சொல்ல வைச்சிருக்கிறேனென்ற சூக்குமம் ஏன் விளங்குதில்லை.

அடுத்தமுறை வரதராஜன் போன்பண்ணினபோது சொன்னான்:

நீ சொல்றபடி தற்போதைய மார்க்கெட் நிலவரத்தில் எங்களுடைய வீடு நிலத்தினர் பெறுமதியை நான் ஏற்றுக்கொள்ளறன்... அதில மாறுபாடில்லை... ஆனால் அதோட இன்னொன்று மனச்சாட்சிப் படி பார்த்தால்... வர்ஷி புருஷனோட சேர்ந்து தனக்குச் சொத்தொன்றும் வேண்டாம் என்றாலும், அந்தச்சொத்தில எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் மூன்றிலொரு பங்குதான் பங்கிருக்கு றை?”

வேண்டாமென்றவளை... பிறகுமேன் வலிஞ்சு இதுக்குள்ள இழுக்கிறாய்?

“That is the just I mean... Then why don't you accept the value of one third ”

“உன்னளவுக்கு நான் படிக்கேல்லை... எனக்குச் சரியாய் விளங்கேல்லை, நீ... தமிழல சொல்லு”

“அப்ப நீ ஏன் சொத்துப்பெறுமதியினர் மூன்றிலொன்றை வாங்கப்படாது...”

“இதைத்தான் இவ்வளவு நாளும் பெண்சாதி யோட சேர்ந்து யோசிச்சனியோ...”

சிறிது இடைவெளிவிட்டுக் குயத்தியாகச் சொன்னான்:

“அப்ப இப்படிச்செய்யன்... நான் ஆதனத்தின் மூன்றிலொன்றுக்கான பெறுமதியை உனக்குத்தாறன்... நீ எனக்கு வீட்டையும் காணியையும் விட்டுத்தரச் சம்மதமென்று எழுதிவிடன்.”

ஒரு சத்தமும் வராமல் தொலைபேசியில்

முச்சுக்காற்று மட்டும் அம்பிளிஃபை செய்யப்பட்டு வந்தது.

“நான்தானே ஊரிலபோய் செற்றிலாகப் போறன்... என்றனே, நான் எங்கே யாற்றை வீட்டில போய் இருக்கிறது?”

“தின்னவேலியில தானே உனக்குப் ப்ளே கிரவுண்ட் மாதிரிச் சீதனக்காணியிருக்கே அதில போயொரு குடிலையும் முட்டியையும் வையன்.”

“இதெல்லாம் நடக்கக்கூடிய காரியங்களே... ஒரு தங்கைச்சி மாதிரியே பேசிறாய் நீ?”

“நீ வழிப்பறிக்காரன் மாதிரிப்பேசினால்... நான் எப்படி உன்னோட தங்கைச்சியாய் பேசுவன்”

“என்றாலும் உனக்குக் கொழுப்படி” என்று விட்டு போனைச் சத்தம் எழும்பும்படி வைத்தான்.

2012

*

இவ்வேளையில் ஈழவிடுதலைக்கானபோரும் ஆயிரக்கணக்கான உயிரிழப்புகளுடன் முடிவுக்கு வந்தது. முள்ளிவாய்க்கால், ஆனந்தபுரம், மாத்தளன், உடையார் கட்டு, புதுக்குடியிருப்பு என்று கிழக்கு வன்னிப்பகுதி களில் அடைபட்டிருந்த மக்களை ஈரநிலங்களில் முள்ளுக்கம்பி, தற்ப்பாள் முகாம்களில் கைதிகள்போல் அடைத்து வைத்திருந்த இலங்கை அரசாங்கம் பன்னாடு களின் அழுத்தத்தினால் அவர்களைப் பகுதிபகுதியாக விடுதலை செய்தது. அதன்பின் வெளிநாட்டுக்குச் சென்று விட்டவர்களின் காணிநிலங்கள் மற்றும் ஆட்சி யில்லாமல், புழங்காமலிருக்கும் வீடுகள் மனைகளை ஆய்வு செய்ய ஆரம்பித்தது.

*

வரஷிக்கு இன்று அம்மா அப்பாவுடனும், கரும்புலியாகிப்போன சேரலாதன் உட்பட எல்லாச் சகோதரர்களுடனும் தங்கள் வீட்டிலிருந்து ஏதோவொரு நிகழ்வைக் கொண்டாடிக் களிப்பதைப்போலவும் கனவு வந்தது.

வரதராஜனும் அகிலாவும் கலந்து எதைப்பேசி என்ன முடிவுக்கு வந்தார்களோ, அகிலா மீண்டும் போன் பண்ணினான்.

“எடி வர்ஷி... வெளிநாட்டில இருக்கிற ஆட்களுக்குச் சொத்துக்களை எழுதிற்றில, மாத்திறதில இப்போதைய மகிந்தவின் அரசு பல சிக்கலுகளைக் கிளப்பிக்கொண்டு வருகுது. நாங்கள் இந்த ஆண்டே இந்த வீட்டுப்பிரச்சனையைத் தீர்க்காட்டி விஷயம் மேலும் சிக்கலாகி விடுமோவென்று பார்க்கிறன். உன்னாணை உந்த கானா, தான்ஸானியாப் பயணங்களை அடுத்த வருஷத்துக்கு வைச்சுக்கொண்டு ஊருக்கு வந்தொருக்கால் அந்தக் கையெழுத்து அலுவலை முடிச்சுவிடு. புண்ணியம் கிடைக்கும். தம்பியினர் டெட்- சேரடிஃபிகெற்றும் வேணுமென்டதில அதையும் எடுத்திட்டம், எல்லாத்திலயும் எங்களுக்கும் பயங்கரச்செலவு தெரியுந்தானே...”

“அக்கா டிக்கெட் விலையைக்கண்டுதான் நாங்களே சிலோனுக்குப் போகப் பயந்திருக்கிறம், அவசர மென்றால் நீயும் அண்ணையும் உங்களோட சேர்த்து எனக்குமொரு டிக்கெட் போட்டுத்தாங்கோவன்.”

இதைக்கேட்டவுடன் அகிலா உள்ளூக்கிழுக்கவும்...

“ஏனக்கா உறுதிப்பாட்டுப் பத்திரத்தை அங்கையுள்ள ஒரு லோயரைக்கொண்டு எழுதுவிச்சுப்போட்டு அதை இங்கே ஒரு லோயரோ, நொத்தாரிலோ, எம்பாஸி ஓஃபிஷர் முன்னிலையிலோ கையெழுத்து வைச்சி அனுப்பிவிட்டால் போதும் என்கிறார் இவர்.”

“அதெல்லாம் நனைச்சுக் கமக்கிற வேலை ...போனமா கையெழுத்தை வைச்சமா பதிஞ்சமா என்றிருக்கிறதை விட்டுப்போட்டு...”

ஏன் இப்படி அவதிப்படுகிறியள்... உங்களுடைய கையில வீடு வளவு வந்தவுடன் அதை விக்கிறமாதிரி ஏதும் பிளான் கிளான் வைத்திருக்கிறியளோ...”

“விக்கிற பிளான் ஒண்டுமில்லை, லூஸூமாதிரிக் கதைக்காத... வீட்டு வாடகைக்காயைல்லே வரதராஜன் பிள்ளையர் தொடர்ந்து அழுக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்...”

வாடகைக்காசுக்காகவந்தான் அகிலா துடிக்கிறான் என்கிற சங்கதி வர்ஷிக்கு மெல்லப் புரிந்தது. வாடகையை அழுக்குகிற அண்ணாவும் அகிலாவுக்கு வரதராஜனாக மாறிவிட்டிருந்தார்.

இரண்டு வாரங்கள் கழித்து ஒரு ஞாயிறன்று மும்முனை உரையாடல் “மோட்” டில் போனை வைத்துக் கொண்டு அகிலாவும் வரதராஜனும் திரும்பவும் கையெழுத்துக் காலாட்டிப்பதை வர்ஷியுடன் நடத்த வந்தனர்.

வர்ஷி உறுதியான குரலில் பிசிரில்லாமல் சொன்னான்:

“கலாதரனுக்கு உவப்பில்லாததில எனக்குச் சீதனம் எதுவும் எழுதுப்பேடெல்லை என்றாலும் சட்டப்படி எங்களின் வீட்டில எனக்குள்ள பங்கு பாக்கியதை என்ன வென்று எனக்குத்தெரியும்... சரி... “கையெழுத்தைவை” என்று குதிக்கிற உங்களில் யார்... “வாடி வர்ஷி இந்த வீட்டு விஷயத்தில உன்னுடைய எண்ணம் நிலைப்பாடு என்னவென்று” என்னோட கலந்து கதைச்சியள்... இது வரையிலான வீட்டிலிருந்து கிடைத்த வாடகையை எனக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல்த்தான் நீங்கள் எடுத்து உங்கன்பாட்டுக்கு அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறியள்...”

“வாடகைக் காசில சல்லிக்காசு நான் எடுக்கேல்லை” அகிலா இடையீடு செய்தான்.

“2014 இல நீ சிலோனுக்குப்போனபோது ஐம்பதி னாயிரம் தந்தது வாடகையிலிருந்தென்றது நினைவிருக் கட்டும்.”

“அதைக்கூட ஒரு லட்சமாய்த்தர உனக்கு முடியேல்லைப்பார்”

“விடுங்கோ... விடுங்கோ... உங்கட சண்டையை பிறகொரு நாளைக்கு வையுங்கோ...”

“வாடகைக்காசுகள், கனிமரங்களின் பலன்களை எல்லாம் அனுபவிக்கும் உங்களுக்கு கையெழுத்து வைச்சுத் தர வாற எனக்கொரு டிக்கெட் போட்டுத்தரக் கசக்குது, மனம் வருகுதில்லை, அப்படியான நீங்கள் என்னிடம் ஆதனத்தில் பங்கை எதிர்பார்க்கிறது எந்தவகையில நியாயம்?”

“இதுதான் என்னுடைய முடிவு, இப்ப சொல்லுறன் கேளுங்கோ... கலாதரன் சீதனம் கோரவில்லை அது அவரது பொலிஸி. ஆனால் எனக்கான பிதுராரஜித சொத்துரிமையை நான் விட்டுத்தருவதா யில்லை. முழுச்சொத்தினதும் இன்றைய பெறுமதியின்

மூன்றிலொரு பங்கு என்ன என்கிறது உங்களுக்குத் தெரியும், அதை நீங்கள் எனக்குத் தந்தாலே தவிர நான் எதிலேயும் கையெழுத்து வைக்கமாட்டேன்.” என்றுவிட்டு வர்ஷியே தொடர்பைத்துண்டித்தான். மீண்டும் மீண்டும் அகிலாவும் வரதராஜனும் அழைத்தபோது வர்ஷி போனை எடுக்கவில்லை.

*

கொக்குவில்லில் பிரிடிஷ்காரரின் ஸ்டைலில் அமைந்திருந்த சாம்பசிவன் வாத்தியாரின் வளமனையாழ்ப்பாணம் Security Forces Headquarters (SFHQ) தலைமைக் கட்டளை அதிகாரி பிரிகேடியர் (இப்போது லெப்டினென்ட் ஜெனரல்) தயா இரத்தினநாயகவின் கண்களை உறுத்திக்கொண்டிருக்கவும் அது இராணுவத்தினால் கையகப்படுத்தப்பட்டது. அந்தவீட்டுக்கு இறங்கும் கிளைவீதியின் முகப்பில் 2 காவல் அரண்களும், வாசலில் இன்னும் 2 காவல் அரண்களும் அமைக்கப்பட்டு அதனுள் 24 மணிநேரம் இராணுவத்தினர் விரைப்பாக நின்று காவல் காக்கின்றனர். அவ்வளவின் பிரதான நுழைவாசலில் SFHQ தலைமைக் கட்டளை அதிகாரியின் உத்தியோகபூர்வ வாசஸ்தலம் என்பதான அறிவிப்புப்பலகை 3 பாஷைகளிலும் டாலடித்துத் தொங்குகிறது

*

கலாதரன் வந்ததும் வர்ஷி நடந்த மும்முனை உரையாடலைப் பற்றிச் சொல்லவும், முழுவதையும் கேட்ட கலாதரன் சொன்னான்:

“எங்கடைய அப்பா ஒத்தி வைச்ச காணிகள் ஒவ்வொன்றாய் விலைப்பட விலைப்பட நாங்கள் கொட்டிலைப் பிடுங்கிப் பிடுங்கி நட்டு வாழ்ந்த காலங்களின் அனுபவங்கள் எனக்கிருக்கு. மனுஷனுக்கு வாழ்ந்துக்குக் கொஞ்சம் நிலந்தேவைதான். உங்கள் மூன்றுபேருக்கும் மனசாரத்தெரியும் சுனாமிபோலொரு பேரலைவந்து லண்டனைக் கடலுக்குக் கீழ் கொண்டு போனாலே தவிர... நீங்கள் எக்காலத்திலும் யாழ்ப்பாணம்போய் அந்த வீடுவாசல்ல வாழ்ப்போறதில்லை.

அதிலும் பெற்றாரோடு கொஞ்சக்காலம் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்தீர்கள்தானே... அந்த அனுபவத்தோடு திருப்திப்படுங்கோவன். அதைவிட்டிட்டு நீரும் அவர்களோட்போய் பங்குச் சண்டையில் முட்டுவதைப் பார்க்க எனக்கு அந்தரமாயிருக்கு.”

இல்லை என்னுடைய சிந்தனை என்னென்றால், எனக்குரிய பங்கை வாங்கி ஏதிலிகள் பராமரிப்பு இல்லம் ஒன்றுக்கு வழங்கிவிடலாமென்றுதான் நினைக்கிறன்”

“அது நல்ல எண்ணமும் தீர்வுந்தான், ஆனாலும் உம்மைக் கட்டிய காலந்தொட்டுக் கலாதரன் தனக்குப் பின்னால் ஒரு ஆயுதக்கும்பல் இருக்கிற துணிச்சலித்தான் சாம்பசிவன் வாத்தியார் குடும்பத்தை வெருட்டி வர்ஷியைக் கட்டினவன் என்றொரு அவப்பேச்சு என் முதுகுக்குப் பின்னால் மிதந்து கொண்டிருக்கு. இப்போ சகோதரங்களோட சண்டைவலித்துச் சொத்தில பங்கையும் எடுத்தமோ எமக்கு இன்னுமொரு அவப்பெயரும் வந்து சேரும்.”

கலாதரனின் கருத்து வர்ஷிக்கும் உவப்பாகப் படவும் திரும்ப அவர்களுக்கு போன் செய்தான்.

“வேண்டிய பத்திரங்கள் எல்லாத்தையும் தயார் பண்ணுங்கோ... எப்ப எங்கே, எத்தனை இடத்தில வேணுமென்றாலும் நான் கையெழுத்து வைத்துத்தாறன்.”

*

கொக்குவில் மேனாள் சாம்பசிவன் வாத்தியார் வளமனையில் புத்தபிக்குகள் கூடிப் “பிரித்” ஓத அவ்வொலியின் மத்தியில் அங்கே பிரிகேடியர் மனைவி காய்ச்சியபாலையும், கிரிபத்தையும் குடும்பத்தவர் களுக்கும், வந்திருக்கும் உயர் இராணுவ அதிகாரிகளுக்கும் பரிமாறப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதுவும், இரவு நடக்க விருக்கும் கோலாகல விருந்துக்கான ஆயத்தங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருப்பதுவும் லண்டனுக்கும்-, என்ஃபீல்டுக்கும்-, பிறேமனுக்கும் இனித்தான் தெரியவரும்.

நொந்து கழியும் நொழும்பொழுதுகள்

கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்

கடலில் தொலைத்த முத்தே
ஒரு முறை குரலைக் காட்டவா
கண்ணில் நிறைந்த நீரதை
துடைத்துப் போடவா

அமுது புலம்பி வாழ்வதால்
தாய் மனதில் நோயடா
உணவு உறக்கம் மறந்ததால்
தந்தை உடலில் நோயடா

அலைந்து திரிந்து பார்க்கின்றோம்
பதில்கள் இல்லையே
முடிந்தவரை தேடி நோம் எந்த
முடிவும் இல்லையே

உறங்கவெண்ணும் போதிலே
உன் உருவில் கனவுகள்
உண்ணவெண்ணும் போதிலே
உன் பசியின் நினைவுகள்

அன்றுபண்டிகைநாட்களில்
நம்சொந்தங்கள் உனைக் கொண்டாடும்
இன்றுபண்டிகைகள் வருகையில்
உன் நினைவுகள் எனைப் பந்தாடும்

காலங்கள் மாறினும் கண்ணீர் வற்றுமோ?
சாதகமாய் பதில் வந்துசேருமோ?
உன்காலடிமுற்றமண்ணில் மீண்டும் பதியுமோ?
நீதரும் முத்தத்தில் தாய்மனம் குளிருமோ?

மனங்கக்கும் புகை

என் ஒவ்வொரு புள்ளிகளிலும்
சதிவலை பின்னும்
அவர்களின் கனவுகளைப்
பொய்ப்பித்து மீள்கிறேன்.

இருள் சுமந்தலைவோரைப்
பயமுறுத்தி நீளுமென் குரல்
புகமொன்றின்... சாட்சியாயிற்று.

தடங்களற்றுலவ முயலும்
கால்கள்...
என் வெளியில் விலங்கிடப்படலாம்.

அவர்கள் தடங்களைப்
புணர்ந்தெரியும் என்மனம்
எனக்கான காலத்தை மீறி
புகைக்குவியல்களை
வானின் உச்சிக்குத் தள்ளத்துணிகிறது.

என் புள்ளிகளுக்கு
வட்டமிட எத்தனிப்போர்..
என் மனங்கக்கும் புகையை
என்ன செய்யப் போகிறார்கள்?

- சு.க.சிந்துதாசன்

காலச்சூழலில் காணாமற் போயிற்று...

பெறுமானங்கள் எல்லாம்
பொய்யும் புனைக்கதையுமென
வாழ்வு
குரூரித்துக் கொட்டுகிறது

கடவுளர் எல்லாம்
காணாமலே போய் விட்டிருக்கின்றனர்
அல்லது
அப்படியானவர்களே இல்லை என்பதே
உறுதியாகி விட்டிருக்கிறது

மனிதருக்குள்ளேயே மக்கி
மனசாட்சி
கலட்டி பத்திப் போய்விட்டிருக்கிறது

கடவுளர் கடவுளர் சின்னங்கள்
பிண்டங்களாகப் பிரமாண்டம் கொண்டு
வாழும் வெளிகளெல்லாம்
மாற்றாரை அச்சுறுத்த
நிறைந்தும் நிமிர்ந்தும் என்ன?

எல்லாமுமாகி இருப்பதும்
சாட்சியாகி நிற்பதும்
மனிதரெல்லாம் நம்புவதுமான
முழுமுதற் கடவுளாகி
CCTV கமராவின் கிருபையில்
சுழல்கிறது காலம்

காலச் சூழலில் காணாமல் போயிற்று மனிதம்
காலச் சூழலில் காணாமல் ஆயினர் மனிதர்

- சி. ஜெயசங்கர்

இலக்கியமும் அரசியலும் - வடிவ மாற்றம் -

| ந.இரவீந்திரன் |

இலங்கைத் தேசியம் என்பதை முன்னிறுத்தி முற்போக்கு இயக்கவாதிகள் வளரத் தெடுத்த இலக்கியச் செல்நெறி பிரதான போக்காக அமைந்து முன்னேறிய அதேவேளை தமிழினத் தேசியம் சார்ந்த படைப்புகள் சமாந்தரமாக வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கின. கனக செந்திநாதன், மஹாகவி, வ.அ.இராசரத்தினம் போன்ற இலக்கிய ஆளுமைகள் தமிழ் தேசிய உணர்வு காரணமாக முற்போக்கு இயக்கத்துடன் முரண்பட்ட போதிலும், ஆரம்ப காலத்தில் அவர்களும் முற்போக்கு இலக்கியத்துடன் நட்புணர்வோடு உடன்பட்டு இயங்கி உள்ளனர்.

இலக்கியத்தின் பாடுபொருளாக எவையெல்லாம் அமைய இயலும் என்ற வரையறைகள் தகர்ந்து மனித ஊடாட்டம் சார்ந்த அனைத்து அம்சங்களும் இலக்கிய மயப்பட்டுவிட்டன. வரலாற்று மாற்றப் போக்குகளை அதிகார வாய்ப்புள்ள சக்திகள் தலைமையேற்று இயக்கும் முன்னைய காலங்களிலும் மக்கள் கிளர்ந்தெழுவது அவசியப்பட்டதுண்டு; நவீன சமூக உருவாக்கத்தின்போது தேசிய எழுச்சியானது முழு அளவில் வரலாற்றினை மக்கள் உணர்வு நிலைக்கு உரியதாக்கியிருந்தது. மக்கள் போராட்டங்களுக்கான அவசியம் இலக்கிய வடிவங்களில் புத்தாக்கங்களைச் சாத்தியப்படுத்தியிருந்தது. தேசிய இலக்கியம், அரசியல் இலக்கியம் என்பன அத்தகைய புதிய வடிவங்களாக வெளிக்கிளம்பி ஒரு நூற்றாண்டு கடந்துள்ளது. பாரதி, துரையப்பாப்பிள்ளை போன்றோர் வேறுபட்ட பரிமாணங்களுடன் அவற்றைத் தொடக்கி வைத்திருந்தனர்.

பாரதி முன்னெடுத்த இந்தியத் தேசிய இலக்கிய வடிவத் தாக்குறவுடன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சங்கம் இலங்கையில் வீறு கொண்டு உழைத்த எமக்கான மண்வாசனைப் படைப்பாக்கங்கள் முழு இலங்கை சார்ந்த தேசிய இலக்கிய வடிவத்தைப் பெற்றிருந்தது. இந்தியப் படைப்புகளுக்கான செயலற்ற வெறும் சந்தையென இருந்த இலங்கை மண்ணில் எமது மண்சார்ந்த சுற்றுச்சூழல்

மட்டுமன்றி எமக்கேயுரிய பிரத்தியேகப் பிரச்சினைகளையும் பேசுபொருளாக்கிய ஆக்கங்கள் ஐம்பதுகளின் தேசிய இலக்கிய எழுச்சிக்குப் பின்னரே முழுஅளவில் சாத்தியப்பட இயலுமாகியது. முன்னதாக, “கல்முனையிலிருந்து திருகோணமலை சென்றான்” என்ற வசனத்தைக் “கும்பகோணத்திலிருந்து தஞ்சாவூர் சென்றான்” என மாற்றித்தான் எமது தேசியப் பத்திரிகைகள் கூடப் பிரசுரித்து வந்தன; சிறுகதை வாசகர்களுக்கு “புதிய பெயர்கள்” பரிச்சயமாக அமையாது என்பது இதழாசிரியர்களது கவலை.

இவ்வகையில் இலங்கைத் தேசியம் என்பதை முன்னிறுத்தி முற்போக்கு இயக்கவாதிகள் வளரத் தெடுத்த இலக்கியச் செல்நெறி பிரதான போக்காக அமைந்து முன்னேறிய அதேவேளை தமிழினத் தேசியம் சார்ந்த படைப்புகள் சமாந்தரமாக வளர்ச்சிபெறத் தொடங்கின. கனக செந்திநாதன், மஹாகவி, வ.அ.இராசரத்தினம் போன்ற இலக்கிய ஆளுமைகள் தமிழ் தேசிய உணர்வு காரணமாக முற்போக்கு இயக்கத்துடன் முரண்பட்ட போதிலும், ஆரம்ப காலத்தில் அவர்களும் முற்போக்கு இலக்கியத்துடன் நட்புணர்வோடு உடன்பட்டு இயங்கி உள்ளனர். தமிழ் தேசியம் பூரண வலது சாரி பிற்போக்குத் தனங்களை அரசியல் தளத்தில் வெளிப்படுத்தியபோது அது சார்ந்த படைப்புகளை அவர்களால் தொடர்ந்து ஆக்க இயலாமற் போய் அழகியல் வாதத்தில் தஞ்சம் புகுவது

தவிர்க்கவியலாமற் போயிற்று.

மாறாக இலங்கைத் தேசியத் தை முன்னிறுத்திய முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளால் தொழிலாளர் - விவசாயிகள் போராட்டங்கள் சார்ந்த அரசியல் இலக்கிய வடிவத்தையும் கையேற்கும் வகையில் இலங்கை அரசியலின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பை முன்னெடுத்து வந்த இடதுசாரி அணி வலுவுடன் முன்னேறிவர இயலுமாகி இருந்தது. இதன் உச்சம் எழுபதாம் ஆண்டுகள்; ஏகாதிபத்தியப் பிணைப்பை முழுதாகத் தகர்த்த குடியரசு யாப்பு 1972 இல் இடதுசாரி அரசாங்கத்தால் நிதர்சனமாகி இருந்தது. உச்சம் தொட்டால் அடுத்து வீழ்ச்சி தானே! அதே அரசியல் யாப்பு சிங்களத் தேசியத்துக்கு விடுதலையின் சில கூறுகளைச் சாத்தியமாக்கியிருந்த போதிலும் இலங்கையின் சிறுதேசிய இனங்களுக்கு வஞ்சகம் புரிவதாக உணர இடமளித்தது. பௌத்தமும் சிங்களமும் ஏதோவொரு வடிவில் முன்னுரிமை பெறும் சட்ட அங்கீகாரம் அந்த யாப்பினால் வழங்கப் பட்டிருந்தது.

அத்தகைய ஓர வஞ்சகம் அடிநிலைச் சமூகத் தளத்தில் இனவிரோதங்களை வளர்ப்பதற்கு வித்திட்டது. பிற்போக்கான இனத்தேசியவாதக் குரோதங்களை அரசியலாக்கிய வலதுசாரித் தமிழ் தேசிய சக்திக்கு பெரும் வாய்ப்பினைச் சிங்களத் தேசியம் புதிய யாப்பின் வாயிலாக வழங்கியிருந்தது. தமிழ் தேசியம் மக்கள் உணர்வுக்கான கிளர்ச்சி அலைகளாக எழுச்சிபெறத் தொடங்கியபோது அதற்கான இலக்கியம் தலைகால் தெரியாத இனவாத தப்பிதங்கனிலிருந்து விடுபட இயலாது பின்னால் தவறான யுத்த களத்துக்கு ஆற்றப்படுத்த உதவியிருந்தது.

அவ்வகையிலன்றி மக்களிடையே புரந்த னர்வை விருத்தி செய்ய ஏதுவாக அரசு முன்னெடுத்திருக்கும் தவறான இனப்பிளவாக்க செயலின் பாதகத்தைத் தவிர்த்து ஆரோக்கியமான நல்லிணக்கச் சூழலைத் தொடர்ந்து பேணி வளர்ப்படுத்த எத்தகைய படைப்பாக்கங்கள் உதவ இயலும்? இதற்கு முற்போக்கு இலக்கிய கர்த்தாவான சாந்தனின் படைப்புகள் விடை தருவனவாய் உள்ளன. பொதுப்போக்கில் நாட்டுத் தேசியம் என்பதில் இருந்து இனத்தேசிய இலக்கிய வடிவப்பாங்கு எவ்வகைப் பண்புகளுடன் வெளிப்பட்டு புதிய செல்நெறி எழுச்சிபெற்றது என்பதே கவனிப்புக்குரியது; அந்த மாற்றச் செல்நெறி குறித்து கா.சிவத்தம்பி போன்றோர் எண்பதாம் ஆண்டுகளில் இருந்து நிறையவே பேசியுள்ளனர். இன்று தமிழினத் தேசிய இலக்கியமே பிரதான பேசுபொருளாகி முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் வெறும் வரலாற்றுப் பாடப்பரப்புக்கு உரியதாகக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த மாற்றப்போக்கின் போது முற்போக்கு இலக்கியம் எவ்வகையில் அதனை உணர்ந்து படைப்பாக்கம் செய்துள்ளது என்பது அழுத்தம் கொடுக்கப்பட வேண்டி உள்ளமை யினால் அக்கட்டுரை சாந்தனின் எழுத்துகளின் வாயிலாக அதனை வெளிக்கொணர முயல்கின்றது.

“சாந்தனின் எழுத்துலகம்” எனும் நூல் ஏற்கனவே தமிழகத்தில் வெளிவந்த போதிலும் 2018 இல் “வெண்புறா வெளியீடு” இப்போது இங்கே அதனை மறுபிரசுரம் செய்துள்ளது. பரந்தளவிலான அவரது ஆக்களின் ஒரு தொகுப்பு என்ற வகையில் எமது கவனிப்புக்குரிய அம்சத்தை அந்த நூல் வாயிலாகக் காண்பது பொருத்தமானதாய் உள்ளது. எழுபதுகளின் இடதுசாரி அரசாங்கத்தில் அவருக்கான அரசியல் களமாக அமைந்த இலங்கை கொம்பூனிஸ்ட் கட்சியும் அங்கம் வகித்திருந்தது. அதன் அணிசார்ந்த படைப்பாளிகள் மட்டுமன்றி சோவியத் ரஷ்யச் சார்பான அந்தக் கட்சியை மார்க்சியத்தைத் திரிபுபடுத்துவதாகச் சாடிய வாறு இடதுசாரி அரசாங்கத்துக்கு எதிராகப் போர்க் கொடி தூக்கியிருந்த சீன சார்பு கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி அணியைச் சார்ந்த முற்போக்கு படைப்பாளிகளுக்கூட தமிழ் தேசிய அரசியல் தலைமையின் ஏகாதிபத்தியச் சார்பைத்தான் கூர்மையாக அம்பலப்படுத்திக் கொண்டிருந்த காலம் அது; இடதுசாரி அரசின் தொழிலாளர் விரோத நடவடிக்கைகளைத் தோலுரித்துக் காட்டும் படைப்புகளை வெளியிட்ட அளவுக்கு அதன் இனவிரோத செயற்பாட்டின் தொடக்கங்களைக் கண்டு காட்டுவதற்கு சீன சார்பு முற்போக்கு இலக்கியவாதிகளும் அக்கறை காட்டவில்லை.

“சாந்தனின் எழுத்துலகம்” திருகோணமலையின் திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தை தான் ஆதரிக்கும் அரசே மேற்கொண்ட போதிலும் வன்மையாகக் கண்டிக்கும் வகையில் 1975 இல் எழுதிய சிறுகதையைத் தாங்கிவந்துள்ளது. “அரசாங்கமே திட்டமிட்டு குடியேற்றுது” எனக் காட்டுவதும், புதுக் கருக்கு அழியாத புதிய குடியேற்றம் என்பதோடு கடைத்தெருவின் சில பெயர்ப்பலகைகளின் தனிச்சிங்களப் பிரயோகம் உணர்த்தும் திமிர்த்தனமும்” திருகோணமலை யாழ்ப்பாணம் போல இல்லை” என்ற அங்கலாய்ப்பும் கவனிப்புக்குரியன(ப.129) அந்தச் சிறுகதை வெளியாகி இரண்டு ஆண்டுகளில் அதே குடியேற்றப் பகுதிக்குள் செல்வநாயகம் அஸ்தியை வீம்புக்குக் கொண்டு செல்ல முனைந்ததோடு வலிந்து கொலைகளையும் செய்து தமிழ் தேசியர்கள் இனக் கலவரத்தைத் தொடக்கியிருந்தனர். அதனைத் திருகோணமலைக்குள் மட்டுப் படுத்தி, தணிக்கை வாயிலாக ஏனைய பிரதேசங்கள் அறியாத வகையில் நாடு பரந்த இனவன்முறை பரவாது அந்த அரசாங்கம் தடுத்திருந்தது. பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த ஐ.தே.க. அரசு “யுத்தம் என்றால் யுத்தம், சமாதானத் என்றால் சமாதானம்” எனப் பிரகடனப் படுத்திச் சிறு விவகாரத்தையே நாடு பூராவுக்குமான இனக்கலவரம் ஆக்கியிருந்தது என்பது வரலாறு.

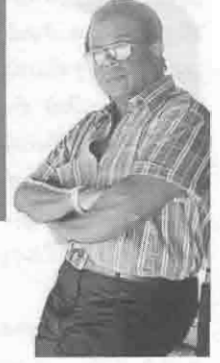
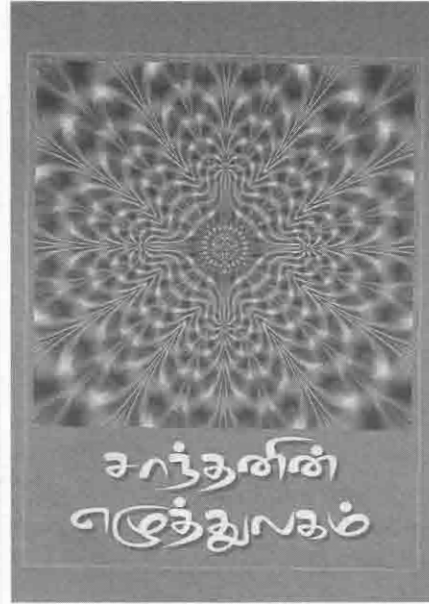
அந்தச் சிறுகதையை எழுதுவதற்கு ஒரு வருடத்தின் முன்னரே 1974 இல் இணைந்து பணியாற்றும் ஊழியர் மத்தியில் இனவேற்றுமை தலை காட்டுவதனை “நம்பிக்கைகள் அழிய வேண்டிய தில்லை” என்ற சிறுகதையில் சாந்தன் காட்டியிருந்தார். “வேற்றுமையில் ஒன்றுமை, தேசியம் என்கிறவை

யெல்லாம் வெறும் அலங்கார அல்லது ஆட்பர சொல்லுக்குகள் தானா என்ற எண்ணம் மிதந்து நிற்கிறது! ஒற்றுமை, பரஸ்பர நல்லெண்ணம் இவை களெல்லாம் நிச்சயமாக ஒரு வழிப்பாதைகளல்ல!" என "புதிய இலங்கையைப் படைக்க முந்துகிற சக முன்னோடிகள்" நம்பிக்கை இழக்கச் செய்யும் நடத்தையைக் காட்டிய போது அதிர்வுக்குள்ளாகும் மனப்பாங்கு வெளிப்பாடாகப் பதிவு செய்திருந்தார். (பக்.107-8). பின்னர் இனபேதம் உறுதிப்பட்ட 1979 இல் "தமிழன்" என்ற சிறுகதையில் ஒவ்வொரு விடயங்களும் இனக்கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப்படும்" பணிச் சூழலைச் சாந்தன் காட்டுகிறார்.(ப.183)

இனபேதம் இவ்வகையில் கூர்மைப்படுகிற போதே இயல்பாக இருந்து வந்த தோழமை உணர்வு சார்ந்த நட்புறவுகளையும் அழகாக கலைத்துவப்படுத்தி யுள்ளார் சாந்தன். ஊருக்கு வந்துள்ள "இவர்களெல்லாம் என் சிங்கள நண்பர்கள்" எனக் கூற வேண்டிய நட்புவட்டம் பற்றிய சித்திரிப்பு விதந்துரைக்கத்தக்கது. "சிங்கள நண்பர்கள்" என்ற "பிரிப்பு"(இது அக்கதைக் கான தலைப்பு) அவசியமற்றது. அந்த நண்பர்கள் அவனது திருமண வீட்டின் அலங்காரங்கள் செய்திருந்த "நண்பர்கள்", அவ்வளவே!(பக். 93-5)

"இன்னொரு வெண்ணிரவு" சிறுகதை இந்த நட்பு பிரச்சினையை வேறொரு பரிமாணத்துடன் காட்டியிருந்தது. சோவியத் யூனியனில் தமிழகப் பெண், சிங்களப் பெண் ஆகிய இரு நண்பர்களோடு தேநீர் அருந்தும் இலங்கைத் தமிழ் இளைஞனுக்கு அவர்கள் இருவரோடு எவ்வகையில் தன்னை அடையாளப் படுத்துவது என்ற சங்கடம் ஏற்பட இடமிருப்பது இயல்பானது. தமிழர் என்பதால் தமிழ் நாட்டுப் பெண் - ஒரேநாடு என்பதால் சிங்களப் பெண் இருவரும் சார்ந்ததே அவனது அடையாளம். "என்னதானிருந்தாலும் இந்த ஜோர்ஜியத் தேயிலை எல்லாம் எங்கள் தேயிலைக்குக் கிட்டவர முடியாது" என்பதில் மூவருக்கும் உடன்பாடுதான். "உலகிலேயே இந்தியத் தேயிலை தானே திறந்தேயிலை" எனத் தமிழகத்து துளசி சொன்னால் இவனுக்கு "தான்" குறித்த அடையாளப் பிரச்சினை எழுந்தானே? அதுபற்றி நேரடியாக அல்லாமல் "என்ன சொல்கிறாய் துளசி...?" நானும் அமிதாக்காவும் ஏக காலத்தில் கேட்டோம்" என்பதோடு அக்கதை முடிந்திருக்கும். இது யுத்தம் உக்கிரம் பெற்றிருந்த 1988 இல் எழுதப்பட்ட சிறுகதை என்பது கவனிப்புக்குரியது.

இந்தச் சிறுகதை எழுதப்பட்ட 1988 இல் ஏற்கனவே இந்தி இராணுவம் இங்கே அமைதியை நிலைநாட்டுவதல்ல, ஆக்கிரமிப்புப் பணியே தனக்குரியது என எண்பித்துவிட்டிருந்தது. இந்தியாவை மற்றொரு தாயகமாக நம்பியிருந்த பெரும்பான்மையினரான தமிழ் மக்களுக்கு உணர்வுநிலையில் அடையாளப் பிரச்சினைத் தெளிவை ஏற்படுத்த அந்தச் சிறுகதை அவசியப்பட்டது. இந்தி இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக் குணாம்சத்தை "வேலிகளின் கதை" என்பதாக 1994 (பக்

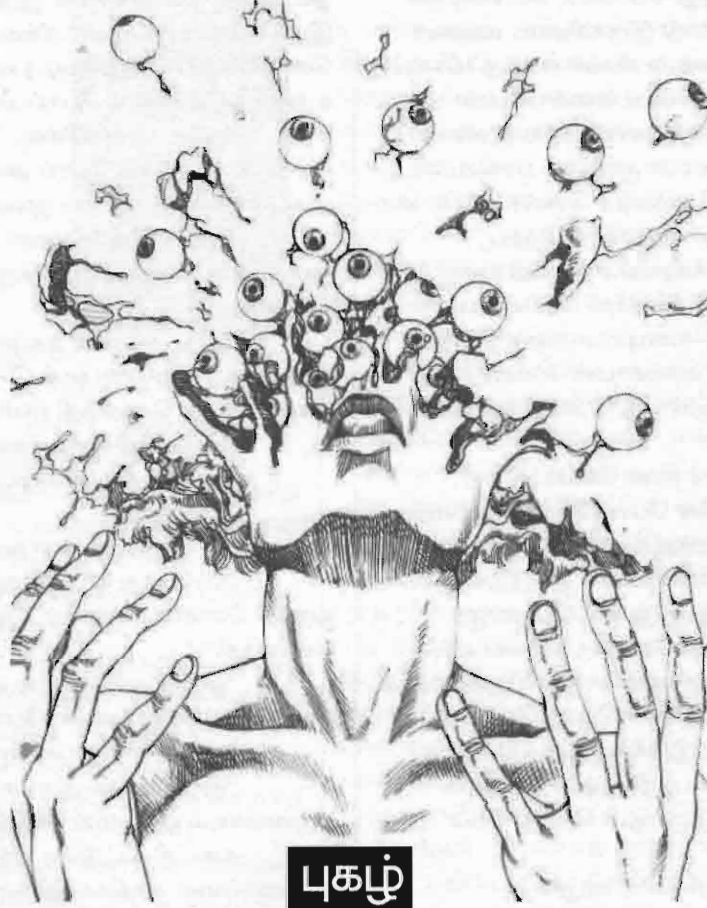

50-68) சாந்தன் எழுதியிருந்தார்.

யுத்தம் உக்கிரமடைந்து ஒடுக்குமுறையின் குரூரம் வெளி வெளியாக ஆனபோது ஏனைய முற்போக்குப் படைப்பாளிகளும் இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான ஆக்கங்களைத் தந்துள்ளனர்; அதன் முதல் வடிவமான இனக்கலவரங்கள் குறித்து படைப்பாக்கம் செய்துள்ளனர். முரண்பாடு முளைவிட்ட போதே அதனை இனங்கண்டு படைப்பாக்கம் செய்த முற்போக்கு இயக்க முன்னோடியாக சாந்தன் வெளிப்படுகிறார். அதன் காரணமாகவே "தேசிய வாதம் பேசினின்ற முற்போக்கு அணியினருள் பேரினவாதத்தின் பாதிப்புகளை அனுபவங்களுக்கூடாக முன் வைக்கத் தொடங்கிய முதல்வர் என்ற வகையிலும் சாந்தன் வரலாற்று முக்கியத்துவம் உடையவராகிறார்" என நா.கப்பிரமணியன் சொல்ல முடிகின்றது; அதேவேளை "தமிழன் என்ற சார்பு நிலையில் நின்று இனப் பிரச்சினையை அவர் நோக்கவில்லை... பிரச்சினை தொடர்பான பல்வேறு அம்சங்களையும் இவரால் விருப்பு வெறுப்பின்றி விமர்சிக்க முடிகிறது" என நா. கப்பிரமணியன் சொல்வதும் கவனிப்புக்குரியது (பக்.311-2)

இத்தகைய மாற்றப் போக்கின் கன பரிமாணங்கள் குறித்த அலசலுக்கு அவசியமுள்ளது. குறிப்பாக தொழிலாளி விவசாயிகள் மற்றும் மத்தியதர வர்க்க ஊழியர்களது வர்க்கப் போராட்டம் வகித்த இடத்தை இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான போராட்டம் எடுக்கிறபோது முற்போக்கு அணி அதன் அரசியல் இலக்கிய வடிவம் குறித்து எவ்வகைப் புரிதலை எடுக்கிறது - வெளிப்படுத்துகிறது - இயக்கம் கொள்கிறது என்பது தேடலுக்குரியதாகும். இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் அது குறித்தும் பேசுவோம்.

“இண்டைக்கு அவளை எப்பிட்யும் கண்டுபிடிக்கவேணும். முடிஞ்சா கண்டுபிடி உனக்குப் பிடித்த மாதிரி பதில் சொல்லுறன் எண்டு சவால் விட்டவள். கண்டு பிடிக்காமல் போறேல்ல மணி. இண்டைக்குப் பதில் தெரிஞ்சே ஆகவேணும்.” ஆகாஸின் குரலில் வைராக்கியம் மிதமிஞ்சியிருந்தது. அடிக்கடி தொலை பேசியை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “ஃகோல் பண்ணா கவிச் வீ எண்டு வருது. ஏதோ ஒரு ஏரியா சொன்னாளே! அது... அது... யெஸ்... கொழும்புத் துறை. ஆமா, கொழும்புத் துறை தான். மணி யாழ்ப்பாணம்

புகழ்

என்ற மணி காரை வேகமாக ஓட்டினான். இந்த அவசர பயணத்தை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. முதலாளி பேச்சைத் தட்டக்கூடாது என்ற எண்ணத்திலேயே இவ்வளவு தூரம் வர சம்மதித்தான். தனிப்பட்ட முறையில் அவனுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்கள் தூர விரட்டி விட்டது. அலைந்தலைந்து கடைசியாக கொழும்புப் பக்கமாக போய் சேர்ந்தான். எப்போதும் இங்கு வர விரும்பாவிட்டாலும் மறுக்கமுடியாமல் சினத்தோடு ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். “எதிர வாற

தேடுதலுக்கு அப்பால்...

டவனுக்குப் போகத்தேவையில்லை. ஏ9 ரோட்ல இருந்து மெங்கோ ஜங்ஷன் சைட்டால போகலாம்.” “சார், கனகாலத்துக்குப் பிறகு யாழ்ப்பாணம் வந்திருக்கிறன். எல்லா வழியும் எனக்குத் தெரியாது. நீங்கவேற அதால போகலாம் இதால போகலாம் என்றிங்க. எதால எண்டு எனக்குப் புரியேல்ல. உங்க கதையைக் கேட்டதும் எனக்கு ஞாபகம் வருது, வீட்டில கண்ணாடிமேசைக்குப் பக்கத்தில சீப்பு இல்லை எண்டா வைக்கிட்ட கேப்பன். அவ சொல்லுவா அங்க இருக்கு அங்க இருக்கு எண்டு. அது தான் எங்க எண்டு கேட்டா ஐயோ அங்கதான் எண்டு தலையில் அடிச்சுக்குவா. நான் மண்டையப் பிச்சுக் கொண்டு தேடவேணும். அந்த அங்க எங்க இருக் கெண்டு எனக்கு எப்பிடித் தெரியும். வழி விசாரிச்சுக் கொண்டதான் போகவேணும். உங்களுக்குத் தெரியும் எண்டா எப்பிடித் திருப்பவேணும் எண்டு சொன்னால் அப்பிட்யே திருப்பறன். இதத்தவிர வேற எதுவும் என்னால புரிஞ்சுக்க முடியாது. நீங்க சொல்ற பெய ரெல்லாம் போகும்போது தான் எனக்குத் தெரிஞ்சுக்க முடியும்.”

“டோன்ட் வொறி மணி. இருக்கவே இருக்கு கூகுள் மப். இன்னும் இரண்டு கிலோமீட்டர்ல ஜங்ஷன் வந்திரும்.”

“சரி சார். போர்ட் பாத்திட்டே வாறன்.”

ஜங்ஷன் தான் மெங்கோ ஜங்ஷனா இருக்கவேணும். ரைட் சைட் திருப்பு மணி.”

சில நிமிடங்களில் கார் திரும்பி நகர ஆரம்பித்தது.

“எப்பிடி சார் அந்தப் பொண்ணக் கண்டு பிடிப்பிங்க?”

“ரொம்ப சின்ன இடம் தானே! கண்டுபிடிச்சிடலாம். ஒரு கடையாப் பாத்து இறக்கு. விசாரிச்சுப்பாப்பம்.”

“எதிர ஒரு கடை வருது. அதில நிப்பாட்டவா! இல்ல இன்னும் கொஞ்சம் உள்ள போய் பாப்பமா!”

“இல்ல இங்க இருந்து ஆரம்பிப்பம்.”

கொழும்பிலிருந்து சனிக்கிழமை வேலை முடித்துக்கொண்டு இரவு பயணப்பட்டு காலையில் ஒருவழியாக யாழ்ப்பாணம், அவள் பிரதேசத்துக்குள் வந்தாயிற்று என்று நிம்மதிபெருமூச்சு இருவருக்கும் வந்திருக்கும். மறுபடியும் மாலை திரும்பி திங்கக்கிழமை வேலைக்குப் போகவேண்டிய நிர்ப்பத்தம் இருப்பதால் இன்னும் ஆறுமணி நேரத்துக்குள் எப்படியும் அவளை கண்டு பிடித்துவிடவேண்டும்.

“கண்டு பிடித்தே ஆகவேண்டும். என்னை எப்படியெல்லாம் போக்குக்காட்டி அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். என் முடிவில் எவ்வளவு உறுதியாக இருக்கிறேன் என்பதை அவளுக்குக் காட்டியே ஆகவேண்டும். கண்டுபிடிக்க வேண்டும். ஜாலியாக

ஏதோ அவளுடன் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்ற எண்ணத்தோடு இருக்கிறாள். மற்றவர் களைப்போல நான் இல்லை. உன்னை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். சொல்லப்போனால் உன்னைப்போல ஒருத்தியை நான் இதுவரை காணவில்லை. உன்னைப் பற்றி நினைத்தாலே என் உடல் முழுதும் பரவசமடைகிறது. உனக்காக இவன் நேரத்தைச் செலவுசெய்வானா என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளத்தான் நீ இந்தப் பரீட்சையை எனக்கு வைக்கிறாய் என்பதை உணர்கிறேன். ஆமாம் உனக்காக எதையும் செய்யத்தயார். அதில் இது அற்பமானது. கண்டிப்பாக ஒரு நல்ல முடிவு உன் வாயிலிருந்து வாங்காமல் போகப்போவதில்லை.” அவன் மனதுக்குள் ஒரு மோகமான வேக மனநிலை கொந்தளித்து.

கார் நின்றுது. “சார் நான் கேக்கட்டுமா?”

“இல்ல இரு. நானே போய் கேக்கிறேன்.” என்ற படி கார் கதவுகளைத் திறந்தபடி வெளியே நடந்தான்.

“ஹலோ! நான் கொழும்பில இருந்துவாறன். என் கொம்பனில, இங்க இருந்து ஒரு பொண்ணு வேர்க் பண்ண வந்திச்சு. இப்போ ஒரு கிழமை லீவுல வந்திருக்கிறாங்க. வீட்டுக்கு வரச்சொல்லியிருந்தாங்க. ஆனா அட்ரஸ் தரேல்ல. அவங்க பெயர் செவ்வந்தி. ரொம்ப நீளமான பெயர் இருக்கும். தெத்திப்பல்லு. சிரிக்கும்போது கன்னத்தில குழிவிழும். மெல்லிய குரல். ரொம்ப சுவீட்டா இருக்கும். பொது நிறம். உங்களுக்குத் தெரியுமா!”

தம்பி காதல்போதையில் சுற்றுவது பேச்சிலேயே கடைக்காரனுக்குப் புரிந்து விட்டது. கையை மீறிய கைத்தொலைபேசி, பின்னாடி கார், அவன் நடை, உடை, பாவனை, மூக்கை மறுபடியும் முகரத்தூண்டும் செண்டு எல்லாம் பெரிய இடத்துப் பையன்மாதிரிக் காட்டிக்கொடுக்க மென் சிரிப்பு உதடுகளில் மலர்ந்தது. அவன் சொன்னது போன்ற அடையாள முடைய எல்லா செவ்வந்திகளையும் மனதில் அசைபோட்டுக் கண்டுபிடிக்க கடைக்காரன் பெரும் பிரயத்தனம் செய்தான்.

“கொழும்பில வேலை செய்யிறாளா! அவ்வளவு தூரம் இங்க படிச்சது யாரு! ஒருவேளை லதா மகளா இருக்குமா! ஆனா அவளுக்குத் தெத்திப் பல்லா! பத்தாதுக்கு அது சிரிச்சம் பாத்ததில்ல. சும்மா அனுப்பிப்பாப்பம்.” என்ற நினைப்போடு, “தம்பி நீ இப்பிடியே நேரா போ. முதலாம் ஒழுங்கை எண்டு போர்ட் போட்டு இருக்கு. அப்பிடியே உள்ள போ. அங்க வலப்பக்கம் இருக்கிற மூணாவது நீலக்கேட் போட்ட வீடு.”

அவன் முகம் மலர்ந்தது. “செவ்வந்திவீடா அது!”

“அங்க செவ்வந்தி இருக்கு. நீ சொல்ல செவ்வந்தியா எண்டு எனக்குத் தெரியாது. போய் பார்.”

“தாங்யூ...தாங்யூ...”

“அப்பிடி இல்லாட்டி இன்னொரு செவ்வந்தி மூன்றாவது ஒழுங்கையில கடைசி வீட்டில இருக்கு. அங்கையும் போய் பார்.”

“தாங்யூ” அவசரமாக காருக்குள் புகுந்து,

“இப்பிடியே நேராப்போ. முதலாம் ஒழுங்கை வரும்.”

கார் உருளத்தொடங்கியது. எல்லாமே அடுத்தடுத்து பக்கத்தில் இருந்தது. ஆகவே வேகமாக

ஓட வேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. “சார், இங்கயே நிப்பாட்டுறேன். நீங்க போங்க.” உள்ளே கொண்டுபோய் திருப்பமுடியாத நிலையே இருந்தது. உறுதிப்படுத்தினால் போய்பார்க்கலாம்.

“ஓகே, பரவாயில்ல..” வேகமாக நடந்து நீலக் கேட்டுக்குப் பக்கம் போய் அழைத்தான். சிறிய வீடு. மிகவும் எளிய வாழ்க்கை முறை.

கறுப்புநிறத்தேகமுடைய உடல் பருத்த கொஞ்சம் குள்ளமான மனிதன் வீட்டுக்குள் இருந்து வெளியே வந்தான்.

“இது அவளின் தகப்பனா! சந்தேகம் வருகிறது.”, “ஹலோ! நான் கொழும்பில இருந்து வாறன். இங்க செவ்வந்தி எண்டு யாரும் இருக்கீனமா!”

“செவ்வந்தி என்ற மகள் தான். ஏன் நீங்கள் யாரு!”

“உங்க மகள் கொழும்பில வேக் பண்ணாங்களா!”

“இல்லையே!”

“ஓ! ஸாறி. அப்போ நான் தேடிவந்தவங்க இல்ல.”

அப்போது வீட்டுக்குள் இருந்து அழகிய பெண் ஒருத்தி வெளியே வந்தாள். “இவதான் என் மகள் செவ்வந்தி.”

“ஓம், இவங்க இல்ல. நன்றி” ஒரு ஏமாற்ற கவலையோடு முகத்தைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு நடந்தான்.

“என்ன சார். பொண்ணு கிடைச்சாசா!”

“இல்ல மணி. இங்கேயே இரு. மூன்றாம் ஒழுங்கையும் ஒருக்கால் பாத்திட்டு வந்திடுறேன்.”

கடைசி வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தான். யாரையும் காணவில்லை. சுத்திக்கத்தி கடைசியாக ஒரு நாற்பது வயது மதிக்கத்தக்க பெண் வந்தாள்.

“நான் கொழும்பில இருந்து வாறன்.”

“ஆ, சரி, வாங்க.”

“இங்க செவ்வந்தி என்றது யாரு!”

“என்ற மகள் தான். ஏன்!”

“அவ கொழும்பில எங்கையும் வேலை செய்யிறாவா!”

“ஓம்.”

“என்ன! ஓமா!” தான் கண்டுபிடித்து விட்டதாக மனதளவில் துள்ளிக்குதித்தான்.

“எங்க எங்க கூப்பிடுங்க.” அவன் ஆர்வமாக வீட்டுவாசலைப் பார்த்தான். அவளுக்கு இன்ப அதிர்ச்சியாக இருக்கட்டும்.

“ஹலோ! முதல்ல நீங்க யாரு? என்னத்துக்கு என்ற மகள்ட கதை உங்களுக்கு? ஏன் பாக்கவேணும்.” அந்தப் பெண் கடுமையான தொணியில் கேட்டாள்.

“நான் அவங்ககூட வேலை செய்யிறேன். ஆகாஸ் எண்டால் தெரியும்.”

“வேலை செய்யிறிங்களோ!” வீட்டுப் பக்கம் திரும்பி, “செவ்வந்தி இஞ்ச ஒருக்கா வா. உன்னத் தேடியாரோ கொழும்பில இருந்து வந்திருக்கீனம்.”

எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருக்க ஒரு பெண் வெளியே வந்தாள். அவளைப் பார்த்ததும் அவளை ஏமாற்றம் சூழ்ந்துகொண்டது. ச்சா இவளில்லையே!

“ஸாறிங்க...இவங்க இல்ல.” அவர்களிடம்

வேறு பதில்களை எதிர்பாராமல் திரும்பினான்.

கொஞ்சநேரத்தில கண்டுபிடிச்சிட்டன் எண்டு நினைச்சன் மணி. அப்பிடியே ஆகாசத்தில மிதந்திட்டு இருக்கும்போது கட்டில்ல இருந்து விழுந்தமாதிரி

ஏமாற்றமாப் போச்சு.”

“கவலப்படாதிங்க சார். உங்க நல்ல மனசுக்கு நல்லது நடக்கும். இப்ப என்ன செய்யப்போறிங்க.”

“கொஞ்சம் ரென்சன் ஆகிட்டன். முதல்வ சாப்பிடுவம். ரொம்பநேரம் காரோடி களைச்சுப் போயிருப்பாய். பசிவேற வந்திட்டு.”

அந்த கிராமத்திலேயே ஓரளவு பிரபலமான உணவகத்திற்கு வந்து சாப்பிட ஆரம்பித்தார்கள். அந்த உணவகக்காரனிடமும் தன் கதையைச் சொல்லி யாராவது தெரியுமா என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனும் யோசி யோசி என்று யோசித்து ஒரு செவ்வந்தியின் இருப்பிடத்தை சொன்னான். அதற்கப் புறம் சாப்பாடு இறங்கவில்லை. உடனே பார்த்தாக வேண்டுமென்று துடியாய்த்துடித்தான். பிறகு புறப் பட்டுத் தேடி அந்தப் பெண்ணும் இல்லை என்றான தும் தலையே வெடித்துவிடும் நிலவரம் உண்டானது.

“என்ன சார் நீங்க. வெறும் பொண்ணு பெயர மட்டும் கேட்டு வைச்சுக்கொண்டு வந்திருக்கிறிங்க.”

“அவள் அது மட்டும்தான் சொன்னாள். வேலைக்குச் சேந்து மூண்டுமாசம். எவ்வளவு கதைச்சாலும் தன்னப்பத்தி சொல்லவே மாட்டாள். தனக்கு ஒருதரலையும் நம்பிக்கையில்லையாம். அதனால் நம்பமாட்டாவாம்.”

“என்ன சார் நீங்க.” மணி சலித்துக் கொண்டான்.

“அவளோட பேசப்பேச பிடிச்சுப்போச்சு. அவ கேரக்டர் அப்பிடி. அதனாலதான் என் விருப்பத்த சொன்னன். அவளுக்கும் என்னப் பிடிக்கும். ஆனா பதிலே சொல்லாமல் இழுத்தடிச்சுக்கொண்டே இருந்தான். கடைசியா லீவில் புறப்படும்போது சவால் விட்டுட்டு வந்திட்டா...இப்போ நாயா அலையிறன்.”

மணி சிரித்துக்கொண்டான்.

“பெயரும் ஊரும்தான் தெரியும்.”

“சரி, வந்ததுதான் வந்தம். இனி எல்லாம் ரொம்ப கஷ்டப்படாமல் அவகிட்ட போன் பண்ணிக் கேளுங்க. பாக்க வந்திட்டம் இடம் தெரியேல்ல அட்ரஸ்தரச்சொல்லி. தேடிவந்திட்டாங்களே பாவம் என்று சொன்னாலும் சொல்லலாம் எல்லா!”

“அது சரி தான்..வரும்போது கோல் பண்ணிப்பாத்தன். சவிச்சு ஓர் இருந்தது. அப்பிடியே திடீர்னு போனா இன்ப அதிர்ச்சியா இருக்கும் என்று தான் பேசாமல் இருக்கிறன்.”

“இப்பிடியே கடைசியா பாக்காமல் போகப்போறிங்கள்.”

“அபசகுணமாப் பேசாத மணி.”

“நேரம் இப்பவே மதியம் கடந்திட்டு. இன்னும் கொஞ்சநேரம் தான் இருக்கு. போகப் போக பிரஸர்தான் அதிகமாகும். சொல்லிட்டன்.”

“அவன் சொன்னதிலையும் உண்மையிருக்குத் தான். ஒருதடவை அளவோடு பேசிப்பார்க்கலாம். அதுக்கு ஒன் பண்ணி இருக்கவேணுமே!” என நினைத்தபடி ஒருதடவை அழைப்பை எடுத்தான். அது போனது. “ஹலோ.”

எதிரே ஒரு அழகிய இனிய பெண்குரல் பதிலளிக்க ஆரம்பித்தது. “யா, செவ்வந்தி ஹியர்.”

“கே! நான் ஆகாஸ்.”

“தெரியும். சொல்லுங்க?”

“நான் ஜெப்னாவுக்கு வந்திருக்கிறன். அதுவும் உனக்காக உன்னப்பாக்கிறத்துக்காக...”

“உண்மையாவா!” அவள் அதிர்ச்சியும் ஆனந்தமுமாய்ப் பேசினாள்.

“காலையில் இருந்து தேடிட்டு இருக்கிறன். கண்டுபிடிக்கமுடியேல்ல. உண்மையிலேயே இதுதான் உன் இடமா! இல்ல எனக்காகப் பொய் சொன்னியா!”

“இல்ல ஆகாஸ். இதுதான் என் இடம்.”

“கண்டுபிடிக்கமுடியல. இவ்வளவு தூரம் தேடி வந்திட்டன். பாக்காமல் போனால் மனசுதாங்காது. தயவுசெய்து உன் வீட்டு அட்ரஸ் கொஞ்சம் தருவியா!”

“ஐ!!! அதுக்கு வாய்ப்பே இல்ல. நீங்க கண்டு பிடிச்ச வாங்க. நான் சொல்லமாட்டன். லாரி. மற்றது என் போன் சார்சு குறைஞ்சிட்டே வருது. இண்டைக்கு வேற ஏரியா முழுதும் கரண்ட்கட். போனுக்குச் சார்ஜ் போடமுடியாது. ஓர் பரனாலும் ஆகிடும். அப்பிடி ஆனா தப்பா நினைக்காதிங்க. வைக்கிறன்.”

அவனுக்கு கோபம் தலைக்கேறியது. “என்ன ஒரு திமிர் பேச்சு. ஒருத்தன் மினக்கெட்டு இவ்வளவு தூரம் வேலவெட்டி ஓய்வு எல்லாம் விட்டுட்டு தேடித் கொண்டிருக்கிறான். இவனுக்கு வேற வேலையே இல்லை எண்டமாதிரி பேசிக்கொண்டு இருக்கிறான். அட்ரஸ் தரமாட்டாவாம் மணி. கண்டுபிடிச்சு வரட்டாம்.”

“உங்க தலையெழுத்த மாத்தமுடியாது சார். என்ன முடிவு பண்ணி வைச்சிருக்கிறிங்க.”

“இருக்கிற நேரம் மட்டும் தேடுவம்.”

அவன் கடைசியாய் வீடுவீடாய் அலைந்து அலைந்து சலிப்பும் வெறுப்பும் கோபமும் நிறைந்த முகத்தோடு இருந்தான். இப்போது சீண்டினால் எரிமலைபோல் வெடிக்கும் மனநிலையே அவனுக்கு இருந்தது. ஆகவே மணி மௌனம் கடைப்பிடித்து அவன் சொல்வதைச் செய்துகொண்டிருந்தான். காரை அங்குமிங்குமாக உருட்டி அந்த முழுப்பிரதேசத்தையும் அறிந்துகொண்டதால் அவனுக்கு எங்கு போக வேண்டுமென்று வாயால் சொன்னால் போதுமானது. சந்துபொந்து இந்நிடுக்கெல்லாம் ஒரு சில மணிநேரங்களில் பழக்கமாகிப்போனது மணிக்கு மட்டுமல்ல ஆகாலுக்கும்தான்.

“எனக்கு பைத்தியம்பிடிக்கப்போகுது. இல்ல தலை வெடிக்கும் பார்.”

மணி அமைதியாக இருந்தான். பிறகு, ‘ஒருக்கா கோல்பண்ணிப் பாருங்க. இருட்டிக்கொண்டு வந்திட்டு. இனி நாம நிற்க முடியாது. இப்போ போக ஆரம்பித்தால் தான் காலையில் நீங்க வேலைக்குப்போகமுடியும். புரிஞ்சால் சரி.”

“கடைசியா கேட்டுப்பாக்கிறன்.” அவன் அழைப்பை எடுத்துப்பார்த்தான். அவன் ஏற்கனவே அறிவுறுத்தியபடி தொலைபேசி ஓர் செய்யப்பட்டு இருந்தது. ஊர்ப்புழுதும் மின்சாரம் தடைப்பட்டதில் அவன் தொலைபேசி முடங்கியிருந்தது. ஆனால் அவன் மன நிலையோ, “இவள் வேணுமெண்டுதான் சொல்லியாள்.”

“என்ன செய்யும் சார். லேட்டாகுது.” என்று எச்சரித்தான் மணி.

“நேரா கொழுப்புக்கு கார ஓட்டு. இவளை விட்டா எனக்கு வேற பொண்ணா கிடைக்காது!”

கார் விரைந்தது...

தேடிப் படியுங்கள் “சித்தார்த்த யசோதரா” நாவல்

■ எம்.கே.முருகானந்தன்

அண்மையில் நான் படித்த புனைவு நூல்களில் மிகவும் நிதானமாகவும் ஆழமாகவும் சற்று நீண்ட நாட்கள் எடுத்தும் படித்த நூல் சித்தார்த்த யசோதரா. இது ஒரு நாவல் சிங்களத்தில் எழுதப்பட்டது. இப்பொழுது தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளது.

சிங்களத்தையும் பௌத்தத்தையும் ஒன்றிணைத்து பார்த்து விசனாக்கும் பலர் எம்மிடையே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்த நூல் பற்றிய தகவல் சற்று எரிச்சலையும் மூட்டக் கூடுமாயினும் வேறு பலருக்கு ஆர்வம் ஊட்டக் கூடியதாக இருக்கும். ஏனெனில் இந்த நூலின் வரவு பற்றியோ அதன் உள்ளடக்கம் பற்றியோ தமிழ் வாசகப் பரப்பில் பேசப் பட்டது குறைவாகவே இருக்கிறது. ஆனாலும் பேசப்பட வேண்டிய நூல் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

இந்த நூலின் முக்கியத்துவம் என்ன வென்றால் அது சித்தார்த்தரின் அதிகம் பேசப்படாத பக்கத்தைப் பேசுகிறது. அவரது வாலிவப்பருவத்தை அதிலும் முக்கியமாக யசோதரா மீது காதல் வயப் பட்டிருந்த காலத்தைப் பேசுகிறது.

யசோதர மீதான காதல் அதற்கு ஏற்பட்ட இடையூறுகள், அதனை அவர் தாண்டிய விதம் போன்றவற்றை சித்தார்த்தரின் பெருமைக்கு இடுக்கு நேராத சீரிய மொழிநடையில் விபரிக்கிறது. அவர்கள் இருவருக்குமிடையேயான காதலும் திருமண பந்தமும் பல பிறப்புகள் ஊடாக தொடர்ந்து வந்திருப்பதை சர்வமித்ரமகரிஷி ஊடாக அறிகிறோம்.

சித்தார்த்தர் சாக்கிய வம்சத்தை சேர்ந்த இளவரசர். யசோதரா கோலிய வம்சத்தை சேர்ந்த இளவரசி. இரண்டு வம்சத்தினரும் திருமண வழியே மிக நெருக்கமான சொந்தம் கொண்டவர்கள் என்ற போதும் அந்த இராச்சியங்களின் இடையே ஓடும் ரோஷினி நதி நீரை பங்கு போடுவதில் பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. இந்த உள்ளர்ந்த பகமையையும் தாண்டியே

அவரால் யசோதராவைக் கைப்பிடிக்க முடியும். அதற்கு மேலாக போட்டிக் களத்தில் ஏனைய இராசகுமாரர்களுடன் மோதி வென்றவருக்கே தனது மகளை திருமணம் செய்து கொடுப்பேன் என அவளின் தந்தையாகிய சுப்ரபுத்தர் மன்னன் தீர்மானிக்கிறார்.

போர்க்கலை பயின்று அதில் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவரான போதும் அஹிம்சை வாதியான சித்தார்த்தர் எவ்வாறு ஆயுதம் ஏந்தி தனது பகைவர்களுடன் சண்டையிடுவது என்ற சிக்கல் இருக்கிறது. அதை எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப் போகிறார் என்பது வாசகர்களாகிய எங்களை ஆர்வத்தோடு நூலை வாசிக்கவைக்கிறது.

சித்தார்த்தர் மிருகபலி கொடுப்பது புலால் உண்பது மது அருந்துவது யாகங்கள் செய்வது போன்றவற்றை அடியோடு வெறுப்பவர். சாஸ்திரம் பார்ப்பதில் நம்பிக்கை அற்றவர் போன்றவற்றை நூலாசிரியர் பல சுவாரஸமான சம்பவங்கள் ஊடாக நாவலில் சொல்லிச் செல்கிறார்.

“ஆகாயத்தில் மின்னும் நட்சத்திரங்களால் என்னதான் செய்ய முடியும் என்று அவர் தர்க்கம் பண்ணுவார். மனிதன் தன்னுடைய மனதை வெல்ல வேண்டுமே ஒழிய இந்த பூமியையோ, கிரகங்களையோ நட்சத்திரங்களையோ அல்ல என்பதை சித்தார்த்தர் உறுதியாக நம்பினார்”

இந்த நிலையில் தேர்தல் வைப்பதற்கும் நாடாளுமன்ற கூட்டத் தொடரை ஆரம்பிப்பதற்கும் சோதிடர்களை நாடும் பௌத்த தலைவர்களைக் கொண்ட நாடாக இலங்கை இருப்பது விசனிக்க வைக்கிறது.

சித்தார்த்தரின் ஜீவகருணையை பல இடங்களில் அற்புதமாக வடித்திருக்கிறார் நூலாசிரியர். காட்டில் உள்ள முயல்குட்டி ஒன்று அவரது காலடியில் வந்து இளைப்பாறுவது, கிளிகள் சிட்டுக் குருவிகள் புறாக்கள் அவரது உள்ளங்கையில் வந்து உணவு உண்ணுவது போன்றவை உதாரணங்கள். ஒரு முறை

இவரது நண்பர் ஒருவர் ஒரு பறவையை கொல்ல அம்பு எய்தபோது இவர் தனது அம்பை எய்து நண்பரின் அம்பை வானில் சரித்து வீழ்த்தினார்.

வயோதிபரையும் மரணம் அடைந்தவரையும் கண்டு விசனித்து அவர் துறவறம் பூண்டார் என்பது பொதுவாகச் சொல்லப்படும் கதை. உண்மையில் அவர் அத்தகையவர்களை காண்பதை அவரது தந்தையாரான சுத்தோதன மன்னன் சோதிடர்கள் சொற்கேட்டு தடுக்க முனைந்தார். ஆனால் சித்தார்த்தர் சோதிடர்களின் தீர்க்கதரிசனங்களை கேட்டு அனுதாபத்துடன் சிரிப்பார் என்று இந்த நாவல் சொல்கிறது.

சித்தார்த்தர் வாழ்ந்த காலத்து வடஇந்திய வாழ்க்கை முறைகள், சமுதாய நிலவரங்கள், அரசாட்சிகள், அவற்றின் இயங்கு முறைகள், அக்கால மக்களின் மதநம்பிக்கைகள், மதச் சடங்குகள், மதம் சார்ந்த புதிய சிந்தனைகள் போன்றவற்றை தரிசிக்க முடிகிறது.

இந்த நூலுக்கான தகவல்களை தேரவாம் மகாயானம் ஆகிய இரண்டு பிரிவுகளிலிருந்தும் பெற்றுக் கொண்ட தகவல்களின் அடிப்படையில் புணையப் பட்டதாக முன்னுரை ஊடாக அறிய முடிகிறது.

இந்த நாவலைப் படிக்கும் போது வாசகர்களான எங்கள் மனத்திலும் அன்பும் சாந்தமும் அமைதியும் உறைகின்றன.

இந்த நாவலை படைத்தவர் சிங்கள மொழியில் மிகவும் பிரபலமான எழுத்தாளரான சோமா ஜெயக்கொடி. சுமார் 250 நூல்களுக்கு மேல் தந்திருக்கிறார். பல விருதுகளையும் பெற்றிருக்கிறார்.

இந்த காத்திரமான நூலை தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்பு செய்திருப்பவர் திருமதி சரோஜினி அருணாசலம்.

மிகவும் அற்புதமான மொழிபெயர்ப்பு. உண்மையில் இதை வாசிக்கும்போது இது மொழிபெயர்ப்பு நூல் என்ற எண்ணம் ஒருகணமேனும் எழவில்லை. அந்தளவிற்கு மிகவும் இயல்பான சரள நடையில் மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

குமரன் புத்தக இல்லம் வெளியிட்ட இந்த நூலின் விலை ரூபா 600 மட்டுமே. பக்கங்கள் 246.

இந்த நூலை எனக்குத் தந்த நண்பர் சு.சற்குணராஜா அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

உருவகக்கதை

மொத்தி தள்ளுவதற்கு முன்பாக வாழை தன் கட்டைக் குருத்தை விரித்தது.

பக்கத்திலே நின்றிருந்த பட்ட மரம் வாழையைப் பார்த்து “வாழையே! உன்னில் கட்டைக் குருத்தைக் கண்டேன். கருவுற்றிருக்கிறாய் போலத் தெரிகிறது. அதனால் சொல்லுகிறேன். கருவைக் கலைத்து விடு” என்று கத்திற்று.

அதிர்ச்சியுற்ற வாழை “என்ன காரணம்? ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?” என்று வினவியது.

“வாழையே! உனது கருவே உன் உயிருக்குக் காலன். நீ மொத்தி தள்ளிக் குலையீன்று அது பழுத்ததும் குலையை வெட்டும் போது உன்னையும் வெட்டி எறிந்து விடுவார்கள். அதோடு உன் வாழ்வும் முடிந்து விடும்” என்று பட்டமரம் பதிலளித்தது.

“ஏய் பட்டமரமே! உனக்குத் தாய்மை உணர்வின் அருமை தெரியவில்லை. என் அடியைப் பார்த்தாயா? மொத்தி தள்ள முதல் குட்டிகளை ஈன்றிருக்கின்றேன். நான் அழிந்தாலும் எனது வம்சத்தை அவை விருத்தி செய்யும். அதனால்தான் “வாழையடி வாழை” என்கிறார்கள். பூத்துக் காய்த்து வரும் சுகத்தை அனுபவிக்கு முன்னமே நீ பட்டுப்போய் விட்டாய். அதனால் பட்டமரமாகிய உனக்குத் தாய்மைச் சுகம் தெரியவில்லை. எனது கருவே எனக்கு எமனாக வந்தாலும் கூட அந்த இயற்கைச் செயற்பாட்டில்-தாய்மையில் நான் இன்பம் காண்கின்றேன். அதற்கு இணையானது உலகில் வேறொன்றும் இல்லை. அதனை உணர்ந்து சுகிக்க உனக்கு வாய்ப்பில்லாது போய்விட்டது. அதற்கு நீ கொடுத்து வைக்கவில்லை நான் என்ன செய்வது” என்று வாழை விளக்கம் அளித்தது.

பட்ட மரம் தனது நிலையை எண்ணி ஏக்கப் பெருமூச்சொன்றை விட்டது.

தாய்மை

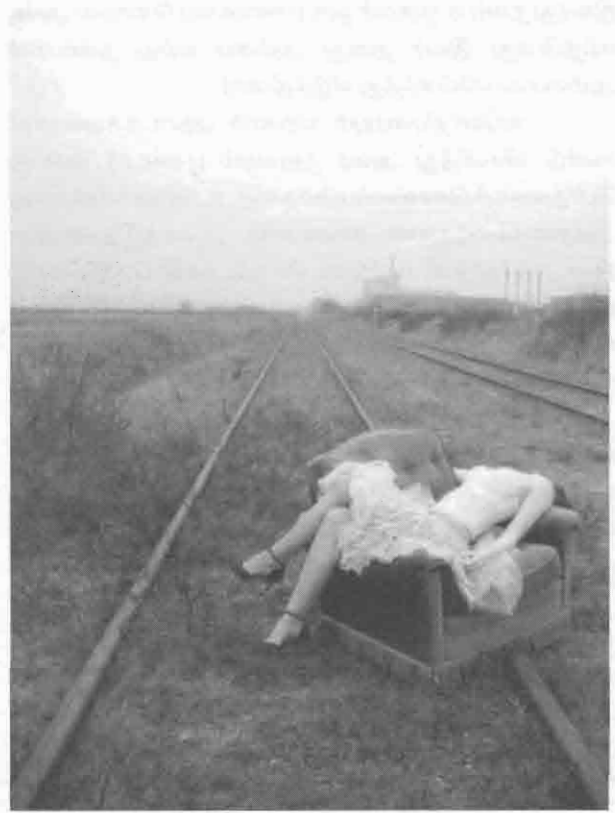

- சொங்கதிரோன் -

அப்புச்சி!

உடலெங்கும் உழைப்பின் ரேகைகள்
காய்ந்த சருமத்தில் ஈரத்துளியாய் வேர்வைத்துளி!
மழையும் வெயிலும் மாறி மாறி வாட்டியதில்
கறுத்துப்போன மேனியெனினும் பார்வையின் மிருக்கில்
"நான் உழைப்பாளி" எனும் ஓர்மம் இருக்கும்
வயோதிபம் வந்து குடியேறிய பின்னும்
உடல் ஓய்வெடுக்க ஒத்துக்கொள்ளவில்லை
படிப்பின் வாசனை அறியாரெனினும்
பாசக்கார கிழவர்
குடித்திருக்கிறார் என்பதை அவர் ஒத்துக்கொள்வதில்லை
அதை மறைக்க அவர் போராடுவதுமில்லை
தோற்றத்தை வைத்து
இவர் வயதையோ
வயதை வைத்து
இவர் உழைப்பையோ
கணிப்பிட முடியாது!
உழைக்கும் விவசாயி
விவசாய உழைப்பாளி.
உழைத்துக் களைத்த தன் மிதிவண்டிக்கு
ஓய்வு கொடுத்த அப்புச்சி
புதிய மிதிவண்டியில் காற்றிலேறிப்பறந்தார் வயலை
நோக்கி!
அப்புச்சிக்கு யார்
ஓய்வு கொடுப்பது ?
மனச்சாட்சியை யாரோ மண்வெட்டியால்
அடித்துவிட்டுப்போனார்கள்.

- மு.யாழவன்

தேவதைகள்

மகள்களை தேவதைகளாய்
கொண்டாடும் அப்பாக்களுக்கு...

நீங்கள் கைவிட்ட காதலிகளும்
கடவுள் வரமாய் கிடைத்த மனைவிகளும் ஒருகாலம்
உங்களுக்குத் தேவதைகள் அல்லவா....?

உங்களைப் போலவே எங்களையும்
எங்கள் அப்பாக்களும்
கொண்டாடியிருக்கக் கூடும்.

உங்கள் மகள்கள் போலவே
தேவதைகளாகக் கொண்டாடப்பட்ட
எங்களை மட்டுமேன்....?

காலகைகள் கண்ணீருக்கும்
கனவுகள் தூயர்ச்சமைகளுக்கும்
தின்னக் கொடுத்தெங்கள்
வாழ்வை ஏன் வேட்டைக்காட்டில்
வீசியெறிந்தீர்...?

உங்கள் தேவதை மகள்களும் நாங்களும்
எல்லாமும் அமைந்த பெண்கள் தான்.
இதிலேன் பாரபட்சம்?

- சாந்தி நேசக்கரம்

சருகு

வாழ்க்கை
சோகையாக மாறி விட்டது
இருப்பினும்
பல வருட முன்
பதிவுகளில்
உதிர்ந்து போன
எனது கணவுகளின்
சருகுகள்
இப்போது உரமாகிப் போயின
சோகைகள் உருஞ்சிக் கொண்ட
என் ஈரங்கள்
இன்னும் என்
விழியின் ஓரம் கசிவதை
உணர்கிறேன்.

சோகையாவதற்கு
முன்பே மலரத் துடித்த என்
மொட்டுக்கள்
கருகிப் போனதை
நினைத்துப் பார்க்கிறேன்
வலிக்கிறது நெஞ்சு
இன்று புத்துக் குலுங்கி
ஓராயிரம் வண்ணம்
காட்டுகிறேன்
என் சருகுகளை
உணவாகக் கொண்டு...

கீதை

பகல் முழுதும்
குருசேத்திரம்
இரவு பூராவும்
கீதை வாசிப்பு
தினமும் இங்கே
யுத்த காண்டம்

பாண்டவர் துரத்தப்பட
கௌரவரின்
வெற்றிக் களிப்பு
இல்லை என்ற வார்த்தையை
கர்ணர்களும் பழகிக்
கொண்டனர்

கணவனை வீட்டில் விட்டு
பிள்ளை வரத்திற்கு
அலைகின்ற குந்திகள்
பாரத யுத்தம்
முடிவுறாது
கீதை உள்ளவரை...

- நிலாந்தி சசிசுமார்

பூக்கள்

முள்ளற்ற முருகுப் பூக்களினவர்கள்
தொட்டாலும் பார்த்தாலும்
உள்ளத்துள் மகிழ்ச்சியருவியை
ஓடவிடும் சின்னக் கடவுளர்கள்

பேச்சால் பசி அடக்கி
குறும்பால் கோபம் குறைத்து
மூச்சால் மேனி சிலிர்த்து வைக்கும்
மாசில்லா மானிடக்குஞ்சுகளினவர்கள்

காமத்தில் முளைத்ததென
கண்காணாது வீசியெறியவும்
காமப்பசிக்கு இரையாக்கவும்
கடைப் பொருட்களல்ல இவர்கள்

தோளில் பள்ளிப் பையை வைத்ததும்
குதிரைப் பந்தயமாக்கி
போட்டி போட வைக்க
பகடைக்காய்களல்ல இவர்கள்

நாம் எட்டாத பட்டங்களை
எட்ட வைக்கும் இயந்திரமல்ல
சுதந்திரத்தைப் பறித்து வளர்த்தால்
சுயமிழந்த அடிமைகளாவர்

நேசம் காட்டி அவர் நெஞ்சினில்
நேர்மையை விதைப்போம்
வாரியனைத்து அன்பைப்பொழிந்திட
வாசம் வீசும் மலர்களினவர்கள்

குழந்தைகள் தம் பருவத்தை
குதூகலமாய் களிக்கவிடுவோம்
குமுகாயத்தை கட்டி ஆண்டு
குவலயத்தைச் செதுக்கும் நற்சிற்பிகளினவர்கள்

- நக்கீரன் மகள்(டென்மார்க்)

சிற்றிதழ்களின் நூலாக்கம் “புதுசு” மீள்வருகையை முன்வைத்துச் சில சிற்றிதழ்க்கு குறிப்புகள்

செல்லத்துரை சுதர்சன்

“எத்தனை இதழ்கள்
தரப்போகிறோம் - என்ன
தரத்தில் தந்திருக்கிறோம்
என்பதே வரலாற்றில்
எங்களுடைய இடத்தைத்
தீர்மானிக்கும் என்பதில்
எங்களுக்கு உறுதியான
நம்பிக்கை”
(புதுசு, 1980:1)

அச்சுப் பண்பாட்டின் வருகையோடு தான் தமிழ் இலக்கியவெளி ஈழத்தில் நவீனமய வாக்கம் பெற்றது. அச்சுப் பண்பாட்டின் வருகை தொடர்புகொள்முறையில் அடிப்படையான பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. தொடர்பு கொள் முறையில் ஏற்படும் புதிய மாற்றம் மற்றும் உணர் திறன் சமூகப் பொதுமனத்தின் சிந்தனா முறையிலும் எழுத்து முறையிலும் அடிப்படையான பல மாறுதல்களை ஏற்படுத்தின. எழுதா எழுத்து என வருணிக்கப்படும் அச்செழுத்து சமூக அசைவியக்கத்தைத் தீர்மானிக்கும் வலுவுள்ள பண்பாட்டுச் சக்தியாக, காலனித்துவ காலத்தினதும் அதற்குப் பின்னருமான அறிவுப் பரப்புகை மற்றும் அறிவுப் பேணுகையின் முதன்மைப் பேறாயிற்று. பண்பாட்டுமாற்றத்தின் புதியதும் சுமுகமானதுமான தொடர்பு பேண்முறையான அச்சு ஊடகம் பண்பாட்டை உருவாக்குதல், மடைமாற்றுதல், கடத்துதல் என விரிந்ததொரு தளத்தில் இயங்குவது.

அச்சுப் பண்பாட்டை ஏற்ற சமூகத்தின் இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையானது பிரசுர கர்த்தா (இதழாளர் - இதழ் உற்பத்தியாளர்) எழுத்தாளர் (கவிஞர், கதாசிரியர் முதலியோர் - இலக்கிய உற்பத்தியாளர்), வாசகர் (பாரம்பரியமான கேட்போரினின்றும் மாறுபட்ட இலக்கிய நுகர்வோரான வாசகர்), அனுசரணையாளர் (விளம்பரதாரர் மற்றும் நிதிநல்கையாளர்), விநியோகஸ்தர் (விற்பனையாளர்) முதலாய நபர்களின் ஒன்றிணைந்த பிணைப்பாகியது.

இலங்கைத் தமிழ்ச் சூழலில் மரபார்ந்த எழுத்தினின்றும் மாறுபட்ட, புதிய பாய்ச்சலை ஏற்படுத்திய, நவீன இலக்கிய எழுத்தைத்தாங்கிய,

தமிழ்நிலைப்பட்ட இலக்கிய ஊடகமான சிற்றிதழ்களும் அவற்றின் போக்குகளும் அவசியமானவை. ஈழத்தில் நவீன இலக்கியத்தை வளம்படுத்திய இலக்கியச் சிற்றிதழ்களின் கருத்துநிலைசார் போக்கினை வரலாற்றுநிலைநின்று குறித்துக் கொள்வதற்கும் ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்று எழுதியலுக்கும் சிற்றிதழ்களின் மீள் வருகை அவசியமானதாகும்.

இலங்கையில் அச்சியந்திரத்தின் வருகையானது, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே, காலனிய ஆட்சியாளரின் ஆட்சிக் காலத்தில் அரசு நிர்வாக அறிவுறுத்தல்களை வழங்குவதற்காகவும் ஆட்சி மதமான புரட்டஸ்தாந்துக் கருத்தியலைப் பரப்புவதற்காகவும் கொண்டுவரப்பட்டது. இதழியல்துறையை இலங்கையில் ஆரம்பித்து வைத்த அமெரிக்க மிசனரியினரால் அச்சியந்திர சாலை 1832இல் முதன்முதலாக நிறுவப்பட்டது. இலங்கையின் முதலாவது பத்திரிகையான உதயதாரகை 1841இல் வெளிவந்தது.

மேல்நாட்டுப்பண்பாட்டுமயமாக்கத்தினை காலனித்துவ ஆட்சியாளர்கள் மதம் சார்ந்து முன்னெடுக்க, பத்திரிகை பெருஞ்சாதனமாய் அமைந்தது. இக்காலகட்டத்தில் உதயதாரகை (1841), உதயாதித்தன்(1841), பாலியர் நேசன் (1864), இலங்கைநேசன்(1877), கத்தோலிக்க பாதுகாவலன்(1876) முதலாய கிறிஸ்தவச் சமயச் சார்டைய பத்திரிகைகள் வெளி வந்தன. சுதேச மதத்தினராகிய இந்துக்களும் இஸ்லாமியர்களும் தத்தமது மதக்கருத்தியலைப் பிரசாரம் செய்து சுதேசமத விழிப்புணர்வை உண்டு பண்ணத் தாமும் பத்திரிகைகளை வெளி யிட்டனர். அந்த வகையில் சைவ உதயபானு (1880), இந்து

தமிழ்ச்சுழலில், "சிற்றிதழ்களின் நூலாக்கம்" எனும்போது, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே முதன்முதலாகத் தொகுதிநிலையில் வெளிவந்தது, நாமறிந்தவகையில் "அலை" மீள்பதிப்பே (1986) ஆகும்.

சாதனம்(1889) ஆகியன இந்துக்களாலும் முஸ்லீம் நேசன்(1882) இஸ்லாமியராலும் வெளியிடப்பட்டன.

சமூக நன்னடத்தை மற்றும் கல்விசார் விழுமியங்கள் தொடர்பான கட்டுரைகள் இவ் ஆரம்ப காலப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தன. இக் கால இதழியலின் பொதுப்படையான கருத்தியலானது கிறிஸ்தவத்தை அதன் சார்புநிலைநின்று ஏற்றல் அல்லது அதன் எதிர்ப்புநிலைநின்று சுதேச மதச் சார்புநிலைநின்று மறுத்தலாக அமைந்தது.

ஈழத்துத் தமிழியற் துழலில் நிலைமாறு கால கட்டம் எனக் கருதப்படும் காலனித்துவ காலத்தின் சமூக பண்பாட்டு அரசியல் வரலாற்றுக்கு அக்காலத்தில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் பெரும் மூலாதாரங்களாய் அமைகின்றன. எனினும் அவை முழுமையாகவோ அல்லது தெரிவு செய்யப்பட்டோ மீள்பதிப்புக்களாக வெளிவராமையும் அதுசார்ந்த முயற்சிகள் முன்னெடுக்கப்படாமையும் வருந்தத்தக்கது. எனினும் அவற்றுள் கிடைத்தவற்றுள் சில நூலகத்தினரால் எண்ணிம ஆவணமாக்கம் (Digital Archiving) பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பல சிதைவுற்றநிலையில் பார்வைக்கரியதாகப் பல்கலைக்கழக நூலகங்களில் உள்ளன. இன்னும் பல அழிந்துவிட்டன.

காலனித்துவகாலச் சமூக அரசியல் மற்றும் இலக்கிய வாசிப்பிற்குப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வெளிவந்த பத்திரிகைகள் எவ்வாறு உதவுகின்றனவோ அது போன்று நவீனகாலத்தினது குறிப்பாக இருபதாம் நூற்றாண்டின் சமூக அரசியல் மற்றும் இலக்கிய வாசிப்பிற்குப் பத்திரிகைகளைவிடவும் சிற்றிதழ்கள் அவசியமானவை. வெவ்வேறுபட்ட கருத்தியல் தளத்தில் இயங்கிய இலக்கியச் செயற்பாட்டாளர்களின் - செயற்பாட்டுக் குழுக்களின் பிரசுர வெளியாகவும் உரையாடல் மேடையாகவும் சிற்றிதழ்களே பெரிதும் விளங்கின. ஈழத்தின் முதல் சிற்றிதழான மறுமலர்ச்சியிலிருந்து சமகாலத்தில் வெளிவரும் இதழ்கள் பலவும் தமக்கேயான ஒரு கருத்தியல் அடிப்படையைக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கமுடிகிறது. ஒற்றைமையக் கருத்தியலுக்கப்பால் கருத்தியல் வெளியின் பன்மைத்துவத்தை, அதன் இயங்குநிலையதார்த்தத்தைச் சமூக அரசியல் வரலாற்றின் போக்கிற்கேற்ப வெளிப்படுத்துபவையாகவே சிற்றிதழ்கள் அமைகின்றன. இந்த இடத்தில்தான் அச்சிற்றிதழ்களின் மீள்வருகையின் தேவை மற்றும் முக்கியத்துவம் அதிக வலுவடையதாகிறது.

மேலைநாடுகளில் re-print அல்லது re-publish என்பதைத் "தீர்ந்த பிரதிகளை மீள அச்சிடல் அல்லது பதிப்பித்தல்" எனவும் "வேறுவடிவத்தில் அச்சிடல்

அல்லது பதிப்பித்தல்" எனவும் அர்த்தப்படுத்துகின்றனர். அந்த வகையில் நோக்கும்போது "புதிசு" போன்ற வெளிவந்த இதழ்களை மீளவும் தொகுத்துப் பதிப்பிப்பதென்பது கூடக் குறிப்பிட்டுச்சொல்லக்கூடிய ஒரு புதிய பதிப்புத்தான் (especially in a new edition). புதுசுவின் இதழ்களின் உடல்மாறாவண்ணம் (பதினோராவது இதழ்தவிர) அவற்றை ஒன்றிணைத்துப் பதிப்பிப்பது என்பது "ஒன்றிணைத்த" எனும் கருத்தில் புதிய பதிப்பாகிறது. இந்த ஒன்றிணைத்தலிலும் பதிப்பித்தலிலும் கூட ஒரு நூலாக்கச் செயன்முறையும் அடங்கியுள்ளது. இதனைச் "சிற்றிதழ்களின் நூலாக்கம்" (Book making of magazines) எனும் தொடரால் குறிக்கலாம்.

சிற்றிதழ்களின் நூலாக்கம் எனும் வகையில் யாழ்ப்பாணம் அச்சுவேலியைச் சேர்ந்த தம்பிமுத்து (Meary James Thuraiajah Thambimuttu) என்பவர் லண்டனில் வெளியிட்ட Poetry London எனும் சிற்றிதழ்கள் 1970இல் நூலாக்கம் பெற்றமையைக் குறிப்பிடலாம். ஆங்கில மொழிச் சூழலில் ஈழத்தவர் ஒருவர் வெளியிட்ட சிற்றிதழ்களின் நூலாக்கம் எனும் விதத்தில் இது கவனிப்புப் பெறுகிறது. 1939இல் Poetry எனும் பெயரில் அவரது சிற்றிதழின் முதலாவது இதழ் வெளியாகியிருந்தது. மூன்றாவது இதழிலிருந்து Poetry London எனும் பெயரில் அது வெளிவந்தது. 1940களில் ஆங்கிலக் கவிதை உலகில் பெரும் பாதிப்பினை அச்சிற்றிதழ் ஏற்படுத்தியது. Lawrence Durrell, Gavin Ewart, Kathleen Raine, W.H. Auden, Jack Kerouac, Gregory Corso, Allen Ginsberg, Roy Campbell, Robin Skelton, Keith Douglas முதலிய பல கவிஞர்களின் படைப்புகளைத்தாங்கி இச்சிற்றிதழ் வெளிவந்தது. T.S. Elliot போன்ற மிகப்பெரும் ஆளுமைகளுடன் தம்பிமுத்து தொடர்பிலிருந்தார். 1939இல் தொடங்கிய Poetry London சிற்றிதழ் 1951வரை 23 இதழ்கள் வெளியாகி நின்றுபோனது. 1953இல் அமெரிக்கா சென்ற தம்பிமுத்து அங்கிருந்து Poetry London New York எனும் பெயரில் ஐந்து இதழ்களை வெளிக்கொணர்ந்தார். 1931 முதல் 1951வரை வெளியான Poetry London சிற்றிதழின் 23 இதழ்களை ஐந்து தொகுதிகளாக 1970இல் லண்டனில் Frank Cass and Company Limited எனும் நிறுவனம் வெளியிட்டமையும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

தமிழ்ச்சுழலில், "சிற்றிதழ்களின் நூலாக்கம்" எனும்போது, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே முதன்முதலாகத் தொகுதிநிலையில் வெளிவந்தது, நாமறிந்தவகையில் "அலை" மீள்பதிப்பே (1986) ஆகும். 1975முதல் 1978வரையும் வெளிவந்த அலையின் முதல் 12 இதழ்களின் ஒன்றிணைந்த தொகுப்பின் மீள்பதிப்பாக இது வெளிவந்தது. அதன் பின்னர் மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் தொகுப்பு 2016 இல் வெளிவந்தது. 1946 முதல் 1948 வரை வெளிவந்த 23 மறுமலர்ச்சி இதழ்களின்

1971-1983 கால கட்டத்தில் வெளிவந்த குமரன் இதழ் தொகுப்பு 2006இலும் 1969-1970 காலகட்டத்தில் வெளிவந்த கவிஞன் இதழ்களின் தொகுப்பு 2015இலும் அசல் உருவில் அல்லாத மீள்பதிப்புக்களாக வெளிவந்தன.

மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் தொகுப்பு 2016 இல் வெளிவந்தது. 1946 முதல் 1948 வரை வெளிவந்த 23 மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் ஒன்றிணைந்த தொகுப்பாக இது வெளிவந்தது.

ஒன்றிணைந்த தொகுப்பாக இது வெளிவந்தது. இதன் பின்னர் பாரதி (மட்டக்களப்பு) இதழ்களின் தொகுப்பு வெளிவந்தது. 1948 முதல் 1950 வரை வெளிவந்த 10 பாரதி இதழ்களின் தொகுப்பாக இது வெளிவந்தது. தற்போது புதிதான 11 இதழ்கள் ஒன்றிணைந்த தொகுப்பாக மீள்பதிப்புச் செய்யப்படுகிறது. 1971-1983 காலகட்டத்தில் வெளிவந்த குமரன் இதழ் தொகுப்பு 2006இலும் 1969-1970 காலகட்டத்தில் வெளிவந்த கவிஞன் இதழ்களின் தொகுப்பு 2015இலும் அசல் உருவில் அல்லாத மீள்பதிப்புக்களாக வெளிவந்தன.

அலை மீள்பதிப்பு வெளிவந்து ஏறக்குறையப் பத்து ஆண்டுகளின் பின்னரேயே தமிழகத்தில் கணையாழி, சுபமங்கலா, கசடதபற, ஃ ஆகிய நான்கு முக்கிய இதழ்களின் தொகுப்புகள் வெளிவந்தன. இதழ்களின் அசல் உருவில் அவை வெளியாகவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே “அலை” மீள்பதிப்பே (1986) “சிறித்தழ்களின் நூலாக்கம்” எனும் எண்ணக்கருநிலையில் நாமறிந்தவரையில் தமிழ்ச் சூழலில் முன்னோடி முயற்சி எனலாம்.

மரபார்ந்த பதிப்புமுறையில் மீள்பதிப்பு என்பதற்கான “புதுக்கியும் திருத்தியும் அச்சிற் பதிப்பித்தது” என்பது இங்கு பொருந்தாது. எனினும் வேறுபல அறிவுச் செயற்பாடுகளைப் புதிதான இதழ்களின் மீள்பதிப்பும் திறக்கிறது என உறுதியாகக் கூறமுடியும். மீள்பதிப்பு என்பது மீள் பார்வை, மீள்வாசிப்பு, மீள்ஆய்வு, மீள்நோக்கு, மீள்கண்டுபிடிப்பு முதலாய பல அறிவுச் செயற்பாடுகளுக்குத் தளமாக அமையும் முதலிலைச் செயற்பாடு.

பொதுவெளியில் இலக்கியநிலை ஊடகமாய் அமைந்த கடந்தகால இலக்கியச் சிற்றிதழான “புதிதான” நிகழ்காலவெளிக்கு மீளவரும் நிகழ்வு கடந்து சென்ற சமூகத்தின் - இலக்கியத்தின் - அழகியல் பழக்கத்தின் மீள்வருகையாகப் புலமைச் சூழலில் அவதானிப்புப் பெறுகிறது. ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாறு என்பது சிற்றிதழ்களை மையமாகக் கொண்டே கட்டமைக்கப்பட வேண்டியது. அத்தகைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் முதல்நிலைத் தரவுகளில் ஒன்றான ஆவணமாகவும் புதிதான மீள்பதிப்பு அமைகிறது.

ஈழத்து இலக்கியச் சூழலில் புதுசு சிற்றிதழின் வருகை ஒரு வியப்புட்பூட்டும் நிகழ்வாக அமைந்த தன்மையை முதுபெரும் புலமையாளர் எம். ஏ. நுஃமான் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்.

“1980களின் தொடக்கத்தில் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்திய இலக்கிய நிகழ்வுகளில் ஒன்று புதுசு சஞ்சிகையின் வருவு. இதற்குப் பிரதானமான காரணம் இச் சஞ்சிகை க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பு மாணவர் சிலரின் முயற்சி என்பதுதான். எனது அனுபவத்தில் -

சில விதிவிலக்குகள் இருந்தாலும் - நமது பாடசாலை மாணவர்களின் நவீன இலக்கியப் பரிச்சயம், ஈடுபாடு, முதிர்ச்சி என்பன நம்பிக்கை ஊட்டுவதாக இருந்த தில்லை. நமது பாடசாலைக் கல்வியமைப்பு மாணவர் மத்தியில் இலக்கிய உணர்வை ஊட்டிவளர்ப்பதாக இல்லை என்பதே எனது பொதுவான நம்பிக்கை. ஆனால் புதுசு இதனை உடைத்துக்கொண்டு தெல்லிப் பழை மகாஜனாக் கல்லூரி உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களின் முயற்சியால் இலக்கிய முதிர்ச்சியுடன் வெளிவந்தமை ஒரு வியப்புட்பூட்டும் நிகழ்வுதான்” (அமைதி குலைந்த நாட்கள் - அறிமுகமாகச்சிலகுறிப்புகள், 2003, ப. vii)

மகாஜனாக் கல்லூரியின் நீண்ட இலக்கியப் பாரம்பரியமும் இலக்கிய ஆளுமையாளர்களின் உந்துதலும் சமூகம், அரசியல், இலக்கியம் பற்றிய தீவிர அறிகையும் இளமைத் தூடிப்பு மிக்க புதிதான வெளியீடாகப் “புதிதான” எனும் சிற்றிதழ் வெளிவரக் காரணமாயின. இதழின் நிர்வாக ஆசிரியராக நா. சபேசன் விளங்கினார். இளவாலை விஜயேந்திரன், பாலதூரியன், அ. ரவி ஆகியோர் ஆசிரியர் குழுவில் அங்கம் வகித்தனர். “துலங்கும் ஆக்கங்களுக்குப் படைப்பாளிகளே பொறுப்பு” எனும் அறிவுறுத்தலுடன் அ. குலேந்திரனின் அட்டை ஓவியத்தை முகப்பில்தாங்கி, ஜெயாப்பிறிண்டிங் வேக்ஸ், அளவெட்டி என அச்சகத்தின் பெயர் பதிக்கப்பட்டு, விலை ரூபா 1.75 எனக் குறிக்கப்பட்டு, 42 பக்கங்களில் தை-மாசி-பங்குனி 1980 என்று காலமிடப்பட்டு புதிதான முதலாவது இதழ் வெளிவந்தது.

ஆசிரியர் தலையங்கம் சற்றுப் புதுமையாக “முன்வைப்புக்கள் - நாங்கள் யார்?” எனும் தலைப்பில் அமைத்திருந்தது. ஆசிரியர் தலையங்கத்தின் பின்வரும் பகுதி ஈழத்து இலக்கியம் மீதான புதிதான கரிசனையை வெளிப்படுத்திநிற்கிறது.

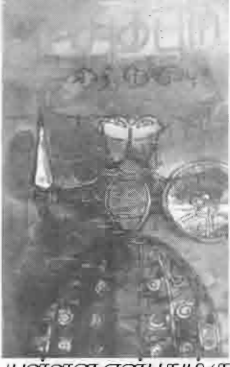
“ஈழத்து இலக்கியம் ஆரோக்கியமான தழ்நிலையில் இருக்கிறது என்ற ஒரு சிறிய வட்டத்தினது போலிமாயையினை நிரந்தரமாக நிதர்சனமாக்க எண்ணி நாங்கள் இப்பணிக்குள் கால்களை இறக்கியிருக்கிறோம்.

ஈழத்து இலக்கியத்தின் தரமான பரப்புக்களை அதிகரிக்கவும், அதிகரிக்கும் எண்ணத்தில் முயலும் ஏனையோருக்குத் தோள் கொடுக்கவும் முன் நிற்கிறோம்” (புதுசு, 1980:1)

1980களின் அரசியல் சமூக பண்பாட்டுச் சூழலைப் புதுசு சிற்றிதழின் படைப்புகள் பிரதிபலித்தன. புதுசு இளைஞர்கள் மார்க்சியச் சார்புடைய தமிழீழ தேசிய விடுதலை முன்னணி ஆதரவாளர்களாகப் பெரும் பாலும் இருந்தாலும் பன்மைத்துவமான கருத்தியல் சார்புடைய படைப்புகள் புதுசு இதழ்களில் வெளியாகி

பாரதி (மட்டக்களப்பு) இதழ்களின் தொகுப்பு 2017 இல் வெளிவந்தது. 1948 முதல் 1950 வரை வெளிவந்த 10 பாரதி இதழ்களின் தொகுப்பாக இது வெளிவந்தது.

யுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதோர் அம்சமாகும்.

புதுசுவின் நிர்வாக ஆசிரியரான நா.சபேசன் தாம் சார்ந்த கருத்துநிலை மற்றும் புதுசு படைப்புக்களின் தரம் பற்றிப் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

“தீவிர இடதுசாரி அரசியலைச் சார்ந்துநின்ற நாங்கள், இலக்கிய ரீதியாகக் கலைத்துவப் பெறுமான முடைய படைப்புக்களை வெளியிட்டுள்ளோம் என்பது இந்திய, இலங்கைச் சூழலில் புதுமையே” (அமைதி குலைந்த நாட்கள் - பதிப்புரை, 2003, g.xi)

எண்பதுகளில் அதிகாரமையங்களின் அடக்கு முறைகளிற்கு எதிரான பதிற்குறிகளை இலக்கியத்தின் மூலம் எதிர்கொண்டதில் புதுசு சிற்றிதழில் எழுதிய படைப்பாளிகளுக்கு முக்கியபங்குண்டு. அந்த வகையில் ஈழத்தில் காத்திரமானதோர் எதிர்ப்பிலக்கிய மரபை “புதுசு” சிற்றிதழும் வளர்த்துவிட்டது எனலாம்.

கவிதைகள், சிறுகதைகள், சமூகவியல், பெண்ணியம், இலக்கிய விமர்சனம், நாடக விமர்சனம், திரைப்பட விமர்சனம், சமூக பொருளாதார வரலாற்று மற்றும் அரசியல் தொடர்பான கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துக்கள், பரிசுகள் மற்றும் விருதுகளின் அரசியல் தொடர்பான பதிவுகள், மொழிபெயர்ப்புக்கள், நூல் அறிமுகங்கள், கடிதங்கள் எனப் பல்வகைப்பட்ட காத்திரமான ஆக்கங்களைச் சுமந்து புதுசு சிற்றிதழ்கள் வெளிவந்தன. இவற்றின் காத்திரத்தன்மை பற்றி அ.யேசுராசா பின்வருமாறு பதிவுசெய்கிறார்.

“புதுசுவில் வெளியாகியுள்ள ஆக்கங்கள் யாவும் அவற்றை ஆக்கியவர்களின் சொந்த அனுபவ வெளிப்பாடாய் அமைந்துள்ளது. இது, புதுசுவின், ‘தரமான படைப்பு நிலைக்கு இலங்கை இலக்கியத்தை நகர்த்தும்’ நோக்கத்திற்கு ஒரு முழுவெற்றியைக் கொடுத்திருக்கிறது.” (புதுசு 1980, ப.4)

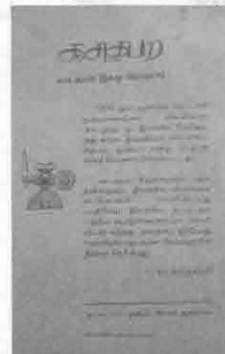
படைப்பைச் சமூக அரசியல் விமர்சனத்துக் கான கருவியாக்கியதிலும் குறிப்பிட்ட காலகட்டச் சமூகத்துடன் இலக்கியநிலை ஊடாட்டத்தை கலைத்துவமாக நிகழ்த்தியதிலும் புதுசுவுக்கும் முக்கிய பங்குண்டு.

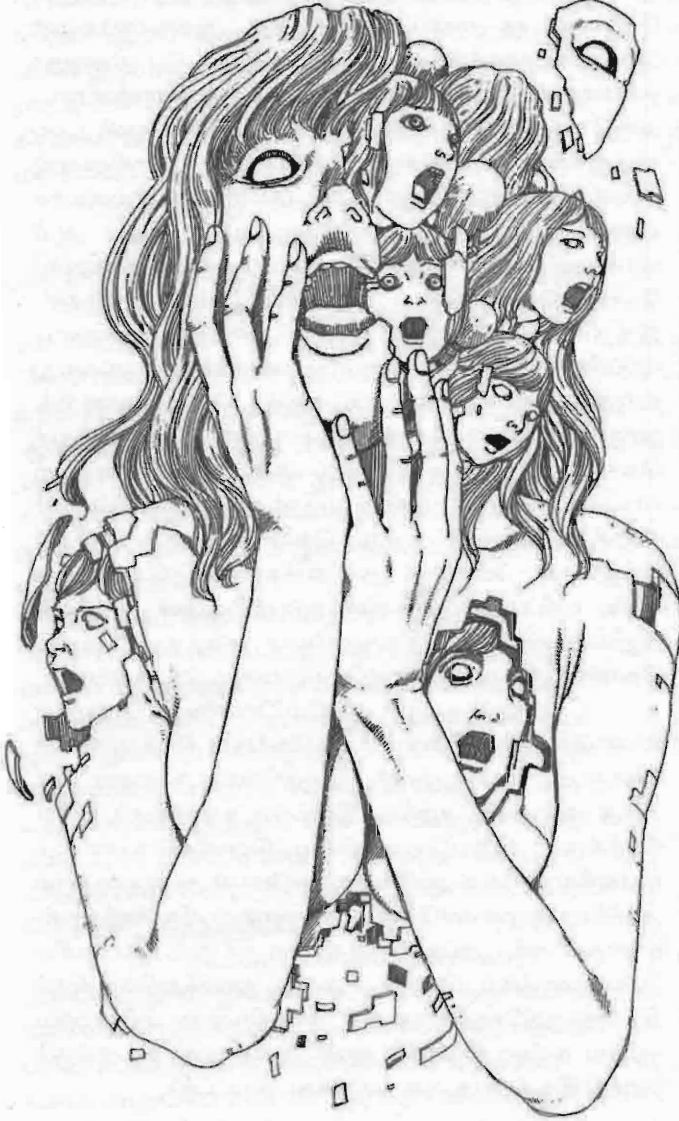
புதுசு இதழ்களின் மீள்வருகை பற்றிய அறிமுகத்தை நிறைவுசெய்யும் வேளையில் இதழ் 7 இல் ஆசிரியர் குழு எழுதிய பந்தி ஒன்று நினைவிற்கு வருகிறது.

“பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு எங்கள் நன்றி உண்டு. மிகுந்த சிரமத்திற்கும் படிப்பிற்குமிடையில் “திருவிழா”, “உதாரணம் கல்கத்தா” ஆகிய இரு நாடகங்களை மேடையேற்றி நிதி சேகரித்துத் தந்தமைக்கு நாங்கள் அவர்களுக்குக் கடமைப்பட்டவர்கள்.” (புதுசு-4, ப.46)

உயர்கல்வி நிலையங்களுக்கும் எழுத்துல கிற்கும் பாரிய இடைவெளிமிக்க இன்றையநிலையி லிருந்து நோக்கும்போது நமது முன்னோடிகளின் செயல் பெருமிதத்தை ஏற்படுத்துகிறது. படைப்பாளிகளும் உயர் கல்விநிலையத்தவர்களும் அன்பொடு ஊடாடி, உரை யாடி இலக்கியம் பகிர்ந்த, படைத்த சூழல்மாறி ஆய்வு மற்றும் விமர்சன உலகுக்கும் படைப்புலகிற்கும் பாரிய இடைவெளி நிலவுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. ஒன்றினால் ஒன்று வளர்ந்து வளம்பெற்ற சூழல் அற்றுப் போய்விட்டது. படைப்பாளர்களுக்கு ஆய்வாளர்களும் ஆய்வாளர்களுக்குப் படைப்பாளர்களும் பெரும்பாலும் ஒவ்வாதவர்களாகிவிட்டனர். விருதுகளும் பொன்னாடை களும் புகழுரைகளும் பலதையும் மங்கச்செய்துவிட்டன. விருதுகளும் பரிசில்களும் மலிவமான அரசியலால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. படைப்பாளிகள் இலகுவாக விருதுகளைப் பெற்றுக்கொள்வதைப் பற்றியும் ஆய் வாளர்கள், விமர்சகர்கள் இலவசமாகப் புத்தகங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதைப் பற்றியும் எண்ணுகிறார்கள். இந்நிலையில் இருந்துமாறி சிற்றிதழ்களைப் பதிப்பிப்பதை மாணவர்களும் ஆய்வாளர்களும் தங்களது தமிழியல்சார் கடமையாகக் கருதிச் செய்யவேண்டும். நமது இலக்கியச் சொத்துக்களை நாமே பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கும் எதிர்காலத் தலைமுறையினரிடம் கையளிப்பதற்கும் பதிப்பிப்பதன் மூலம் பதிப்புசார் ஒழுக்கவியலைக் கற்றுக்கொள்வதற்கும் எல்லா வற்றுக்கும் மேலாகத் தனிநபர்களாகச் செயற்பட்டு பாரிய பதிப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோரின் பாரத்தை நிறுவனமயப்பட்டு இயங்குவோர் சுமந்து தீர்த்துக் கொள்வதற்குமான அருஞ்செயலாகவும் இது அமையும்.

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் வெளிவந்த பெரும்பா லான தொகுப்புக்களைப் போலவே புதுசு சிற்றிதழ்களின் தொகுப்பும் தனிநபர்சார் முயற்சியின் அறுவடையே. அந்த வகையில் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்குப் பயன் சேர்க்கும் இத் தொகுதியை வெளிக்கொணரும் புதுசுவின் நிர்வாக ஆசிரியர் நா. சபேசன் அவர்களுக்கும் ஆசிரியர் குழுவைச்சேர்ந்த இளவாலை விஜயேந்திரன், பாலசுரீயன், அ.ரவி ஆகியோருக்கும் எண்ணிம ஆவணவாக்கம் செய்து உதவிய நூலகத்தினருக்கும் இத்தொகுதிவெளிவருவதில் காத்திரமான பங்காற்றிய ஈழத்து நவீன இலக்கிய ஐயர் இ.பத்பநாப ஐயருக்கும் ஈழத்து இலக்கிய உலகு நன்றிக்கடன்பட்டது.

வேதம் கண் திறக்கும் விடியவே ஒரு சவால் தான்

எந்த விருதைப் பற்றிய சபலமும் இல்லாமலே கீர்த்தி அவரின் முன்னிலைக்கு வந்திருந்தாள். கீர்த்தனா என்பது அவளின் முழுப் பெயர். கீர்த்தி என்றே சுருக்கமாக எல்லோரும் அழைக்கிறார்கள். அவள் ஒரு நன்கு கை தேர்ந்த பழம் பெரும் எழுத்தாளர் என்பதை அவர் அறிந்திருப்பாரோ தெரியாது.. ஆனால் தமிழின் மீதும் சைவத்தின் மீதும், ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டிருப்பதாகவே உலகம் அவரை அறியும். காலம் காலமாக அவர் உலகம் முழுவதும் பிரகடனப் படுத்தி பெரிய எடுப்பில் நடத்தி முடிக்கிற விருது வழங்கும் விழாவிலிருந்தே, அந்த உண்மையை அறிந்து கொள்ளலாம். அவரைப் பொறுத்த வரை அது வெறும் நாடகம் தான். அதற்குத் தமிழ் தான் ஆதாரம். அந்த முகமூடியைப் போட்டுக் கொண்டால் தான் இது எடுபடும் தமிழை வளர்ப்பதாகவும் உலகம் அவரை வணங்கும். வழிபடும். அவரைத் தரிசனம் காண்பதே ஆபூர்வமாகத் தான் நடந்தேறும் அவ்வளவு பிஸி. தமிழ் வாழ்வதற்காக எல்லாம் துறந்து ஒரு துறவி மாதிரி அவர் போட்டிருக்கும் வேடம். பொய் புனைந்து வேடம் தரித்து உலாவுகிற அவரின் உண்மை முகம் வேறு என்பதை அவள் கண்டு பிடிக்க, அது ஒரு கசப்பான அனுபவம் அவளுக்கு.

ஆம் தமிழ் கொடி பறக்கிற உச்ச வானில் சஞ்சரித்தவாறே அவளின் இலக்கிய உலகப் பயணம் இன்னும் ஒரு தொடர் கதை தான். தன் சொந்த ஆன்மாவையே புடம் கண்டு தேறிய எழுத்துலக தபஸ் மட்டும் தான் அவளுக்கான பெருமை அதன் ஈர்ப்பில் கட்டுண்ட ஒரு சில மனிதர்களை இனம் கண்டு விட்ட பெருமித நடை குடை விரிக்கிற நேரத்திலே தான் அவள் அவரின் சன்னதிக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தாள். அது சாக்கடையா சன்னதியா என்று அறிய முடியாமல் போன ஒரு தருணம் இது. திருநீற்றுக்களையுடன் அவரைக் கண்டால் கையெடுத்துக் கும்பிடத் தோன்றும். உலகம் முழுவதுமே அதில் கரைந்து போகும். இதற்கு அவள் மட்டும் விதிவிலக்கல்ல அது ஒரு காலத்தில் வெறும் பகற் கனவாய் போய் விடுமென்று அவள் கண்டாளா, என்ன?

அவள் அவரைச் சந்திக்க நினைத்தது விருது பெறும் ஆசையினாலல்ல. அந்த நினைப்பே அவளுக்கு வந்ததில்லை ஒரு காலத்திலும். அவள் எழுத்துத் தவம் இயற்றுவதும் அதனைப் பொருளாகக் கொண்டல்ல. அப்படி என்றால் அவள் வேறு எதற்கு வந்திருக்கிறாள்? ஒரேயொரு நாவல். அவள் கை வண்ணத்தில் காட்சி கொண்டு நிற்கிற அதற்கு, ஒரு பெறுமதியான விமர்சனம் அவரிடம் பெற விரும்பியே, அவளுடைய

இந்த வருகை. அவரோ பழுத்த ஆன்மீகவாதி. அப்படியொரு பெயர். அவரைப் பட்டை தீட்டிய வைரம் போல் ஜொலிக்கச் செய்து கொண்டிருக்கிற அந்த ஆன்மீக இருப்பின் தடங்களுக்கு உயிர்போற்று கின்ற, அதே வழி தான் அவளுடையதும். ஆனால் ஒரேயொரு வித்தியாசம். அவர் ஓர் பழுத்த ஆன்மீக வாதி. அப்படி உலகம் நம்புவதாய் ஒரு பாவனை. எந்தப் பாவனையுமில்லாமலே சுயமான சிந்தனை விழிப்பில் ஆன்மீக பார்வை கொண்டு தான், அவளின் எழுத்துலகம் கண் திறக்கும். தான் வாழ்கின்ற வாழ்க்கை யுகத்திலிருந்தே, கண்ட சத்தியத்தைக் கொஞ்சமும் மாறுபடாமல் எழுதிச் சாதித்துக் காட்டுகிற ஒரு தர்ம தேவதை மட்டும் தான் அவள். அவரை நேரில் சந்தித்து நாவலை கையளித்தால், தான் அவள் எண்ணிய கருமம் ஈடேறும். நாவலை முழுவதும் வாசித்தால் தான் அதற்கான சிறந்த விமர்சனமும் வந்து சேரும். அவர் மனம் வைத்தால் அது நடக்கும். முதலில் அவர் பார்வையில், அவள் எடுபடவேண்டும். கண்ட குப்பைகளைத் தரம் குறைந்த சமூகக் கதைகளையே எழுதிக் கொண்டிருக்கும் சராசரி எழுத்தாளர் களில் ஒருத்தி தான் தானும் என்று அவர் எண்ணக் கூடும். அதற்கு விதி விலக்காய் ஆன்மீகப் பார்வையோடு தான் எழுதி வருவதை அவர் உள்ளபடி இனம் கண்டு கொண்டால் மாத்திரமே, இது நிறைவேறு வதற்கான சாத்தியக் கூறு பிறக்கும். அதே அவளுக்கு ஒரு பலப் பரீட்சை தான். அவரோடு மோதி அவள் வீழ்வாளா எழுவாளா? என்று தெரியவில்லை. அவள் ஒரு போதும் விழமாட்டாள். ஒரு புதிய சத்திய விழிப்போடு மீண்டும் எழுவதே, அவளின் ஒரு போதும் அழிந்து போகாத ஆன்மீக நிலைப்பாடு.

அதற்கான காலம் கண் திறந்து வெகு நாளாகிறது. இந்த யுக யாத்திரையில் அவளுக்குச் சறுக்கல் வருமா? வெள்ளவத்தையில் தான் அவர் வாழும் புனிதக் கோவில். தமிழ் அங்கு கொடி கட்டிப் பறக்கும். கூடச் சைவமும் தான்...

சைவம் என்றால் அன்பு பக்தி ஒரு நிலைப் பாடான இறை தோற்றம்... அவள் அதைக் காண வேண்டித் தவம் கிடந்தாள். எப்படி அவரைக் கண்டு பிடிப்பது? அருள்மொழி வர்மன் என்பதே அவரின் திரு நாமம். அருள் என்றாலே உலகம் அறியும். அது அறிந்து வைத்திருப்பது அவரின் பெயரை மட்டும் தான். அவரைத் தோலுரித்துப் பார்க்கவே அவளின் இந்த வருகை. தமிழ்க் கொடி ஏந்தி வந்திருக்கிறாள். பிறந்த போதே தமிழோடு பிறந்தவள். வேறு எதற்காக வுமே வாழத் துணியாதவள். இதை அவர் அறிந்திருக்காவிட்டாலும் இது தான் உண்மை.

பார்ப்போம். இந்த உண்மை எடுபடுமா என்று. முதலில் போன் வழியாக அவரோடு பேசிய போதே, சறுக்கல்... இந்தப் போன் நம்பரை வாங்க அவள் வெகுவாய் அலைந்திருக்கிறாள். வெள்ளவத்தையில் அவர் ஆட்சியின் கீழ் ஓர் அரங்கம். பெரிய எடுப்பில் தமிழ் அங்கு வாழும். ஒவ்வொரு வருடமும்

உலகையே அழைத்து அங்கு தான் விழாச் செய்வார். கலைஞர்களுக்கும் பேரறிஞர்களுக்கும் விருது வழங்கும் விழா மிக விமரிசையாக நடந்தேறும். இது தமிழுக்காக அவர் செய்யும் பாரிய தொண்டு. இதில், தமிழ் வாழ்கிறதோ, இல்லையோ? அவர் புகழ் வாழும். காட்சி விரியும். கண்கள் களை கட்டினால் கேட்க வேண்டுமா?

கடவுளே நேரில் பிரசன்னமாகி விட்டது போலக், குளிரோடிய ஒரு நிலைமை தான். அந்தக் கடவுளின் தேடலிலேயே, அவளுக்கு உச்சக் கட்டக் களைப்பு அவரின் அரங்கத்துக்குப் போய், அவரின் போன் நம்பர் வாங்கி வந்தும் அவரைப் பிடிக்க முடியவில்லை. அவள் தன்னை அறிமுகம் செய்து விட்டுப் பேசத் தொடங்கிய போதே, அவரிடமிருந்து நம்பிக்கையான பதில் கிடைக்கவில்லை.

“நாளைக்கு நான் இஞ்சை நிக்க மாட்டன். தமிழ் நாடு போறன். வர ஒரு கிழமையாகும்...பிறகு வாரும்” என்ற போதே, அவளுக்கு நம்பிக்கை விட்டுப் போயிற்று.

இப்படி ஒரு முறையல்ல, பல தடவைகள் இதே பதில் தான். ஒவ்வொரு முறையும், ஏதோவொரு காரணம் சொல்லித் தவிர்த்துக் கொண்டே போனதில் அவளுக்கு ஏமாற்றம், தான் மிஞ்சியது. ஆனால் அவள் சோர்ந்து விடவில்லை. கடவுளைத் தரிசனம் காணப் போகிற மாதிரி ஒரு பயணம். கடவுள் மட்டுமல்ல, தமிழும் தான் அவளை அழைக்கிறது. அந்தத் தமிழ் பற்று அவளுக்கு மட்டும் தானா? தமிழின் பெயர் சொல்லியே பிழைப்பு நடத்துகின்ற அநாகரீக மனிதர் களின் முகம் தானா அவருடையதும்? போகப் போக அப்படித் தான் நினைக்கத் தோன்றுகிறது. இது இன்னு மொரு தீக்குளிப்புத் தான் அவளுக்கு. சொந்த வாழ்க்கையே நீண்டதொரு சவால் பயணம். அது உடம்பை வைத்துச் சவாரி செய்வது... இது அப்படியல்ல ஆத்மார்த்தமான கலைப் பயணம். கூட. இனிய கறைகளில்லாத இறை வழிபாடு போன்றதே. இதுவும். இதிலும் சவால் தானென்றால் என்ன செய்வது? இந்தச் சவாலில் தீக்குளிக்கிற நிலைமை தான் அவளுக்கு. அவர் பிடிபாடாமல் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறார். அவரைத் தேடிக் களைத்துப் போனாலும் அவள் சளைக்கவில்லை. குறிப்பெழுதி வைத்த தன் நாவலோடு அவர் பெயர் வாழும் மண்டபத்துக்கே, அவள் நேராக வந்திருக்கிறாள். அங்கே கொடி கட்டிப் பறக்கிற தமிழ், தன்னை யும் வாழ வைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு தான் போனாள். வரவேற்பறையில் மிக அழகு ஒப்பனை களோடு ஓர் இளம் பெண் காட்சி தரிசனமானாள். அவளுக்குத் தமிழை விளக்க வேண்டும் அதற்குச் சாட்சி என் கதைகள்... இந்தக் கதை.

“நான் கீர்த்தி! கதை எழுதுகிறவள். இது நான் கடைசியாக எழுதிய நாவல் ஐயாவிட்டை இருந்து ஒரு விமர்சனம் வேண்டும் இதற்கு. அவர் வரும் போது கொடுத்து விடுவியளே?”

அவள் என்னவோ யோசனையோடு இருந்தாள். தமிழை அவள் மறந்து போனாள் போலும். கைகளைத்

தட்டினால் தான் அவளுக்கு அந்த விழிப்பு வரும்... அதற்குத் தேவையில்லாமலே, மந்தஹாசம் குடை விரிக்க அதிலேயே இளைப்பாறுவது போலக் குரலை உயர்த்திக் கம்பீரமாக அவள் கேட்டாள்.

“இது தேவையே? ஐயாவுக்கு இதுக்கெல்லாம் நேரம் ஏது?” என்றாள் ஒற்றை வரிகளில். வரி வேறு வாழ்க்கை வேறு. இது வாழ்க்கையையே புடம் போட்டுக் காட்ட வேண்டிய ஒரு முக்கியமான விடயம். வாழ்க்கையில் புடம் கொண்டு எழ வேண்டுமானால், “அதற்கான விடய சஞ்சாரங்களுக்கெல்லாம் வேதமாகவே எனது இந்தக் கதை!” அந்தக் கடைசி வரிகளை அவள் பிரகடனப் படுத்திக் கூறியதைக் கேட்டு அவள் சிரித்தாள்... பிறகு கேட்டாள்.

“நீங்கள் எந்த உலகத்தில் இருக்கிறீர்கள் அக்கா!? கைத் தொலைபேசியும் கையுமாக இருக்கிற இன்றைய உலகில் இது எடுபடுமென்று நீங்கள் நினைக்கிறீயளே?”

“கறையிலை மூழ்கிறவர்களைப் பார்த்த சோகம் மாறாமலே, விழிப்புணர்வு வேண்டி நான் செய்கிற தவம் இது. எங்கேயாவது ஒருவருக்கு இதனால் கண்திறந்தாலே, இதை ஒரு பெரும் வெற்றியாக நான் கொண்டாடுவேன். தமிழை உபாஸிக்கிற உங்கள் கடவுளின் இருப்பு உண்மையென்றால் நிச்சயம் இது நடக்கும்”.

அவளுக்குத் தலையைச் சுற்றியது... கீர்த்தியின் பேச்சைக் கேட்டு “பெரிய தொண்டு செய்ய வந்திட்டா” என்று அவள் முணுமுணுக்கிறது கீர்த்திக்கும் கேட்டது

“அதுக்கு இப்ப நான் செய்ய வேணும்?”

“இந்தப் புத்தகத்தை ஒருக்கால் உங்கள் குருவிட்டை கொடுத்து விடுங்கோ! அதற்குள் என்ன செய்ய வேணுமெண்டு குறிப்பு எழுதி வைச்சிருக்கிறீன்”

“எனக்கென்ன. தாங்கோ ஐயா வரும்போது கொடுத்துப் பாக்கிறீன்”

நாவல் கை மாறிய சந்தோஷம் களை கட்ட, கீர்த்தி வீடு திரும்பி ஒரு கிழமையாகி விட்டது. விபரம் அறிய மீண்டும் அங்கே போனாள்..

எழுந்து நின்று வரவேற்றாள் அந்த வரவேற் பாளர்... பெண்மணி. இது என்ன புது மரியாதை என்று தோன்றியது. ஐயா சொல்லிக் கொடுத்திருப்பாரோ? தமிழை வளர்க்கிற வாழ்விக்கிற ஐயாவே தானென்றால் இது சாத்தியம்.. அதற்கு மாறாக அவரின் தமிழ் வளர்க்கும் சத்தியம் காற்றில் கரையத் தான் என்பது பிடிபட அவளுக்கு வெகு நேரம் எடுக்கவில்லை

“அக்கா! ஐயா வந்த போது புத்தகம் நான் கொடுத்ததான் அவர் அதைத் தன்னை கோவிலுக்குக் குடுக்கச் சொல்லிப் போட்டார் திருநீறு கட்ட

உதவுமாம்”

கீர்த்திக்கு அதைக் கேட்கப் பூமி நடுங்கியது. தமிழையே சுட்டுப் பொசுக்கிக் காலில் போட்டு மிதிக்கிற கதை இப்படித் தான் வருமென்று அவள் கண்டாள். தமிழ் தாயே வானில் நின்று பொய்யாகக் கைகளைத் தட்டிச் சிரிக்கிற மாதிரிக் குரல் கேட்டது. தமிழும் சைவமும் கரி பூசிக் கொண்டு நிற்பது போல், ஒரு வெறுமை அவளைத் தகித்தது.

“திருநீறு பொட்டலம் கட்டவா நான் கதை எழுதுகிறேன்? பரவாயில்லை எங்கள் பார்வையில் திருநீறும் கடவுள் தான். ஆனால் அவர் அப்படி நினைக்கவில்லையே. என் தமிழைக் கேவலப்படுத்துகிற சிறு மதியோடு தான் அவரின் இந்த வாய் மொழி!. இதற்கு நான் சண்டைக்கு நிற்கவா முடியும்? தமிழ் சாக்கடைகுள் விழுந்து விட்டதே என்ற மன வருத்தம் மட்டும் தான் எனக்கு. தமிழுக்கு விழா எடுத்து விருது வழங்கி ஒப்பற்ற கலைஞர்களையெல்லாம் மேடையேற்றி வாழ்விக்கிற அந்தப் பெரிய மனிதர், சொன்னாராம். திருநீறு கட்டத்தானாம் என் கதை. என் தமிழுக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் நான் வழிபட்டு வணங்குகிற கலைக்கும் அவர் தருகிற அங்கீகாரமே இவ்வளவு தானா?” நெஞ்சில் பொங்கி வழியும் தாரமீக சினம் மாறாமலே அவள் சொன்னாள்.

“வேண்டாம் அந்தப் புத்தகம் என்னுடையே இருக்கட்டும். அதை நெருப்பிலே போட்டுக் கொளுத்துகிற இந்தக் கொடுமையே என்னை எரிச்சுப் போடும் தாங்கோ அதை”

பொறுங்கோவக்கா நேற்றுப் பழைய புத்தகங்களை நாங்கள் குப்பைக்காரனுக்குப் போட்டு விட்டம் உங்கடை புத்தகமும் போச்சுதோ தெரியேலை பாத்திட்டு வாறன்”

திருநீறுமில்லை இப்போது அதிலும் கேவலமாய் குப்பை தின்னப் போய் விட்ட தனது கதைக்கு நேர்ந்த, இந்த அசிங்கத்தை அவமானத்தை எப்படிக்க முடிவது. எப்படி இதற்குக் கழுவாய் சுமப்பது என்று புரியாமல் அவள் பஸ்மமாகி எரிந்து கொண்டிருந்த போது, அவள் வெறும் கையோடு திரும்பி வந்தாள்.

இந்தத் திரும்புதலுக்கும் தமிழே ஒழிந்து போனது போல் காலியாகிப் போன அந்தப் பெரிய மனிதரின் வெறும் கைகளை நம்பி ஏமாந்து விட்ட குற்றத்துக்காவும், தன்னையே தண்டித்து தீயிட்டுக் கொளுத்தும் மனச்சாட்சி உறுத்த, அவள் ஒன்றுமே சொல்லிக் கொள்ளாமல் அழுது குமுறும் நெஞ்சுடன் அங்கிருந்து போகக் கிளம்பிய போது தமிழும் சேர்ந்து அழுவ தாய் உலகம் இருண்டு கிடப்பதை அறிய முடியாமல் போன பேதமை ஒன்றே தலை தூக்க விடியலைத் தேடும் பணியில் மீண்டும் அந்தப் பெண் மூழ்கி விட்ட கொடுமை தாங்காமல், அந்த அறையும் இருண்டு கிடப்பதாய் ஒர் உணர்வு

பெயரிடாத நட்சத்திரங்கள்: நட்சத்திரங்கள் இல்ல எரிகற்கள்

■ நா.நவராஜ்

இருபத்தியாறு கவிஞர்களின் எழுபது கவிதைகளைக் கொண்ட நூல்; பெயரிடாத நட்சத்திரங்கள் கிடைத்தது. ரமேஷ் அதனைத் தந்தார். அது பற்றிய ஒரு மதிப்பீட்டுக்காக. கவிதைகளோடு அவ்வளவாகப் பரிச்சயம் இல்லாத நான் என்னத்தை மதிப்பீடு செய்வது. பெண்போராளிகள் வேறு அதனைப் படைத்துள்ளனர். கவிதையென்றாலும் ஓரளவு பரவாயில்லை. அரசியல் நான் பிரவேசிக்க விரும்பாத பக்கமாகவே இருக்கின்றது. என்றாலும் அச்சுழலில் வாழ்வதால் நானும் ஓர் அரசியல் விலங்குதானே. பார்த்துவிட்டுப் பதில் உரைப்பதாகக் குறிப்பிட்டேன். எனக்குப் பரிச்சயமில்லாத, நான் பிரவேசிக்க விரும்பாத இருநிலைகளைக் கொண்ட பிரதியுள், தொகுதியுள் ஊடறுத்து உட்புகுந்த போது “ஊடறுப்பு” என்ற தலைப்பினுள் இருந்த உரைப்பகுதியில் “இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் எம் வாசிப்பில் தோற்றுவிக்கும் அதிர்வுகள் போரியலையும், போரியலைத் தாண்டிய வெளிகளையும் தொட்டு பன்முக - சமூக, அரசியல், இலக்கிய, பெண்ணிய - உரையாடல்களையே இங்கு வேண்டிநிற்கின்றன” (பக்கம் - 12) என்ற வேண்டுகலைக் கண்டு, நின்று நிதானித்து மதிப்பீடு செய்து பார்க்கும் எண்ணத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வாசித்த போது அந்நூல் பற்றி எழுந்த எனது சிந்தனைகளை இங்கு பகிர்ந்து கொள்ளலாம், பதிவு செய்யலாம் எனக் கருதித் தொடர்கின்றேன்.

மனிதனது வாழ்வியல் பால், பால்நிலை என்ற இரு கருத்தாக்கங்களுக்கு உட்பட்டுத் தன்னைக் கட்டமைத்து வைத்திருக்கின்றது. பால் என்னும் போது ஆண், பெண் என்ற உடல்சார்ந்த பேதங்களைக் கொண்ட தான இயற்கையால் இயல்பாக உருவாக்கப்பட்ட உருவம் சார்ந்த ஓர் அம்சமாகக் கொள்ளலாம். பால்நிலை என்னும் போது அந்த உருச்சார்ந்த உடல்சார்ந்த அடிப்படைகளை வைத்து ஆண் என்றால் இப்படியிருக்க வேண்டும் பெண் என்றால் இப்படியிருக்க வேண்டும் என எம்மால், சமூகத்தால் உடல் உளம் சார்ந்து கருத்தேற்றப் பட்ட ஓர் அம்சமெனலாம். இந்தப் பால்நிலை சார்ந்த கருத்

தேற்றத்திற்கு உட்பட்டே காலம் காலமாக ஆண்களும் பெண்களும் வளர்த்தெடுக்கப்படுகின்றனர். அது சமூகத்தின் முக்கியமான கருத்தேற்றமாக ஆகிவிட்டது. அல்லது ஆக்கப்பட்டுவிட்டது. இதனை ஆண்களும் பெண்களும் நம்பத்தொடங்கி, தமது எல்லைகளை வரையறுத்து இயங்கத்தொடங்கினர் எனலாம். குறிப்பாகப் பெண்கள் அந்த எல்லைக்குள் இயங்க வற்புறுத்தப்பட்டனர். இவ் எல்லைகள் மீறப்படுகின்ற போது ஆண்களைப் “பொண்ணீ” என்றும் பெண்களை “ஆண்பூச்சு” கொண்டவள் போன்ற வசைச்சொற்களைக் கொண்டு அடக்குவதும் பிறழ்வான நடத்தை என முத்திரை குத்துவதும் சமூகத்தின் தேவையாகிப்போனது. உதாரணமாக ஆண்கள் வீரத்தின் பிறப்பிடமாகவும் பெண்கள் அன்பின் இருப்பிடமாகவும் கணிக்கப்பட்டனர். இந்தக் கணிப்பீட்டில் மாற்றம் நிகழும் போது சமூகத்தின் குரல்வளை நெரிக்கப்பட்டு மூச்சுத் திணறலை அது எதிர்கொள்கின்றது. அதனைக் குணமாக்க அத்தகையவர்களை அது தன்னில் இருந்து வெளித் தள்ளித் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொள்கின்றது. ஆனால் இதற்கு மாறான நிலைகள் எமது வாழ்வியலில் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. சமய நோக்கில் பார்த்தால் வீரத்திற்குப் பெண்ணையும் (துர்க்கை) அன்பிற்கு ஆணையும் (சிவபெருமான்) போற்றுகின்ற முரண் நிலையை நாம் கண்டுணரலாம். இந்தப் பண்புகள் முடிந்த முடிவாக இன்னாருக்கு இன்னதுதான் என்று நிலை நிறுத்தப்படவில்லை. புராணங்களில் நிகழும் சம்பவங்களில் இவை இணைந்தும் மாற்றமுற்றும் நிகழ்வதை நாம் தரிசிக்கமுடியும். சாதாரண வாழ்வியலில் ஆண்நிலைப்பட்ட மனோபாவம் இதனை (ஆணுக்கு வீரம் பெண்ணுக்கு அன்பு என) மாற்றியமைத்து, இது மாற்றமுடியாத இயல்பு, இதுதான் இயற்கை என்று நிலைநிறுத்தி வைத்திருக்கின்றது. இந்தப் பின்னணியில் வாழ்ந்த பெண்கள் அவற்றின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டுத் தமது வாழ்க்கையை நடத்திவந்துள்ளனர். வருகின்றனர். எனினும் அதற்கு எதிரான அதில் இருந்து விடுபடவேண்டும் என்ற மனப் பாங்கினையும் கொண்டவர்களாக அவர்கள் இருந்தனர்.

இருக்கின்றனர். அதற்கான களம் அன்று அவர்களுக்குச் சரிவர அமையவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

பாரதிநீ

சிறுமைகளைக் கண்டால்

சீறு... காறு... என்றாய்..

சீறிய போது சமூகம் இவளைச்

சினத்தது.

பெண்ணினத்தைச் சீரழிக்கும்

பேடிகளைக் கண்டு இந்த

குஞ்சுப் பாஞ்சாலி

குரல் கொடுத்த போதெல்லாம்.

பாண்டவர்களே இவளைத்

தூசித்தார்கள்.

என்று ஆதிலட்சுமி (பக்கம்- 53) கூறுவது போல் தமது எண்ணங்களை நடைமுறைப்படுத்தியவர்களைச் சமூகம் நேர்மையற்றவர்கள், அடங்காப்பிடாரிகள் என்றது. இப்படித்தான் எமது சமூகம் தனது மனப்பாங்கை நிலை நிறுத்தி வைத்திருந்தது. எனவே அதனிலிருந்து விட்டு விடு தலையாகி நிற்கும் விருப்பினை அவர்கள் தமது ஆத்மா விற்குள் அடைகாத்து வைத்திருந்தனர். அது அவர்களின் னூடாக அவர்கள் பிள்ளைகளுக்கு, பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளுக்கு எனக் கடத்தப்பட்டுவந்திருக்கின்றது. போராட்டம் அதற்கான களத்தைக் கொடுத்த போது அதில் ஈடுபட்ட பெண் ஒருத்தி வியப்பெய்து கின்றாள்.

நான் எரிமலையிலிருந்துதான்

தோன்றியிருக்க வேண்டும்

ஆம் அப்படித்தான் இருக்கும்

இல்லையேல்

எனக்குள்ளிருக்கும் நெருப்பு

எங்கிருந்து வந்தது?

ஆம், ஒரு தொடர்பில்லாமல், வேர் இல்லாமல் அது வந்திருக்க முடியாது. அப்படியானால் அம்மாவிடமிருந்தா அது வந்தது? என அவள் ஆராய்கின்றாள். அம்மாவைப் பார்த்தால் அப்படியில்லையே,

அவள் ஊருக்கெல்லாம் சோறு போட்டு

தன் பசியாறுபவள்

என் சிரிப்புக்காகவே உயிர்வாழ்பவள்

அவளிடம் நான் எரிநெருப்பை

ஒருபோதும் கண்டதில்லை.

என்றே அவள் முடிவிற்கு வருகின்றாள். ஆனால் அதற்கான பதிலை

ஓ! ஒருவேளை அவள்

ஒடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு முறையும்

அடக்கி வைத்த ஆத்திரம் தான்

என்னிலிருந்து

பெரும் பொறியாய் எழுகிறதோ

அவளது உரிமைகள்

மறுக்கப்பட்டதால் தான் என்

குரல் ஒங்கி ஒலிக்கின்றதோ.

(மலைமகள்: பக்கம் - 88)

எனத் தாயாரின் ஆழ்மனத்தில் அது இருந்திருக்கலாம் என்று புரிதலில் கண்டுகொள்கின்றாள். தனிநபரைப் பொறுத்தவரையில் அடக்கப்படுகின்ற கோப உணர்வானது இடப்பெயர்ச்சிநிலையில் (Displacement) வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்கள் வாழ்வியலில் நடைபெறுகின்றமையை நாம் காணக்கூடியதாக

இருக்கின்றது. ஆனால் இந்த கவிதையில் உள்ள உணர்வு ஒருவரில் இருந்து இன்னொருவருக்கு ஊடுகடத்தப்பட்டு, கூட்டு நனவிலியில் (Collective Unconscious) கிடந்து தனக்கான களம் கிடைக்கும் போது தனது தேவையைத் தீர்த்துக் கொள்கின்றது. ஓட்டுமொத்தப் பெண்களின் குரலையும் அது எதிரொலிக்கின்றது. நாம் எமக்காக மட்டுமல்ல எம் மூதாதையரின் அடக்கிவைக்கப்பட்ட ஆத்திரத்தின் திரட்சியாகவே, கிடைக்கப்பெற்ற களத்தில் திரண்டு முன் நிற்கின்றோம் என்கிறது. இந்தவாறு போராட்ட களத்தில் இன விடுதலைக்காகவும் பெண் விடுதலைக்காகவும் முன்னின்ற இவர்களிடம் தெளிவான பரந்துபட்ட சிந்தனைப் பாங்கு இருந்திருக்கின்றது. வழிவழியாக வந்த எரிநெருப்பை, பெண் விடுதலையின் பெருநெருப்பைத் தமது நெஞ்சங்களில் மட்டும் வைத்திருக்காமல் மற்றவர்களுக்கும் அதனைத் தொற்றவைக்க வேண்டும் என்ற பெருவிருப்பிருந்திருக்கின்றது. உயிர்ப்பு என்ற கவிதையில் கிருபா (பக்கம் - 87)

காலத்தின் சமைகள் என்

இதயத்தை அழுத்துகின்றன நான்

விடுகின்ற மூச்சுக் கூட

முனகிய படியேதான்.

இருப்பினும்

ஊன்றிச் சுவாசிக்கின்றேன்

அது செல்லடும்

தூரச் செல்லடும்

மிகத் தூரச் செல்லடும்

ஒரு சிறிய மூலைக்குள்ளும்

பொந்துக்குள்ளும் கூட

செல்லடும் - அங்கே

என்னைப் போன்ற

இன்னொருவருக்கு அது

உயிர்ப்பளிக்கலாம்.

(கிருபா: பக்கம் - 87)

என்று கூறுவதைப் போராட்டம் என்ற எல்லைக் குள் குறுக்கிவிடநான் விரும்பவில்லை. பெண் விடுதலை என்ற தளத்தில் வைத்துப்பார்க்கவே விரும்புகின்றேன். மனிதர்களின் பொருட்டு தேவஉலகத்தில் இருந்து நெருப்பை எடுத்து புறொமீதியஸ் மனிதர்களுக்குக் கொடுத்தார். அதனால் அவர் பெரும்பாறையில் கட்டிவைக்கப்பட்டு அவரது ஈரலைப் பிடுங்கித் தண்டிக்கப்பட்டார். பிடுங்கி எடுக்கப்படும் ஈரல் மீள வளர வளர அது ஒவ்வொரு நாளும் கழுமுகளால் பிடுங்கப்படும் தண்டனையை அனுபவித்தார். என்கின்றது கிரேக்கம். அடக்கப்பட்ட பெண்களின் பொருட்டு அவர்தம் ஆழ்மன நெருப்பை ஏந்திப் புறப்பட்ட இக்கவிதைகள், பெண் விடுதலையைப் பெறும் தமக்கான வெளியாகப்போராட்டத்தையே கண்டுகொண்டனர்.

உன்னைக் குட்டுபவர்கள்

குட்டக் குட்ட

நீயும் குனிந்து குனிந்து

அங்கே சூசிலிக்குள்ளேயே

குமுறிக்கொண்டிருப்பாய்.

புறப்பட்டவா

ஒரு புதுயுகம் படைப்பீனாம்.

நாம் தூக்கிய

துப்பாக்கியின் பின்னால்.

எம் இதயம் நேசுக்கும்

தேசத்து விடுதலை

எமக்கு எட்டும்போது அங்கே
பெண்ணடிமைக்கு
சமாதிகட்டப்படும்
சமுதாயத்தின்
பிற்போக்குச் சிந்தனைகளுக்கு
புதைகுழி தோண்டப்படும்.

(வானதி: பக்கம் -66)

என்று நம்பிக்கை வளர்த்திருந்தனர். இதனால் போராட்டத்தில் இணைந்து தமக்குள் இருந்த தலைமைத் துவத்தினைச் சிந்திக்கும் திறனை, வீரத்தினை வளர்த்து முன்பிருந்த சமூகத்தடைகளை உடைத்து முன்செல்லும் பாதையினை உருவாக்கிக்கொண்டனர். பெண்கள் சார்ந்திருந்த பால்நிலைசார் சமூக மனப்பாங்கினைப் புறந்தள்ளி சாதனைகளையும் சாகசங்களையும் புரிந்து பலபெண்களுக்கு முன்மாதிரிகள் ஆயினர். எனினும் போரின் பின்னரான தற்காலச் சூழலில் அவர்களது நம்பிக்கைகள் சிதறடிக்கப்பட்டு, முன்னைய நிலையிலும் கீழான நிலைக்குப் பின்தள்ளப்பட்டதுடன், இவர்கள் குடும்ப வாழ்விற்குச் சரிப்பட்டுவரமாட்டார்கள் என்ற மனப்பாங்கினையும் ஊன்றி வளர்த்துச் சமூகம் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிய வேதாளமாகவே தன்னை இனங்காட்டி நிற்கின்றது. சற்றும் சலிப்பில்லாமல் சமூகமாகிய வேதாளத்தைத் தம்மைநோக்கி இழுத்து வரும் விக்ரிமதித்த மனநிலையையே தற்போது பெண்கள் அடைந்திருக்கின்றனர். குறிப்பாகப் போராளிகளாக இருந்த பெண்கள் தமது உள்ளத்தில் இருந்த நெருப்பை வெளிப்படுத்தியதால் புரொமீதியஸ் போல கணத்திற்குக் கணம் ஈரல் பிடுங்கி எடுக்கப்படும் வலியையே அனுபவிக்கின்றனர். போர்க்காலங்களில் கௌரவமாகவும் புனிதமாகவும் பார்க்கப்பட்டவர்களுக்கு, இன்று சாதாரண சமூகச் சூழ்நிலையில் தம்மைப் பொருத்திக் கொள்ள முடியாதபடி விரக்தியும் சலிப்பும் இனியென்ன வாழ்க்கை என்ற கையறுநிலையும் கொண்ட வாழ்க்கை முறைமையையே நமது சமூகம் வழங்கி நிற்கின்றது. அன்றன் செக்கொவின் “அந்திமாலைப் பாடல்” (swan Song) என்ற நாடகத்தில் வயதான ஒரு நடிகனின் மன நிலையைப் புலப்படுத்திச் செல்லும்போது அவன் தனது காதலைப் பற்றிச் சொல்லும் ஓர் இடத்தில் “... அவை கைதட்டி ஆரவாரஞ்செய்து என்னைப் போற்றுவினம்; என்றை படத்தை வேண்ட ஒரு றூபிள் சிலவழிப்பினம்; ஆனால், அவையைப் பொறுத்தவரையில் நான் ஒரு அன்னியன்; அவையைப் பொறுத்தவரையில் நான் அழுக்கு நிறைஞ்சவன்; கிட்டத்தட்ட ஒரு விபச்சாரி! தங்கடை போலிப் பெருமையைத் திருப்திப்படுத்த அவை என்றை அறிமுகத்தை நாடுவினம்; ஆனால், அவேலை ஒருத்தராவது தங்கடை சகோதரியையோ, மகளையோ எனக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்கத் துணிய மாட்டினம்...” எனக் குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றார். இந்த வசனம் நடிகனுக்கு மட்டுமல்ல நாட்டைக் காக்கப் புறப்பட்டவர்களுக்கும் உரியதாகவே எனக்குப்படுகின்றது. அவர்கள் போராட்ட மேடையில் நிற்கும் போது விசில் அடித்து உணர்ச்சிவயப்பட்டு ஆரத்தமுவிய சமூகம் இன்று அவர்களைத் தனக்குள் ஈர்த்து வாழ்வளிப்பதற்குத் தயங்கும் மனநிலையுடைய ஒன்றாகவே தன்னை இனங்காட்டி நிற்கின்றது. எத்தனை அனுபவங்களைப் பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு சமூகத்தில் முன்

நிலைக்கு வருகின்ற போதும் சுதந்திர உணர்வை அனுபவிக்கின்ற போதும் ஆழப்பதிந்த சமுதாயக் கருத்தேற்றங்கள் என்ற மனத் தளைகளில் இருந்து எளிதில் மீளமுடியாது எமது சமுதாயமும் தவித்துக்கிடக்கின்றது.

சமூகத்தின் இந்த நிலைப்பாடு மட்டும் அவர்களைப் பின்தள்ளவில்லை போராட்டக் களத்தைத் தமது விடுதலைக்கான பாதையாகத் தெரிந்தெடுத்து அதனை ஒரு தவக்கோலமாகக் கண்டு அந்த நினைப்புக்குள்ளும் சம்பவங்களுக்குள்ளும் ஆழமாக ஊறிப்போனவர்களாக சிலர் இருந்தனர். இதனால் இயல்பான இன்றைய சூழலிலும் வெளியே வந்து அச்சுழலோடு இணைந்து செயற்படமுடியாத இறுக்கமான மனதைப் பெற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். இந்தவாறு முன்னர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையில் கொண்ட பற்றுறுதியும் இன்றும் பலருக்குப் பிரச்சினையைத் தந்து நிற்கின்றது. இவற்றோடு சம்பவங்களின் மீள் சுழற்சி, அதிபரமன எழுச்சி, தற்போதும் முன்னர் வாழ்ந்த சூழலில் வாழ்வது போன்ற நினைப்புக்கள், கனவுகள், தொட்டதற்கும் கோபங்கொள்பவர்களாக ஒதுங்கியிருப்பவர்களாக அவர்களை மாற்றிவைத்திருக்கின்றன. 2002 இன் பின்னர் திறக்கப்பட்ட ஏ-9 வீதியைப் பார்த்து 2004 இல் “ஏ-9 வீதிபற்றிய குறிப்புகள்” (பக்கம் -26) என்ற கவிதையில் அம்புலி இவ்வாறு எழுதுகின்றார்.

அந்தச் சாலையை நீங்கள்
இப்போது
அழகாய்ப் பார்க்கிறீர்கள்
சொகுசு வாகனங்களும்
தார்போட்ட மவுசுமாய்
கடைகள்
கடைநிறையக் கன பொருட்கள் என
கலகலத்துக் கிடக்கிறது...
இனி அந்த வழி நெடுகிலும்
ஆனந்தப் பயணங்களே
தொடர்வதான கனவு.
எனக்கு அவ் வீதியின்
வரணங்களெதுவுமே தெரிவதில்லை
முன்பு எப்படித் தெரிந்ததோ
அப்படியே
புற உருவத்தை ஊடுருவி
என்புருவைக் காட்டும்
“எக்ஸ்நே” படங்களைப்போல்
இந்த வீதியின்
சில வருடங்கள் முன்னான
காட்சிகளே
கனவிலும் வருகிறது...
காலம் ஆற்றமுடியாத வலியாய்
இக்காட்சிகளே
என்னுள் பதிந்து போயின...

அவரின் இக் கவிவரிகள் சுட்டுகின்ற மனநிலைக்கு உட்பட்டவர்களாகப் பலர் வாழ்கின்றனர். கவிஞர் சேரன் குறிப்பிடுவது போன்று ஆற்றொணா அருளுக்கு (மனவடு விற்கு) உட்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர். இது சீர் செய்யப்படவேண்டியது. சமூகம் இதற்கான வழியைத் திறக்கவேண்டும். அதைவிடுத்து வலிகளை விளம்பரமாக்கி விற்கக்கூடாது.

போராட்டக்களத்தைத் தமது விடுதலைக்கான வழியாக அவர்கள் தெரிந்தெடுத்திருந்தாலும் அதில் ஈடு

பாட்டோடு இருந்தாலும். சீ.வீ. வெஜ்வுட் (C.V.Wedgwood) டின் ...எந்தவொரு பிரச்சினையையும் யுத்தம் தீர்த்து வைத்ததில்லை. அதன் உடனடியான விளைவுகளும் மறைமுகமான விளைவுகளும். எதிர்மறையானவை யாகவோ, பேரழிவுமிக்கனவாகவோதான் இருந் துள்ளன... யுத்தம், யுத்தத்தை மட்டுமே ஈனும் என்பதை, மனிதர் அன்றும் அறிந்திருக்கவில்லை, இன்றுவரை அறிந்து கொள்ளவும் இல்லை." என்கின்ற யுத்தம் பற்றி கூற்றுக்கு ஏற்பச் சிலர் யுத்தத்தை மனதளவில் வெறுக்கும் கருத்து நிலையைக் கொண்டவர்களாகவும் இருந் துள்ளனர்.

யுத்தம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை
குண்டுமழைக் குளிப்பில்
குருதியுறைந்த வீதிகளில்
நிணவாடை கலந்த சுவாசிப்புக்களில்
வெறுப்படைகிறேன்
நரம்புகள் அறுந்து தசைகள் பிய்ந்த
மனிதர்களின்
கோரச் சாவு கண்டு என்
மனம் குமுறுகின்றது...
எப்பொழுதும்
யுத்தம் எனக்குப்பிடிக்கவில்லை
ஆயினும் அதன் முழக்கத்தினிடையே
எனது கோலம் மாற்றமடைந்தது
காலநிர்ப்பந்தத்தில்..

(அம்புலி: பக்கம் - 16)

யுத்தம் திணிக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது. அந்தத் திணிக்கப்பட்ட பாதையில் நடந்து தமக்கான சுதந்திர வெளியை அடைவதற்கு அவர்கள் விரும்பினர். எரிக்ஃபிராம் (Erich Fromm) தேவைகளை எட்டு அடிப் படைத் தேவைகளாகக் காண்கின்றார். அதில் மிக முக்கியமான தேவையாகக் கடந்து செல்வது (Transcendence) என்ற தேவையைக் குறிப்பிடுகின்றார். அது தங்களுடைய சம்பந்தமின்றி உலகினில் தூக்கி எறியப்பட்ட மனிதர்கள், மக்களை அல்லது பொருட்களை அழிப்பதன் மூலமாகவோ அல்லது படைப்புக்களின் வழியாகவோ தங்களது இயற்கையைக் கடந்து செல்ல வேண்டியதாக இருக்கின்றது என விளக்கப்படுகின்றது. (இந்த விளக்கத்திற்கு வேறு பரிமாணங்களும் உண்டு. இங்கு நான் இந்தக் கவிஞர்களின் கவிதை காட்டும் மனநிலைக்கு ஏற்ப இதனை விளக்க முயல்கின்றேன்.) இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது பெண்களுக்குக் குறிப்பாக இந்தப் பெண் போராளிக் கவிஞர்களுக்கு தங்களது சம்பந்தமின்றித் தம்மை அடக்கிய, பின்தள்ளிய சமூகத்தின் வரையறையைக் கடந்து செல்ல வேண்டிய தேவை இருந்தது. அதற்கு அவர்கள் போராடுதல் (அழித்தல்), படைத்தல் என்ற இருநிலைகளைப் பிரயோகிக்க வேண்டும். பெண்போராளிகளில் எல்லோரும் படைப்பவர்கள் ஆகவில்லை. அழிப்பதோடு அதாவது யுத்தம் புரிந்து எதிரிகளை, தமக்கெதிரான சமூக மனப்பாங்கினை அழித்துத் தாம் விரும்பும் சுதந்திரத்தைப் படைத்தல், படைப்பினூடாக சமூகமாற்றத்தை ஏற்படுத்தித் தமக்கான இலக்கினைப் படைத்தல் என்ற இரண்டு வழிகளையும் தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்றனர். இந்த

இரு அடிப்படைகளையும் தம்மகத்தே கொண்டு வெளிக் கிளம்பும் இவர்களிடம் யுத்தம் தேவை என்ற மனநிலையும் யுத்தம் தேவையில்லை என்ற மனநிலையும் இருப்பது இயல்பானது. ஒன்று அழித்தலை விரும்புகின்றது மற்றயது படைத்தலை விரும்புகின்றது. மொத்தத்தில் இந்த இருநிலைகளுக்கும் ஊடாகத் தமது பிரச்சினைகளைக் கடந்து சென்று உன்னதத்தை அடைய படைக்க அது விரும்புகின்றது. மேற்குறிப்பிட்ட கவிதையின் இறுதியில் அது இவ்வாறு விபரிக்கப்படுகின்றது.

ஆயினும்

ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சியின் சிறகடிப்பில்
எனை மறக்கவும்
ஒரு குழந்தையை மென்மையாகத்
தாடாட்டவும்
என்னால் முடியும்.
குளத்தடி மரநிழலில்
எனது புல்லாங்குழலைத் தழுவும்
காற்றோடு கதைபேச
நான் தயார்
நிம்மதியான பூமியில் நித்திரை கொள்ள
எனக்கு விருப்புண்டு.

(அம்புலி: பக்கம் - 17)

இந்தத் தளத்தில் நின்று கொண்டு இப்பெண் போராளிக் கவிஞர்கள் தமது துன்பத்தை, கால்களில் பூட்டப்பட்ட விலங்கை முதலில் உடைத்துப் பின்னர் உலகு தழுவிய அக்கறை காட்டுபவர்களாகவும் தம்மையொத்த துன்பம் உறுபவர்கள் மீது இனம் மொழி கடந்து நேசத்தைப் பொழிபவர்களாகவும் தமக்கு ஏற்ற வகையில் சமூகத்தைக் கட்டமைக்க நினைப்பவர்களாகவும் இறப்பின் பின்னரும் இருக்கும் தமது இருப்பின் தொடர்ச்சிகளை விரும்பி நிற்பவர்களாகவும் தமது கவிதைகளின் செல்நெறிகளை அமைந்துச் செல்கின்றனரோ என எண்ணத் தோன்று கின்றது.

அவள் ஒன்றுக்கும் அசையாள் என்ற கவிதையில் மலைமகள் இப்படி எழுதிச் செல்கின்றார்.

வானமே கிழிந்தது போல்
வாரி வாரி மழையெய்தது
காவலரணையும் மேவி
வெள்ளம்
கால் பரப்பி நடந்தது
கடும் பயிற்சி எடுப்பதால்
தேய்ந்து நைந்து
கிழிந்த காற்சட்டை ஒன்றை
தைத்தவாறிருந்தாள் ஒருத்தி.
ஊசியில் நூல் கோர்த்தவாறு
அவள் மெல்லச் சொன்னாள்
“வானமும் பீத்தலாய்ப் போய்ச்சுது
இது முடிய அதையும் நான்
பொத்தித் தைக்கப்போறேன்”

(மலைமகள்: பக்கம் - 90)

தனது பிரச்சினையாக இருக்கும் கிழிந்த காற் சட்டை என்ற பிரச்சினையை சீர்செய்ய முனையும் ஒருத்தி அதன் முடிவில் வானத்தைத் தைக்கப்போவதாகக் கூறுவதை, சுயதேவையை முன்னர் பூர்த்திசெய்து விட்டு அதன் பின்னர் பொதுப்பிரச்சினையைச் சீர்செய்யும் மனநிலையின் வெளிப்பாடு எனக் கொள்வது பிழையில்லை

என நினைக்கின்றேன். தமது சுயதேவைகளில் இடைவெளியை வைத்திருப்பவர்கள், சுயபிரச்சினைகளைச் சீர்செய்யமுடியாதவர்கள் பொதுவெளிகளில் மக்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதென்பது கேள்விக் குறியே. அவர்களால் நேர்மையுடனும் தைரியத்துடனும் தொழிற்பட முடியாது என்றே கருதுகின்றேன். வேண்டுமானால் தம்மை நேர்மையானவர்கள், தைரியமானவர்கள் என்று காட்டலாம்; நாடகத்தால் உன் அடியார் போல் நடத்து. இதனைத் தான் இங்கு நாம் அரசியலாகப் பார்த்து நிற்கின்றோம். அதுதான் இன்றைய யதார்த்தம் போலும்.

தன்னில் இருந்து கிளம்பும் இந்த விடுதலை உணர்வு தம்மையொத்த துன்பத்தை உணரும் மற்றவர்களிடத்திலும் நேசத்தை உருவாக்கி விடுகின்றது. உன்னைப்போல் உன் அயலவனை நேசி என்பது தன்னை நேசிக்கும் ஒருவராலேயே சாத்தியமாகும். தன்னை நேசித்தாக ஒருவரால் தன் குடும்பத்தையும் நேசிக்க முடியாது, தன் தேசத்தையும் நேசிக்க முடியாது. தன் தேசத்தை நேசிக்க முடியாத ஒருவரால் பிறர் தேசங்களை எப்படி நேசிக்க முடியும். அவர்களால் உலகத்தவரை நோக்கி நான் உங்களுக்காய் உருகித்துடிக்கின்றேன் என உண்மையாகச் சொல்லமுடியாது. ஆனால் இனவெறி ருவண்டாவில் வீசியபோது ஆதிலட்சுமி சொல்லுகிறார்.

குஞ்சுகளே! உங்கள்
கூடுகலைத்த குரங்கு எது?
அஞ்சி அஞ்சி நீங்கள்
அழுது துடிப்பதனை
எண்ணிப் பார்க்க எந்தன்
இதயம் வலிக்கிறது
மொழி வேறு என்றாலும்
எங்களுக்கும் உங்களுக்கும்
மூச்சு ஒன்றுதானே.

(ஆதிலட்சுமி: பக்கம் - 54)

உண்மையாகச் சொல்லுகிறார். மூச்சினூடு கலந்து விடுகின்றார். இத்தகைய பரந்த மனம் உள்ள இக்கவிஞர்கள், போரட்டம் (அழித்தல்) படைத்தல் என்ற இரண்டு விடயங்களுக்குள்ளும் நின்று உன்னதமான நிலையொன்றை அவாவி நின்றார்கள் என்று முன்னே குறிப்பிட்டேன் அந்த உன்னதமான நிலையில் தமது சமூகத்தின் நிலைமை எப்படியிருக்க வேண்டும் என அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள் என்பதைத் தமது தாய் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதன் ஊடாகச் சொல்லிச் செல்கின்றனர் என்றே நான் கருதுகின்றேன். தமக்கு மூலமான தம் தாய் ஒரு சமூகத்தின் ஆரோக்கியத்திற்கு மூலமான தாய் எப்படியிருக்க வேண்டும்.

என்னால்
பரிசுளிக்க முடியாத வாழ்வை
நீயே சென்றடைவாய்
வழிகளில் சிவப்பும்
இறக்கைகளில் நெருப்பும்
உனக்குச் சொந்தமாகட்டும்
எம்மை வேகவைத்த காலம்
உன்னால் வேகி
சாம்பராகட்டும்
ஒரு புதிய வாழ்வு
உன்கரங்களில் பிறக்கட்டும்

(அம்புலி: பக்கம் - 25)

என்று கூறி வழிப்படுத்துபவளாக, பிள்ளைகளைச் சுயமாக இயங்கத் தூண்டும் உந்துசக்தியாக இருக்க வேண்டும். “தேடி அடைவாய்” என்ற கவிதையில், ஒரு தாயின் கூற்றாக வரும் கவிதையில் மேற்படி வரிகள் வருகின்றன. ரூபி மார்க்கிரட் “அப்புறமாய் வருகின்றேன்” என்ற கவிதையில் தாயாருக்கு ஒரு உபதேசத்தையே நடத்தி விடுகின்றார். தாம் காணும் சமுதாயத்தில் எப்படி யான எதிர்பார்ப்போடும் நம்பிக்கையோடும் இருக்க வேண்டும் என அவள் கூறுகின்றார்.

கன்றுக்குப் புல்சேர்த்து வைத்து
பசுவொன்று இறந்ததாய்
வரலாறு கிடையாது - அதனால்
கவலையை விடு

(ரூபி மார்க்கிரட்: பக்கம் - 108)

தனது வாழ்வைத் தான் பார்த்துக் கொள்வேன் எனத் தன்னைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளாதிருக்கப் பாடம் நடக்கிறது. ஆனால் இதற்கான, கவலையைத் தீர்ப்பதற்கான தீர்வு முன்வைக்கப்படவில்லை. கவலையை விடு என்றால் அது விட்டுப்போகுமா..? பாரதி தனது “அன்பான அம்மா” என்ற கவிதையில், தனது உள்ளத்துணர்வுகளைத் தாய்க்கு கூறுவதாக வடிக்கும் கவிதையில் இதற்கான ஒரு மாற்று ஏற்பாட்டைத் தன் தாய்க்கு கூறுகின்றார்.

நானை
திரும்பி வராத உன்
மகளை எண்ணி
நீ கவலைப்படாதே
என் மறைவின் பின்னர்
புதிய தோழர்கள்
அந்த வைகறைக்காய்
புறப்படுவார்கள்
அதற்கு முன்னால்
அவர்கள் உன்னிடம் வரலாம்
அப்போது அவர்களின்...
இனிய முகங்களில்
என்னைப் பார்
அடுத்தவரும் நாட்களில்
அவர்களும்
இல்லாமல் போகலாம்...
எம் மக்கள் புறப்படுவார்கள்
அப்போது அந்தப்
புதிய விடியலை வரவேற்கும்
அதிகாலைப் புஷ்பங்களாய்
மெல்லிய பனித்துளியின்
முகத்தின் பின்னால்
நாம் முகையவிழ்ந்து
தென்றலின் தடவலில்
முகமலர்ந்தாடுவோம்.
அப்பொழுது நீ இருந்தால் உற்றுப்பார்
உன் செல்ல மகளின் முகம்
சிரித்தபடி தெரியும்.

(பாரதி: பக்கம் - 117)

மற்றவர்களில் தன்னைத் தரிசிக்கும் நேசத்தை வழங்குகின்றார். தமது தாய்மார் இப்படியிருக்க வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பின் ஊடாகச் சன்னதம் கொண்ட ஊழிக் காற்றாய், தாய்மாரின் பால்நிலை சார்ந்த பிம்பத்தைச் சுடரை அணைத்துச் செத்தைக் கதவை நீக்கிக் கடலில்

இருந்து தண்ணொளி பரப்பி எழுகின்ற மதியைப் பார்க்க வைக்க முயன்றார்கள். அரிஸ்டோட்டிலின் கவிதையில் என்ற நூலில் அவர் பாத்திர உருவாக்கம் பற்றிக் கூறும் போது “எந்தப்பாத்திரத்தையும் ஆண்மையுள்ளதாகப் படைக்க முடியும்” ஆயினும் ஒரு பெண்பாத்திரத்தை இங்கு நாம் கருதும் வகையில் ஆண்மையுடையதாகவோ, அஞ்சவரு தோற்றமுடையவளாகவோ படைக்க முடியாது அப்படிப்படைத்தால் பாத்திரப்பொருத்தம் அமையாது என்கிறார். (அறிவு, நுட்பம், வீரம் போன்றவற்றில் ஆண் களைவிடப் பெண்கள் இயற்கையாகவே குறைந்தவர்கள் என்ற தனது காலக் கிரேக்கக் கருத்தியலில் அதனைச் சொன்னார்). அதனை மாற்றி உடைத்து தமது மனஉணர் விற்கும் கருத்தியலுக்கும் ஏற்றதாகத் தம் தாய்மாரினை மாற்றுவதன் மூலம் சமூகத்தின் மாற்றத்தை அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள் போலும் இதற்காகவே

கவிதைகளைச் சமந்த

கருவறையை இன்று

கல்லறை ஒன்று சமக்கிறது

(பாரதி: பக்கம் - 113)

என்னக் கிடந்தார்கள் என்றே சொல்லத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் இன்று காண்பதென்னவோ காந்தாவின் “எந்த மகனுக்காய் என் கால்களை நகர்த்த” என்ற கவிதையில் வரும் தாயின்

எந்த மகனுக்காய்

என் கால்களை நகர்த்த?

நேற்று விதைபுண்டு போன

மூத்தவனுக்காக? இல்லை

இப்போதுதான்

விதைக்கப்பட்ட

என் இளைய குஞ்சுக்கா?

(அ.காந்தா: பக்கம் - 35)

என்ற கேள்வியோடு கூடிய இருதலைக் கொள்ளி யினுள் ஏறும்பொத்த மனநிலையுடன் தனித்துத் தவித்திருக்கும், தாய்மார்களின் பெருக்கத்தையே.

இந்தவாறே காதல் என்ற உணர்விலும் புதிய பரிமாணம் கொண்டுவரப் படவேண்டும் என்று நாம்களின் “காதலின் புதிய பரிமாணம்” (பக்கம் - 98) என்ற கவிதை பேசுகின்றது.

எப்போதாவது தெருவில்

அவசர இயக்கத்தில்

கண்டுவிட நேர்கையில்

சந்திப்பை வரவேற்பதாய் அவன்

கண்கள் ஒருமுறை விரியும்

மறுகணம் ஆழ்ந்து மூடிக்கொள்ளும்.

அவனுக்குத் தெரியும்

எனக்கு அது போதுமென்று.

பாலுக்குரிய ஈரப்பினால் காதல் உருவாகி விடினும் இலட்சியத்திற்கு அது தடையாக இருந்துவிடக் கூடாது என்ற விழிப்புநிலையை அதில் தரிசிக்கலாம். அத்துடன் காதல் என்பது விடுதலையின் மீதானதாக இறப்பின் பின்னரும் வாழும் விருப்புடன் தன்னைப் பிணைத்துக்கிடக்கின்றது. எரிக் ஃபிராமின் மொழியில் இதனை வேர்பிடித்த தன்மை (Rootedness) என்ற தேவையாகச் சொல்லலாம். இயற்கையின் பிடியை உதறிக் கடந்து போனாலும் மீளவும் இவ்வுலகில் சொந்த வீட்டிலிருப்பதைப்போல உணர்வதற்கும், அதில்

வேர்பிடித்து நிலைகொள்ளுவதற்கும் தேவை உள்ளது என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கவிதைகளின் இத்தேவையினை தமது மரணத்தின் பின்னரும் மற்றவர்களில் எம்மைக் கண்டுகொள்ளுங்கள், சுதந்திரத்தின் பின்னரான வேளையில் அதனை நாம் பார்த்து மகிழ்வோம் போன்ற தொனியில் அமைந்த கவிவரிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. வானதியின் “எழுதாத கவிதை” (பக்கம் - 65) என்பதில் வரும்

அர்த்தமுள்ள என் மரணத்தின் பின்

அங்கீகரிக்கப்பட்ட தமிழீழத்தில்

நிச்சயம் நீங்கள்

உலா வருவீர்கள்

அப்போ எழுதாத என் கவிதை

எழுந்து நிற்கும் உங்கள் முன்

என்னைத் தெரிந்தவர்கள்

புரிந்தவர்கள் அரவணைத்தவர்கள்

அன்புகாட்டியவர்கள் அத்தனைபேரும்

எழுதப்படாமல் எழுந்து நிற்கும்

என் கவிதைக்குள் பாருங்கள்

அங்கே

நான் மட்டுமல்ல, என்னுடன்

அத்தனை மாவீரர்களும்

சந்தோசமாய்

உங்களைப் பார்த்து

புன்னகை பூப்போம்

வரும் கவிவரிகளில் அதனைத் தரிசிக்கலாம்

போலத் தோன்றுகின்றது.

இந்தவாறு பல கருத்துநிலைகளைச் சிந்தனையில் கிளறிவிடும், புறத்தே போர் நடந்த போது தம் அகம் தீண்டிய கருக்களை உள்ளே வைத்துக் கிடைத்த கால இடை வெளியில் பிரசவிக்கப்பட்டவையாகக் காணப்படும் இக்கவிதைகள். புறப்போர் முடிவுற்று அது ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் அகப்போராக மாற்றமுற்று நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இன்றைய சமூகச் சூழலில் தழ்நிலைமை கருதிப் பெயரிடாத நட்சத்திரங்களாக வெளிவந்திருக்கின்றன. உள்ளிருக்கும் நட்சத்திரங்களைப் பார்க்கும்போது அவை எரிகற்களாகவே எனக்குத் தெரிகின்றன. நட்சத்திரங்கள் என்று அழைப்பவை கூட தொலைவில் இருக்கும் எரிகற்கள் தானே. தூரத்தில் இருந்து தரிசிப்பவர்களுக்கு, இந்த அனுபவத்திற்குத் தொலைவில் நிற்பவர்களுக்கு வேண்டுமானால் இது நட்சத்திரங்களாகத் தெரியலாம். அவர்கள் அதனை நட்சத்திரங்கள் என்று கொண்டாடலாம். ஆனால் அந்தத் தகிப்பில் கிடந்து புரண்டு எழும் நமக்கு, அருகில் இருந்து பார்த்த எமக்கு இவை எரிகற்களாகவே புலப்படுகின்றன. எரிகற்கள் என்று குறிப்பிடுவதற்கு இன்னுமொரு காரணம் உண்டு. இலக்கியங்கள் உண்மைகளை முன்வைப்பதில்லை அதி உண்மைகளை முன்வைக்கின்றது என்று அரவிந்தரின் (Not truths but Supertruths) கருத்தை ஓட்டி ஜெயமோகன் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் அதி உண்மை என்பதைச் செறிந்த உண்மை என்கின்றார். உண்மையில் நடந்த ஒரு விடயத்தை புனைவுகளின் ஊடாக இலக்கியம் செறிந்த உண்மைகளாக, அதி உண்மைகளாக மாற்றி விடுகின்றது. ஆனால் இக்கவிதைத் தொகுதியில் உள்ள கவிதைகள், உண்மைகளாக மட்டுமே இருக்கின்றன. அவை அதி உண்மைகளாக மாற்றப்படவில்லை.

உள்நுது போன கதை
 உள் கலைத்த எதிரிகளை
 உள்வறிந்த கதை
 கொல்ல வந்த பகைவருக்கு
 குண்டெறிந்த கதை
 அலையலையாய் நாம் புகுந்து
 "ஆட்டி" அடித்த கதை என
 ஆயிரம் கரு எமக்கு
 கவிதை எழுத..

(மலைமகள்: பக்கம் - 95)

மேற்போந்த வரிகளை அதற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் குறிப்பிடலாம். இப்படிப் பல கவிதைவரிகள் இத்தொகுதியில் காணப்படுகின்றன. இதனால் கிடைத்த அனுபவம் அல்லது கரு ஆழ்மன ஆழத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்படாமலேயே படைக்கப்பட்டவையாகத் தோன்றுகின்றமை தவிர்க்க முடியாது. மேற்படி கவிதையின் (மலைமகள்: பக்கம் - 95) இறுதிப்பந்திக்கு முதல்பந்தி இவ்வாறு சொல்கின்றது.

பளை போவதற்காய்
 இயக்கச்சிகடக்கையிலே
 அரியாலையில் அடிவைத்தார்
 கைதடியில் கால்பித்தார்
 நாவற்குழியை
 நாலு எட்டில் கடந்தார்
 நானதை எழுத?
 இந்த அவசரத்தில் எதை
 என்னவென்று எழுத?

இந்த அவசரம் இத்தொகுதியில் உள்ள எல்லாக் கவிதைகளுக்கும் உரிய பொதுமைப்பாடுடைய ஒன்றாகவே கருதத்தக்கது. இதனால் இத்தொகுதியில் உள்ள கவிதைகள் கவிதையின் உயர்ந்த தரத்தை அடையாமல் பெரும்பான்மையாக வெளிப்படாத தன்மை கொண்டவையாகக் காணப்படுவதோடு போராட்ட உணர்ச்சியைத் தூண்டுதல், பிரசாரப்பாங்கு, வெற்றியைப் பாடுதல், புகழ்பாடுதல் போன்ற அம்சங்களையே வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன எனக்கருதத்தக்கதாக இருப்பினும் அலையிசையினுடைய நான்கு கவிதைகள் இக்கவிதைத் தொகுதியில் ஓரளவிற்கு உண்மைகளைச் செறிந்த உண்மைகளாக்க முயன்றிருக்கின்றன என்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

வாழ்வுப் படிம அத்திவாரங்களின் - வேர்களை
 கறையான்கள் அரித்திருந்தன
 எஞ்சியவைகளின்
 அவர்களின் ரேகைகள்
 உருவேறிய மணங்களின் தாண்டவங்கள்
 அரங்கேறத் துடித்தன

(அலையிசை: பக்கம் - 38)

இவை அரவிந்தரின் அளவுகோலை வைத்துச் சொல்ல முனைவது. இது முடிந்த முடிவல்ல. இரண்டாம் உலகமாகா யுத்தத்தின் பின்னரான துமுநிலையில் எழுந்த கவிதைகள் உள்வெளிப்பாட்டுத் தன்மையைக் கொண்ட உள்வெளிப்பாட்டுக் கவிதைகளாக (Confessional Poetry) இருந்ததை அவதானிக்க முடியும். அவை சுயம் என்ற புள்ளியில் நின்று தனக்கும் சுயத்திற்குமான முரண்பட்ட நிலைகளையும் தனிநபர்கள் தங்களுக்குள் அனுபவிக்கும் மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல முடியாத வேதனைகளையும்

துன்பங்களையும் வெளிப்படுத்துபவையாகத் தம்மைக் காட்டி நின்றன. இவ்வகைப்பட்ட கவிதைகள் கவிஞர் களுக்கு காண ஓர் ஆறுதல் மொழியாக மட்டுமல்லாமல் சிகிச்சை மொழியாகவும் இருந்தது. இந்தத் தொகுதியில் உள்ள கவிதைகள் யுத்த காலத்தில் எழுதப்பட்டவையாக இருப்பினும் உள்வெளிப்பட்டுத் தன்மையின் உட்கூறுகளைக் கொண்டவையாகக் காணப்படவில்லை.

ஏராளம் எண்ணங்களை எழுத
 எழுந்து வர முடியவில்லை
 எல்லையில் என்
 துப்பாக்கி எழுந்து நிற்பதால்
 எழுந்துவர என்னால் முடியவில்லை
 எனவே
 எழுதாத என் கவிதையை எழுதுங்களேன்.

(வானதி: பக்கம் - 64)

என்ற வேண்டுகலை மட்டுமே அவை முன்வைக்கின்றன. சுயம் என்பது போராட்டத்தை மையப்படுத்தியதாகக் கட்டமைக்கப்பட்டாலும். போரினால் ஏற்பட்ட தனிமனித உணர்வுகளை அகம் சார்ந்து பேசாமல் புறவயமாகப் பொதுமைப்படுத்தியே இக்கவிதைகள் பேசுகின்றன. புறவயமாகப் பேசினாலும் அவை சத்தியத்தின் சாரத்தைப் பேசுகின்றன. இதனால் இத்தொகுதியில் உள்ள கவிதைகள்

நீயும் இல்லை
 உனக்குக் கல்லறையும் இல்லை
 கண்ணீர் விட்டு அழு முடிந்தும்
 பெயர் சொல்லியழு முடியவில்லைத் தோழி
 கல்லறையிலாத காவியமே உன்
 தணியாத காதலை நான் அறிவேன்
 உன்னை ஓவியமாய்
 கண்ணெதிரே வரையாவிட்டாலும்
 கற்பனைச் சித்திரமாய்
 இதயத்தில் வரைந்து விட்டேன்

(நகுலா: பக்கம் - 97)

என்ற நிலையையே வாசகராகிய எமக்கு ஏற்படுத்தி, உண்மையின் அடிப்படையில் மனிதர்கள் மதிப்பிடப்படவேண்டும் என்ற நீதியணர்வினை எமக்குள் விட்டுச் செல்வதோடு

ஒரு தேசத்தின் இருளை
 விடியலை நோக்கி அசைக்கும்
 ஆயிரமாயிரம் பேருடனான
 என் பயணமும் - ஒருநாள் இலக்கை அடையும்.

(ஞானமதி: பக்கம் - 63)

என்று அமைதிகொள்ளச் செய்கின்றன. ஒட்டு மொத்தத்தில் "பெயரிடாத நட்சத்திரங்கள்" ஒரு காலத்தின் பதிவாகச் சாட்சியாக எம்முன் விஸ்வரூபம் எடுத்து நிற்கின்றது. இவை எப்பொழுதோ முடிந்த காரியம் ஆனால் முழுதும் உண்மை. அவ்வளவும்தான்.

மௌனமாக என்
 மன இடுக்குகளில் பதியப்பட்டுள்ள
 உயிரின் உணர்வுகளோடு ஒன்றிப்போக
 வாழ்வு நகர்கிறது
 இமைப்பொழுதிலும்
 ரணமாகும் உயிரின் நிதர்சனத்தை
 என் அகம், பாடலாக
 என்றுமே இசைத்துக்கொள்ளும்.

(அலையிசை: பக்கம் - 37)

அனைத்துலகத் திரைப்படங்கள் நான் எழுதிய ஆங்கில, தமிழ் நூல்கள்

எதிர்வரும் ஒக்டோபர் மாதம் 01 ஆம் திகதி தனது 82 ஆவது வயதையடையவிருக்கும் கே. எஸ். சிவகுமாரன் 1953 முதல் இற்றைவரையுமுள்ள தனது சுயசரிதைபுடன் கூடிய தகவல்களை இப்பத்தியில் தர இருக்கிறார். இத்தகவல்கள் அவரது மனத்திரையில் தென்படுவதைத் தருகின்றன. ஆதி முதல் அந்தி வரையுமான நேர்கோட்டு சரிதையாக அது இருக்க மாட்டாது. அவ்வப்போது அவர் மனதில் தோன்றும் நினைவலைகளை அவர் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறார்.

1936 ஆம் ஆண்டு பிறந்து 1953 தொடக்கம் இற்றைவரை(2018), எழுத்து எழுத்தாளர்கள் எழுதிய நூல்கள் தொடர்பாக ஆங்கிலம், தமிழ் இருமொழிகளிலும் எனது மதிப்புரைகளை நாளிதழ்களின் வார இறுதி பதிப்புக்களில் நான் எழுதி வந்துள்ளேன். தமிழர்கள், சிங்களவர்கள், முஸ்லிம்கள், பறங்கியர், மலாயர் ஆகியோர் எழுதிய பல நூறு நூல்கள் தொடர்பான இரசனை சார்ந்த திறனாய்வுகளை நான் எழுதியிருக்கிறேன். ஆயினும் எனது 81 வயதில் 64 ஆண்டு களாக இரு மொழிகளிலும் நான் எழுதிய திறனாய்வுகள் சில நூல் வடிவம் பெற்றிருந்தபோதிலும், என்னைக் “கண்டு கொள்ளாத” தமிழ் மேதைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் “கள்ளமொளனம்” சாதிப்பதனால், எனது நூல்கள் தொடர்பாக நானே அறிமுகம் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளேன்.

நான் அண்மையில் எழுதிய இருநூல்கள் அனைத்துலகத் திரைப்படங்கள் பற்றியவையாகும். அவையாவன:

1. திரைப்பட விழாக்களின் படங்களும் அவை தொடர்பான சுவையான செய்திகளும்
2. K.S.Sivakumaran on Films seen ஆகியனவாம்.

ஆங்கில நூலில் இடம்பெறுபவை வேறு, தமிழ் நூலில் இடம்பெறுபவை வேறு. எனவே தமிழின் ஆங்கில ஆக்கமோ, ஆங்கிலத்தின் தமிழ் ஆக்கமோ அல்ல இவை.

அனைத்துலகத் திரைப்பட விழாக்கள், பெரும்பாலும் இந்தியாவின் மாநிலத்தலைநகரான புதுடில்லி, மும்பாய், கொல்கத்தா, பெங்களூர், சென்னை, கோவா, திருவனந்தபுரம் ஆகியவற்றிலும், கொழும்பிலும் இடம் பெற்றபொழுது, 1960கள் முதல் 2000 ஆம் ஆண்டு வரை நான் பார்த்த படங்கள் சிலவற்றைப் பற்றிய இரசனைக் குறிப்புகள் திறனாய்வு நோக்கில் நான் எழுதியவற்றையும் பிரசுரித்தேன். அவற்றுள் சிலவே இந்நூல்கள் இரண்டிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

தமிழ் நூலை அச்சிட்டு விநியோகித்து இருப்பவர்கள், சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரத்தினர். ஆங்கில நூலை தாமாகவே பதிப்பித்து வெளியிட்டு இருப்பவர்கள் கொழும்புகொடகேசகோதரர்கள்.

முதலில், தமிழ் நூலான “திரைப்பட விழாக்களின் படங்களும், அவை தொடர்பான சுவையான செய்திகளும்” என்று நூலை வாங்கிய படியுங்கள். 212 பக்கங்கள் கொண்ட இந்நூலின் இலங்கை விலை ரூ 300/- தான் ஆகும்.

இந்த நூலில் எஸ்.ரஞ்சகமார் முன்னுரையை எழுதியிருக்கிறார். இப்பொழுது அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் இவர் சிறந்த ஈழத்து சிறுகதை ஆசிரியர்களில் ஒருவரும், திரைப்படத்துறையில் ரசனை கொண்ட ஓர் திறனாய்வாளரும் ஆவர்.

ரவிதமிழ்வாணன் அவர்கள் தமிழகத்தில் பிரபலமான நடிகரில் ஒருவர். “கல்கண்டு” தமிழ் வாணனின் இரண்டாவது புதல்வர். மூத்தவர் லேனா தமிழ்வாணன். மணிமேகலைப் பிரசுரம் ஜனரஞ்சக எழுத்தாளர்களின் நூல்களை அச்சிடும் பதிப்பித்தும் வருகிறது. எனது 32தமிழ் நூல்களில், ஏறக்குறைய அரைவாசி நூல்களை மணிமேகலைப் பிரசுரமே பதிப்பித்துள்ளது. எஞ்சியவற்றை கொழும்பு மீரா பதிப்பகமும், தமிழ்மன்றமும் வேறு சிலவும் அச்சிட்டுத் தந்துள்ளன.

ஓர் இலங்கை எழுத்தாளர் தொடர்பாக ஓர் இந்தியப் பிரமுகர் எவ்வாறான கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டுள்ளார் என்பதனையறிய ரவி தமிழ்வாணன் அவர்கள் எழுதிய நீண்ட அணிந்துரையைப் படித்துப் பாருங்கள்.

இந்தநூலில் 35 கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. பிறநாட்டுப் படங்கள் பற்றிய இரசனை தவிர, வேறு சில முக்கிய கட்டுரைகளும் இதில் அடங்குகின்றன.

உதாரணமாக, திரைப்படத்திறனாய்வு, “டொக்கியூமெண்டரி” என்றால் என்ன? மேலை இசை விந்நன்னர், பிறமொழி இசை போன்ற கட்டுரைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

இந்திய மொழிப்படங்களில், கன்னட, மலையாள, இஸ்லாமிய, ஹிந்தி, சமஸ்கிருத, தமிழ் படங்களும், பிரிட்டிஷ் படங்களும் பற்றிப் பேசப்படுகின்றன.

எஞ்சியவை ஐரோப்பிய, அமெரிக்கப் படங்கள் சிலவற்றின் திறனாய்வாக அமைகின்றன.

ஈழத்தில் குறும்படங்களைத் தயாரித்து வரும் இளைஞர்கள் பலர், பிறமொழிப்படங்கள் எவ்வாறு அமைகின்றன என்பதையறிய இந்நூலைப் படித்துப் பார்க்கலாம்.

அடுத்ததாக நான் தொகுத்த ஆங்கில கட்டுரைகள் அடங்கிய, ‘K.S.Sivakumaran on films seen’ என்ற ஆங்கில நூலைப்பற்றி அறிந்துகொள்வோம்.

ஆங்கிலம் தெரிந்த தமிழ்பேசும் வாசகர்கள் இந்த நூலை வாசிப்பதனாலும் பயன்பெறலாம். இதன் இலங்கை விலை 650/-, பிறநாடுகளில் US \$ 10 ஆகும். 176 பக்கங்களும் வண்ணத்தில் முகப்பு பின் அட்டைப்படங்களும் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன.

இந்த நூலில் 58 படங்கள் பற்றிய திறனாய்வு இடம்பெறுகிறது. முகப்பு படங்களாக “ஷேக்ஸ்பியர் இன் லவ்”, “அகன்ருக்”(சத்திய ஜித்ரேயின் படம்), கிளன்ட் ஈஸ்ற்றட் நெறிப்படுத்திய “ஏ பேர்பெக்ட் வெர்ஸ்ட்” ஆகியனவும் பின் அட்டையில், பஸ்பிண்டர், கமல்ஹாசன், சங்கராத்தி என்ற சிங்களப்படத்தில் ஒரு காட்சி ஆகியன இடம்பெறுகின்றன.

திரைப்படத்தை புரிந்து கொள்ளல் என்ற பகுதியிலும் எட்டுக் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன. திரைப்படத்துறையில் ஈடுபடுபவர்கள் இந்த எட்டுக் கட்டுரைகளையும் அவசியம் வாசிக்கவேண்டும்.

சினிமாவில் மொழியும், அமைப்பும், திரைப்பட மொழி, திரைப்படமும் இதர மொழிகளும், பார்வையாளனின் பாத்திரம், பாலுமகேந்திராவின் கருத்துக்கள், வெவ்வேறு மொழிகளில் திரைப்படங்கள், திரைப்படம் சம்பந்தமான நூல் வரிசையில் முதலாவது ஆகிய பொருள்கள் பற்றிப்பேசுகின்றன.

அடுத்த பகுதியில், மதுகமய, கெலிமண்டல, உமாயங்கன, மந்தாகினி, சங்கராத்தி ஆகிய சிங்களப் படங்கள் பற்றிய திறனாய்வுக் குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன.

நான்காவது பகுதியில் இந்திப் படங்கள் சிலவற்றைப்பற்றிய திறனாய்வுக் குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. நடிகை அர்ச்சனா, நெறியாளர் மணிரத்னம், சத்யஜித்ரேயின் சுகன்ருக், கல்கத்தா, குறிப்பிடத்தக்க மலையாளப்படங்கள், சமஸ்கிருதத்தில் பகவத் கீதை, பண்டிட்டுவின் நிர்பாச்சனா, கவிதா ஜோஷி, அவ்வை சண்முகம், தமிழில் பிராந்தியப் படங்கள், வங்காளப் படம், கேரள படம் போன்றவை தொடர்பான தகவல்களை உள்ளடக்கியுள்ளேன்.

இந்தியா திரைப்பட விழாக்களில் நான் பார்த்த பிறநாட்டுப் படங்கள் பற்றிய பார்வைகள் இடம்பெறுகின்றன.

தமிழில் இலங்கைப்படம் ஆக்குவதற்கான சாத்தியம் உண்டு. அனைத்துலகத் திரைப்படங்கள் பற்றிய மதிப்பீடுகள், கிளன் ஈஸ்ர்வுட், டெரக் ஜார்மன், மிகுவெல்லிட்டின், சீனப்படம், கிரேக்கப்படம், கஸாக் கல்தான் படம், ஜேர்மனி யப் படங்கள், பிரெஞ்சுப் படங்கள் போன்றவை பற்றிய திறனாய்வுக் குறிப்புகள் அறிந்திராதவர்களுக்கு பயன்படும்.

மேற் சொன்ன இரு நூல்களையும் தவிர, அசையும் படங்கள், சினமா சினமா, முக்கிய சினமாக்கள் பற்றிய சுவையான கண்ணோட்டம் ஆகிய வேறு மூன்று நூல்களையும் நான் எழுதியுள்ளேன்.

“க.நவம் சஞ்சரிக்கும் பரதேசம்” பரதேசம் போனவர்கள் சிறுகதைத் தொகுப்பினை முன்வைத்து...

க.நவம்

எழுத்தாளர் க.நவம் அவர்கள் நான்காவது பரிமாணம், காலம், ஜீவநதி, மகுடம், மல்லிகை முதலிய சிற்றிதழ்களின் வாசகர்களுக்கு நன்கு பரிச்சயமான ஒருவர். அவருடைய சிறுகதைகள் சிற்சில அம்சங்களில் தனித்துவமானவை. அவரது சிறுகதைகளை வாசித்தவர்கள் இதனை நன்கு அறிவர். அவர் அவ்வப்போது சிற்றிதழ்களில் எழுதியவற்றுள் பதினொரு கதைகளைத் தொகுத்து நான்காவது பரிமாணம் வெளியீடாக அண்மையில் தந்துள்ளார்.

கனடா நாட்டின் புலிட்சுதழலில் ஈழத்தமிழர்களுது வாழ்வியலை பதிவு செய்யும் வகையில், “பரதேசம் போனவர்கள்” என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பே அதுவாகும். போர்ச்சுதழலிலிருந்து வாழும் எம்மவர்களின் வெளிமுக முகங்களையும், உள்முகங்களையும் ஒருசேர அதில் பதிவு செய்துள்ளார். சிறுகதைகளில் அவர்களது கீழ்மைகளையும், கையறுநிலைகளையும் மனதில் நிற்கும் பாத்திரங்களாக்கித் தந்துள்ளார். அத்துடன் தனது கதைகளை ஒருவித மென்மையான போக்கில் நகர்த்தி பரதேசம் போனவர்களின் மனவெளியில் இருளடர்ந்து கிடக்கும் மூலைமுடுக்குகளில் பயணித்து வாசகனை சிந்திக்க வைத்துள்ளார். அத்துடன் சிறுகதைகளின் கட்டுமானத்தைச் சிதைக்காமல் சொற்செட்டுடன் கதைகளை செதுக்கியுள்ளார் என்பது கவனத்திற்குரியது. வாசக மனதை வருடிச் செல்லும் மொழி அவரிடம் வசப்பட்டு நிற்கிறது. அத்துடன் அவர் தேர்வு செய்த கதையே அக்கதையில் உருவாகும் மொழியையும், வடிவத்தையும் தீர்மானிப்பதாக அமைந்துள்ளது. உண்மையில் அவை அவரது கதைகளுக்கு அனுசரணையாக நின்று அவரை ஒரு தேர்ந்த சிறுகதையாசிரியனாக எமக்கு இனங்காட்டுகின்றன. தொகுப்பின் பலகதைகளில் நாம் அறிய வேண்டிய தகவல்களை களத்தின் காட்சிகளினூடாகச் சித்திரிக்க முயல்கிறார். தவிர, வீணடிக்கப்படாத

வார்த்தைகளுடன் கதையின் கருவுக்குப் பொருத்தமான உவமைகளை நேர்த்தியாக கையாண்டுள்ளார். இக்கதைகளில் எழுத்தாளர் க.நவம் அவர்கள் தான் நேரிடையாகப் பார்த்து அனுபவித்த, ரசித்த, கோட்டை விட்ட, ஏமாந்த சமாச்சாரங்கள் பலவற்றையும் பதிவு செய்திருக்கிறார் என்பது முக்கியமானது. அவ்வப்போது உதிரிகளாக வந்த அவரது கதைகளை ஒருங்கு சேர்த்துப் பார்க்கும் போது, அதில் ஒரு முழுமையும் பெறுமானமும் கூடியிருப்பதை உணரமுடிகிறது.

தொகுப்பிலுள்ள முக்கியமான கதைகளை நோக்கின், முதலாவது கதை “கத்திரிக்குழம்பும், கருத்து முரண்பாடும்” என்பது ஒரு மனிதனின் பின்புலத்தில் இயங்கும் சமூக உளவியலை அடையாளப்படுத்துவதாக உள்ளது. ஒரே அறையில் தங்கியிருக்கும் இருவரிடையே சுமுகமாகப்போன கூட்டுவாழ்வு, பரஸ்பர நட்பு என்பவற்றுக்கிடையில் ஒருநாள் மதிய உணவு தயாரிப்பதில் - அதுவும் கத்தரிக்காயை வெட்டிய முறையில் ஏற்பட்ட முரண்பாடு இறுதியில் பகை முரணாக முற்றி நிற்பதைக் காட்டுகிறது. சிறுசம்பவமொன்று மிக இயல்பாக சுவாரஸ்யத்துடன் சொல்லியிருக்கிறார். இக்கதையில் தான் பெற்ற அனுபவத்தை மென்மையான ரசவாதத்தினால் வாழ்வின் தரிசன மாக்கிவிடும் திறன் படைப்பாளியிடம் வெளிப்பட்டுள்ளது.

“வெள்ளைப்புறா” என்ற கதையில் சொப்பிங் கொம்பிளெக்சில் களவு தடுப்பு அதிகாரியாக வேலை பார்க்கும் பெண் ஒருத்தியிடம், மையல் கொண்டவன், பிரக்கை விழித்துக்கொள்ள தன் தவறை உணர்கிறான். இக்கதையில் பல சமூகச் செய்திகளும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. தொகுப்பின் இன்னொரு கதையான “எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்” என்பது, புலம்பெயர் நாட்டில் சேர்வுதரும் அகதி வாழ்வின் சுமையை மிக அழகாகக் கூறுகிறது. தாயகத்தில் சொந்த கிராமத்தின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் ஆத்மாவைத் தொலைத்துவிட்டு, முகமிழந்தவனாக வாழும் ஒருவனின் அவஸ்தையை நெகிழ்வுடன் கூறுகிறது. பால்நிலை அடையாளத்தில் மாற்றமடையும் பெண்ணின் கதை “ஜீவித சங்கல்பம்” என்பது. உடலியல் அடையாளத்தை இழப்பவள் சுயம்

வெளியீடு : நான்காவது பரிமாணம்
பக்கம் - 120
விலை - 300/-

உணர்ந்தவளாகவும் இயற்கையின் வினோதங்களில் தானும் ஒருத்தி என்ற மன உறுதியுடன் சமூகத்தை எதிர்கொள்ளத் துணிகிறாள். அதன் வலியை உள்ளார்ந்த புரிதலோடு எழுதியுள்ளார். நல்ல கதையை வாசித்த நிறைவைத் தந்தது.

“பசிக்கு நிறமில்லை” என்ற கதை செல்வம் கொழிக்கும் நாடுகளிலும் பிச்சை எடுத்தல் என்பது யாரும் கண்டுகொள்ளாத நோய்க்குறாக இருந்து வருகிறது என்ற நம்ப மறுக்கும் உண்மையைக் கூறுவதாக உள்ளது. குறிப்பாகக் கனடா நாட்டின் இன்னொரு முகத்தை தரிசிக்க வைக்கிறது. மேலைநாடுகளிலும் மனிதர்களிடையே சமத்துவமின்மை, மிடிமை நிலை பெற்றுள்ளதையும் “கனடாவிலை இப்ப தமிழரும் பிச்சை எடுக்கினம்” என்ற இறுதிவரிகள் மனதை அலைக்கழிக்க வைத்தது.

தொகுப்பின் நல்ல கதைகளில் ஒன்று “தினவு” என்பது. அரசின் நலன் புரிக்காசைப்பெற்றுக்கொண்டு, இனமானம் பேசி உண்டியலில் காசு வதலித்து வயிறு வளர்க்கின்ற போலிகளின் முகத்திரையை கிழித்து நிர்வாணப்படுத்தும் கதையாக உள்ளது. தீவிர இன மொழித் தேசியம் பேசி வன்முறையில் பணம் சம்பாதித்து பாலியல் சுரண்டலையும் சகிக்க அலையும் போலிகள் பற்றிய இக்கதை மனதை தொட்ட கதையாகவே உள்ளது.

தொகுப்பில் இன்னொரு கதை கனடா நாட்டின் சமூக நலப்பணத்தைப் பெறுவதற்காக, அந்த நாட்டின் மனிதாபிமானச் சட்டங்களை துஷ்பிரயோகித்து வாழும் ஒரு பெண்ணின் போலித்தனம் பற்றிக் கூறுகிறது. புலம் பெயர் வாழ்வு தரும் மாயைகளுக்கு அப்பால் அதில் மறைந்திருக்கும் கபடங்களையும் நாம் அறிந்து கொள்ளும் படியாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. இத்தகைய வாய்ப்பினை தொகுப்பிலுள்ள பல கதைகளும் தருகின்றன.

“விருந்தாளி” என்ற கதையில் ஈஸ்வரம் பிள்ளை தம்பதியிருக்கு அமற்களமாக விருந்தொன்றை ஏற்பாடு செய்யப் போய், போதை தலைக்கேறிய நிலையில் அவர் களது சுயநலம், சாதிய மனோபாவம் வெளிப்பட இறுதியில் விருந்து நிறைவடையாமல் போன அவலம் நிகழ்கிறது. விருந்தினை ஏற்பாடு செய்த சசிதரனின் வார்த்தை நட்புக்கும், சூழலுக்கும் அப்பாற்பட்ட சமூகம் சார்ந்த எதிர்ப்பினை வெளிப்படுத்துவாக உள்ளது. கதையி னூடாக சாதியில் ஓடுக்கப்பட்டவர்களது மேன்நிலை யாக்கமும் ஆர்ப்பாட்டமின்றி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

தொகுப்பிலுள்ள நல்ல கதைகளில் “ஆசார சீலம்” என்பதும் ஒன்று. புலம்பெயர் தேசங்களில் வாழும் எமது எதிர்காலச்சந்ததியினரின் போக்கினை தாரதம்மிய மின்றி எதிர்வு கூறுகின்ற கதையாக வந்துள்ளது. குடும்பத் தில் தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் பாசாங்குத் தளங்களையும், போலியான ஆசார அனுஸ்டானங்களையும், கட்டுப் பெட்டித்தனங்களையும் மீறிய பெண் தனக்கு உகந்த துணையாக இன்னொரு பெண்ணுடன் லெஸ்பியனாக வாழ முற்படும் துணிச்சலை சித்திரிக்கிறது இக்கதை.

தொகுப்பின் இறுதிக்கதை “சீருடை” என்பது, தாயகத்தில் நிறைவேற்றுப் பொறியியலாளராகக் கோலோச்சிய செல்வச் செழிப்புடன் ஆடம்பரமாக வாழ்ந்த என்சினியர் செந்தில்நாதன், குடும்பத்துடன் கனடா வந்து படும் அவஸ்தையைக் கூறும் கதையாக நகர் கிறது. கனடாவில் அவரது தகுதிக்கு காவல்பணியே

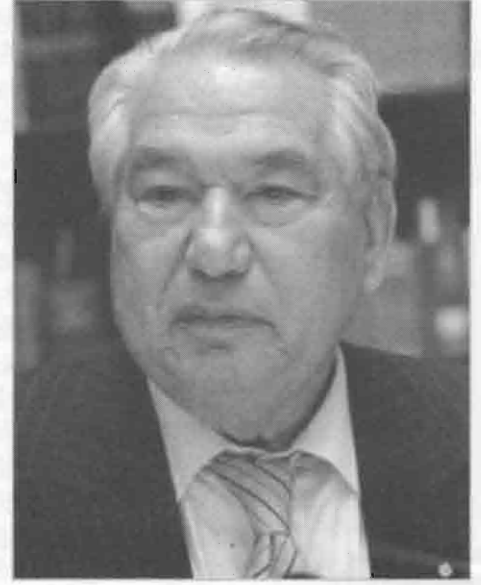
வாய்க்கிறது. அவர் சுமந்து வந்த கனவுகள் தகர்ந்து போக, அவமதிப்பு, இனத்தாற்றுதல், புறக்கணிப்பு என்பவற்றை யெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு வாழ நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்ற அவலத்தை வாசக மனதில் தொற்றி நிற்கும்படியாக க. நவம் செதுக்கியுள்ளார்.

தொகுப்பிலுள்ள க.நவத்தின் கதைகளில் எமது அனுபவத்துக்கு உட்படாத பாத்திரங்கள், சூழல், நிகழ்வு கள், களம் என்பன வந்து போகின்றன. இங்கு மொழியின் அர்த்தப் பரிமாணங்களைத் தொட்டு, புதிய அனுபவங் களை வாசகனிடத்தில் விரித்துச் செல்கின்ற படைப்பாளி யின் திறன் கதைகளுக்கு வலுச்சேர்த்துள்ளது. பல கதைகளிலும் வருகின்ற அந்தச் சூழலுக்கான பிரத்தியேக மொழி, மற்றும் உவமைகள் நேர்த்தியாக வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. படைப்புகளில் தேர்ந்த மொழியை அனைவராலும் ஆக்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை. பிசிறில்லாத அலுப்புத்தட்டாத ஒரு மொழியைக் கையாளும் ஆற்றலை நவம் கொண்டுள்ளார். அ்தற்கு அவரிடமுள்ள அழகியல் உணர்வும், பல்துறை ஆற்றலும் உதவி உள்ளது. சக மனிதன் பற்றி கவலை கொள்கின்ற எழுத்து அவருடையது. பூச்சுகள், அலங்காரங்கள், சோடனைகள் இக்கதைகளில் இல்லை. தீவிர ஈடுபாட்டுடன் எழுதும் படைப்பாளியிடம் இது எழுவாய்ப்பில்லை. அதனை க.நவத்திடமும் காண முடிவதில்லை. எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தில் ஆழமான ஈடுபாடு இருந்ததால் க.நவத்திற்கு இவை தேவையற்றதாகி விடுகிறது.

தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் புலம்பெயர் வாழ்வின் வெறும் நிகழ்வுகள், சம்பவங்களாய் நின்று போகாமல் மனித வாழ்வின் அர்த்தத்தைத் தேடுவனவாய் ஆர்ப்பாட்டமில்லாத வெளிப்பாட்டுடன் எழுதப்பட்டிருப்பது வாசக மனதிற்கு இதமளிக்கின்றது. அந்த வகையில் பரதேசம் போனவர்களது வாழ்வின் நெருக்குதல்கள், மனப் போராட்டங்கள், போலித்தனங்களை எழுதுபவர்கள் மத்தி யில் அவற்றை இலாவகமான மொழியில் மென்மையாகச் சொல்வதில் க.நவம் தனித்துவமானவர். அவரது கதைகள் புலம்பெயர் வாழ்வினைப் புரியவும் தெளியவும், விமர்சிக்கவு மான வாசகனைத் திறந்துவிட்டுள்ளன. இவை பற்றிய உண்மையான படைப்பு மனநிலையிலிருந்து தன்னிலை நோக்கில் இக்கதைகளை எழுத்தாளர் க.நவம் படைத் துள்ளார் என்பது முக்கியமானது.

இன்றைய பின்நவீனத்துவப்படைப்புக்கள் நேரடி யாக வாசகனை சென்றடையாத சிக்கலான வடித்தையே மீபுனைவாக்கம் செய்யகின்றன. புனைவை ஒரு புதிர்போல கட்டமைப்பாக்கம் செய்ய முயல்கின்றன. ஆனால் எழுத்தாளர் க.நவத்தின் கதைகள் அனைத்துமே அன்றாட யதார்த்தம் குறித்துப் பேசுபவை. நேர்ச்சித்திரப் பாங்கில் சிக்கலற்றவையும் கூட. இத்தன்மை நம்மை நாம் நேரிடையாக அறிந்து கொள்ள முக்கியமானது. தவிர நம்பகத்தன்மைபுடன் கதைகளை வாசிக்கவும் உதவுகிறது. படைப்பு என்பது எந்திரச் செயல் அல்ல. அது படைப்பாளி யின் மனத்தின் ஈடுபாட்டுச் செயல் என்பதனை எழுத்தாளர் இத்தொகுப்பினூடாக நிரூபித்துள்ளார்.

புலம்பெயர் வாழ்வின் அறியப்படாத பல விடயங்களை இத்தொகுப்பின் கதைகள் வெளிப்படுத்து கின்றன என்ற வகையில் தமிழ் இலக்கிய உலகுக்கு முக்கிய வரவாக இத்தொகுப்பு கொள்ளப்படக் கூடியது.

சிங்கிஸ் ஜத்மாத்தவின் - ஒட்டகக்கண் ஸ்தெப்பிஸ் நிலவியலின் இரும்புக்குரல்

சு.தவச்செல்வன்

உலகத்தின் அமர இலக்கிய வரிசையில் ரஷ்ய இலக்கியங்கள் பெரும் உச்சத்தில் நிற்பவை. மகத்தான இலக்கிய ஆளுமைகளில் பெரும்பாலானவர்கள் ரஷ்யாவை சேர்ந்தவர்களே. உலகின் பெருமளவான வாசகர் பரப்பை கொண்டவர்களாகவும் இவர்கள் விளங்குகின்றனர். குறிப்பாக மார்க்ஸிம் கார்க்கி, டால்ஸ்டாய், தஸ்தயெவ்ஸ்கி, அலெக்ஸாண்டர், புஷ்கின் முதலிய எழுத்தாளர்கள் உலக அளவில் பிரபலமானவர்கள். எனினும் இவர்களும் இவர்களது படைப்புக்களும் பேசப்பட்ட அளவுக்கு அதே நாட்டைச் சேர்ந்த மற்றொரு பெரும் படைப்பாளியான சிங்கிஸ் ஜத்மாத்தவ் மற்றும் அவரது படைப்புகள் தொடர்பாக பேசப்பட்டது குறைவு என்றே குறிப்பிட வேண்டும். இவரது படைப்புக்களில் “அன்னைவயல்”, “ஜமிலா” முதலிய நாவல்கள் மிகச்சிறந்த படைப்புகளாக விளங்குகின்றன. இவர் எழுதிய மற்றொரு நாவலான “ஒட்டகக் கண்” என்ற நாவலும் முக்கியமானதாகவே கொள்ள வேண்டும்.

ரஷ்யாவில் ஒரு கால கட்டத்தில் கன்னி நிலங்களை விவசாய நிலங்களாக மாற்றும் வேலைத்திட்டம் நாடு முழுவதும் இடம் பெருகின்றது. அக்கால கட்டத்தில் ரஷ்ய கல்வித்திட்டங்கள் கூட இது சார்ந்தே அமைந்திருக்கின்றது. கடுமையான மனித உழைப்பின் மீதும், நம்பிக்கையும் சகல மனிதர்களதும் சமமான உழைப்பினால் நாட்டை வெல்லலாம் என்ற பொருளியல் கோட்பாடும் அவர்களிடம் ஆழமாக

ஊடுருவியிருந்தது. “ஒட்டகக்கண்” என்ற நாவலில் வரும் “கேமல்” என்ற இளைஞனின் ஆசிரியர் “அல்டியா ரொவ்” “நீங்கள் கன்னி நிலத்தை வெல்கின்ற தோற்கடிக்க முடியாத போராளிகள்” என்ற அவரது மாணவர்களை உற்சாகப்படுத்துகின்றார். அதே நேரம் கஸ்கிஸ்தான் முதலிய இடங்களிலும் கன்னிநிலத்தை விவசாய நிலமாக மாற்றுகின்ற வளர்ச்சித் திட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றது. ரஷ்ய புரட்சிக்குப் பின்னர் நாட்டை கட்டியெழுப்பும் வேலைத்திட்டத்தின் கீழே தான் இவ்வாறான வேலைத்திட்டங்கள் நாடு முழுவதும் இடம்பெறுகின்றது. இந்த பின்னணியிலேயே சரித்திரத்தில் பட்டம் பெற்ற கெமேல் என்று இளைஞன் “அனர்ஹாய்” “பீடபூமி” என்ற ஸ்தெப்பீஸ் புல் வெளியைக் கொண்ட நிலப்பகுதியை விவசாய நிலமாக மாற்றுவதற்கு பெரும் முயற்சி செய்துக் கொண்டிருக்கும் நிலத்தை உழும் டிராக்டர் குழுவுடன் இணைகின்றான் இந்நாவலின் பிரதான பாத்திரமாக வரும் அந்த இளைஞனது தந்தை யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார். அம்மா சர்க்கரை ஆலையொன்றில் தொழிலாளியாக வேலை செய்தாள். இவ்வாறான குடும்ப பின்னணியிலிருந்தே படித்த அவ்விளைஞன் உழவு இயந்திரத்தில் வேலை செல்வதற்காக அனர்ஹாய் பீடபூமிக்கு வருகின்றான்.

அனர்ஹாய் பீடபூமியை விவசாய பூமியாக மாற்றும் அவ்வேலைக்குமுடிக்கு ஸரோக்கின் என்ற விவசாய நிபுணர் பொறுப்பு வகிக்கின்றார். அவ்வளவு

பெரிய நிலப்பகுதியில் இரண்டு டிராக்டர் டிரைவர்கள், இரண்டு ட்ரைலர் டிரைவர்கள் ஒரு சமையல்காரி, தண்ணீர் கொண்டு வருபவர், என்று சிறு குழுவினரே வேலை செய்கின்றனர். கூட்டுப்பண்ணை விவசாயிகள் இங்கு வேலை செய்ய முயற்சி செய்யவில்லை. ரஷ்யாவின் பொதுவுடைமை இளைஞர் அமைப்பான “கம்சமோல்” கேமெலுக்கு சான்று பத்திரம் வழங்கி அவனை அனரஹாய் பீடபூமியில் தொழில் புரிவதற்காக அனுப்புகின்றது. இக்காலப்பகுதியில் ரஷ்யா பொதுவாக சிந்தனை உற்பத்தி சார்ந்ததா கவே விளங்கியது என்பதற்கு இதுவும் ஒரு சான்றாகவே அமைகின்றது. அந்தப் பீடபூமியில் வேலை செய்பவர்கள் எல்லோருமே கடும் உழைப்பாளிகள். அவர்களில் டிராக்டர் டிரைவராக வேலை செய்யும் படிக்காத ஆனால் கடுமையாக உழைக்கின்ற ஒரு முரட்டு சுபாவம் உடைய ஒரு மனிதனாக “அபக்கீர்” என்ற பாத்திரத்தை உருவாக்கியுள்ளார் நாவலாசிரியர். ஒரு வகையில் இந்த நாவல் கல்வியறிவுற்ற கடுமையாக உழைக்கின்ற அனுபவமுள்ள ஒரு உழைப்பாளியிடம் வேலை செய்யப்போகும் படித்த இளைஞன் அவனது இறுக்கமான, கொடூரமான கெடுபிடியான வேலை வாங்கும் போக்கிற்கு உட்பட்டு அதில் வெற்றி பெறுவதையே காட்டி நிற்கின்றது. என்று குறிப்பிட்டாலும் ஐத்யாத்தவ் இச்சிந்தனையை சாதாரணமாக உருவாக்கவில்லை. நாவலில் பல இடங்களில் அவர் பல கேள்விகளை எழுப்புவதாகவே எனக்கு தோன்றுகின்றது. ரஷ்யா போன்ற பொதுவுடைமைச் சிந்தனைக் கொண்ட விவசாய உற்பத்திக்கு முக்கித்துவம் கொடுக்கின்ற நாடுகளில் கற்றவர்களின் பங்களிப்பு என்ன? அவர்களால் நிலத்தில் உழைத்து வெற்றி பெற முடியுமா? முக்கியமாக நீண்டகாலமாக மண்ணில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளிக்கு சரிசமமாக ஈடுகொடுத்து வேலை செய்ய முடியுமா? என்று பல வினாக்களை எழுப்பியுள்ளனர். இவ்வினாக்கள் இன்றும் பொருத்தமானதாகவே உள்ளது.

இந்நாவலில் அபக்கீரின் உருவாக்கம் மிகச் சிறப்பான பாத்திர சிருஷ்டி என்றே சொல்ல முடியும். படித்த இளைஞனான கெமேல் தன்னுடன் தொழில் புரிய வரும் போது அவனுக்கு பல்வேறு சவால்களை கொடுக்கின்றான். அவனது கல்வி இங்கு நிலத்தை உழுது பண்படுத்துவதற்கு உதவாது என்று விமர்சிக்கின்றார். தன்னுடன் அவனுக்கு சம அளவாக வேலை செய்ய முடியாது என்ற இறுமாப்புடன் இருக்கின்றான். அவனுடன் ஏற்பட்ட முரண்பாட்டால், ஒரு தடவை கெமேல் அங்கிருந்து வெளியேற நினைக்கின்றான். அதிகாரியான ஸரோக்கினிடம் தனது முடிவை தெரிவித்து கலந்துரையாடுகின்றான். அப்போது அபக்கீர் தனது கருத்தை இவ்வாறு முன்வைக்கின்றான்.

“ஸரோக்கின், நீங்கள் எல்லாரும்கள் கீழ்ப்படிப்பட்டவர்களால் என்ன பயன்? நாம் நெற்றி வியர்வை நிறத்தில் சிந்த உழைத்து இவர்களுக்கான உணவை உண்டாக்குகின்றோம். இவர்கள் பத்து வருட காலமும் அதற்குக் கூடுதலாகவும்

பள்ளிக்கூடம் செல்வதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்கின்றார்களா? நாம் இவர்களுக்கு உணவும் உடையும் கொடுக்கின்றோம். படிக்க வைக்கின்றோம். ஆனால் பயன் என்ன? இவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் என்ன கற்றுக்கொள்கின்றார்கள் இவர்களுக்கு மோட்டர்களைப் பற்றி ஏதாவது தெரியுமா? ஒரு குதிரையின் கழுத்தில் பட்டைக் கட்டுவதற்குத் தெரியுமா? ஏர்க்காலின் கயிறை இறுக்கிக் கட்டக்கூட இவர்களால் ஆகாது. பிறகு நான் எதற்காக இவனுக்காக ரத்தத்தை வியர்வையாக சிந்தி பாடுபட வேண்டும்? இவனது படிப்பால் எனக்கென்ன நன்மை? கற்சிற்பங்களைப் பற்றி இவனுக்கு நிறையத் தெரியுமா! ஆனால் வேலை செய்யத் தெரியாது” (பக் 28)

இந்த வார்த்தைகள் கல்வியறிவுற்ற ஒரு முரடனின் எதேட்சையான உணர்வு வெளிப்பாடு என்று சொல்ல முடியாது. கற்றவர்களின் அல்லது கல்வியின் விவசாயக் கொள்கையைப் பற்றிய கேள்வியாகவே அமைகின்றது. கெமேல் மீதான அபக்கீரின் கேலிகளும் கிண்டல்களும் அதிகார வெளிப்பாடுகளும் அவனது கல்வியை குறிவைத்ததாகவே வெளிப்படுகின்றது.

கெமேலை பொறுத்தவரையில் இறுதிவரை இணைத்துக் கொள்ள முடியாது, முரட்டுத்தனமான ஒரு மனிதனாகவே அபக்கீர் வெளிப்படுகின்றான். நாமலின் ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை தனது குணவியல்புகளாலும் செயற்பாடுகளாலும் சிறிதும் மாற்றமுறாத பாத்திரமாகவே உருவாக்கப்பட்டுள்ளான். அவன் கெமேலை எவ்வளவு தூரம் உச்சமாக வேலை வாங்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு வேலை வாங்கினான். ஆரம்பத்திலேயே தண்ணீர் கொண்டு வர அனுமதிக்கப்படும் கெமேல் மீது வேண்டுமென்றே டிராக்டரை குலுக்கி நனைப்பான். பின்பு அந்த வேலையில் இருந்து டிரெய்லர் பணியாளனாய் மாற்றி வேலை செய்கின்ற போது ஒரே நாளில் மிகக் கொடூரமாக ஓய்வின்றி அவனை வேலை வாங்குகின்றான். ஒரே நாளில் கலப்பையின் பிளேடுகளை பழுதடையச் செய்து பழிவாங்குகின்றான். மழை பெய்யும் பொழுது டிரெய்லர் கெபினுக்குள் அபக்கீர் நனையாமல் இருந்துக் கொண்டு கெமேலை நனைய நனைய வேலை வாங்குகின்றான். இன்னும் அவனது முதுகைச் சொறியச் சொல்லி வற்புறுத்துகின்றான். முடியாததற்காக அவனைத் தாக்குகின்றான். அவர்கள் தங்கியிருக்கும் அறையின் வேலைப் பணியாளனான ஸைபேக் என்பவருடன் சண்டையிடுகின்றான். அங்குள்ள கலிபா என்ற பெண்ணுடன் உறவு கொண்டு அவளை கர்ப்பமாக்குகின்றான். இவ்வாறு அவனது மனநிலையும் செயல்களும் ஒரு முகத்தன்மை வாய்ந்ததாகவே அமைகின்றது. எனினும் அவனது அசராத கடும் உழைப்பு கெமேலை ஆச்சரியப்படுத்துகின்றது. அவன் ஒரு நாள் முழுதும் கெமேலை களைக்கும் படி வேலை வாங்கிவிட்டு முகாமிற்குச் செல்லும் போது,

“அவன் நடந்து போவதை, நான் யாந்தது நின்றேன். எனக்கு அவன் மீது கடுமையான கோபமும் அத்துடன் சற்று பொறாமைமும் ஏற்பட்டது, கொஞ்சம் கூட களைப்பை வெளியில் காட்டாமல் அந்த மனிதன் சுறுசுறுப்பாக நடந்து போகின்றான்.

அவன் என்னை கடுமையான வேலை வாங்கினான் என்பது சரிதான். ஆனால் நிமிட நேர இளைப்பாறுதல் கூட அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்த மனிதனால் ஒரு ராட்சசனைப் போல வேலை செய்ய முடியும்” (பக் 34)

ஜாத்மாத்தவ் இந்நாவலில் வர்க்க முரண்பற்றி பேசவில்லை தொழில் தளத்தில் அனுபவம் வாய்ந்த ஒரு பழைய மனிதனின் மேலாதிக்கத்தினை புதிதாக அங்கு வேலை செய்யப் போகும் படித்த இளைஞனிடம் ஏற்படுத்தும் முரண்பாடுகளே மிக நுட்ப மாக பதிவு செய்கின்றார். ஒரு வகையில் இந்நாவல் வெவ்வேறு தன்மைக் கொண்ட இரண்டு மனிதர்களுக்கிடையில் இடம் பெறும் முரணை எடுத்துக் காட்டுவ தாகவே அமைகின்றது. முரட்டுத்தனமான குணமுள்ள கடும் உழைப்பாளி ஒருவனிடம் வெளிப்படும் ஆணவ மும் படித்தவன் மீதான அவனது எதிர்ப்புமாகவே அபக்கீரின் பாத்திரம் இந்நாவலில் செயற்பட்டுள்ளது. கல்விக்கும் அனுபவத்திற்குமிடையிலான முரண்பாட்டில் படித்த இளைஞனின் மண் மீதான பிணைப்பும், பல கஷ்டங்களை கடந்து வெற்றி பெற முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையும் வெளிப்படும் விதம் கவனம் பெறத்தக்கதாக அமைகின்றது.

சரித்திரம் படித்த ஒரு பட்டதாரி இளைஞனின் மண் மீதான ஈடுபாடு எவ்வாறு அமைகின்றது என்பதை நாவலில் பல இடங்களில் அறியமுடிகின்றது. அவனது சரித்திர ஆசிரியனிடம் அனரஹாய் ஸ்தெப்பீஸ் பீடபூமி பற்றி நன்கு கற்றிருக்கிறான். அதனை அவனது வேலைத்தள பொறுப்பதிகாரி ஸரோக்கினிடம் தெரிவிக்கின்றான். அங்குள்ள கற்சிலை பற்றி உரையாடும் போது,

“இல்லை இது சரியில்லை. கல்மிக்குகள் பதினேழாம் நூற்றாண்டில்தான் இங்கே வந்தார்கள் இந்த நிலைவுச் சிலை பன்ரெண்டாம் நூற்றாண்டில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மங்கோலியர்கள் மேற்கில் ஆக்கிரமிப்புச் செய்த காலத்தில் இது அமைக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். கீரகீசியக்காரர்களாகிய நாம் யெனிஸே கரையில் இருந்து அவர்களுடன் வந்து தயான் - ஷான் பிரதேசத்தில் வசிக்கத் தொடங்கினோம். அதற்கு முன்பு இங்கே வசித்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் முன்பு இங்கே வசித்திருந்த ஆட்கள் சிவந்த முடியும் இளம் நிற கண்களும் உடையவர்களாயிருந்தார்கள்”

என்று அவனது சரித்திரக் கல்வியை பயன்படுத்துகின்றான். ஆனால் அதற்கும் அபக்கீரிடம் எதிர்ப்பு தான் வெளிப்படுகின்றது. அனரஹாய் ஸ்தெப்பீஸ் பீடபூமியில் அவர்களுடன் இணைந்து கெமேல் மேற்கொள்ளும் கன்னி முயற்சியும் கடும் உழைப்பும் பின்னர், அந்நிலத்தை வளம் கொழிக்கும் நிலமாக மாற்ற முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அவனிடம் எல்லா நிமிடங்களிலும் ஏற்படுத்துகின்றது. “அனர ஹாய்

ஸ்தெப்பியின் அடியில் வனநதிகள் பயணிக்கின்றன என்று புவியியல் ஆய்வாளர்கள் கண்டு பிடித்ததாக நான் எங்கோ படித்திருக்கின்றேன்” அது இப்போது வெறும் ஒரு கருத்தாக மட்டும் இருக்கலாம் ஆனால் ஒரு நாள் மனிதன் அனரஹாய் ஸ்தெப்பியின் தாக்கத்தை தணிப்பான் என்று உறுதியாக நம்புகின்றேன். பச்சை நிறமுடைய தோட்டங்கள் காட்சியளிக்குமென்றும் வயல்களில் குளிர்ந்த நீரோடும், தங்க நிறமுடைய கோதுமை வயல்கள் காற்றில் ஆடும். என்று எதிர்வு கூறுகின்றான். மேலும் அந்த பீடபூமியைப் பற்றி கனவு காண்கின்றான், கவிதை எழுதுகின்றான்:

“குரடாய் பீடபூமிக்கப்பறம்

யுகங்களாக மனிதப் பாதம் படாத

அனரஹாய் ஸ்தெப்பி உறக்கத்திலாழ்ந்திருக்கின்றது

காற்றும் பனியுமேற்று கடும் வெயிலில் பொசுங்கி

உணர்ச்சியற்றுக் கிடக்கின்ற இந்த அனரஹாய்

பூமியின் சொர்க்கமாக மாறுகின்ற நல்ல நாளை

கண் முன்னால் காண முடிகின்றது என்னால்”

என்று அந்த படித்த இளைஞன் கவி வடித்து விட்டு “நான் எழுதிய கவிதையில் படைப்பு நேர்த்தியோ, உணர்ச்சி அழகோ ஒன்றுமில்லாதிருக்கலாம். அதனால் என்ன? எனக்கு கவலையளித்தது வேறொன்றுதான். வெளிப்படுத்துவதற்கான வழிதேடி, என் ஆன்மாவில் நிறைந்து அடர்ந்திருக்கின்றது. உணர்ச்சிகளின் நூறி லொரு பங்குகூட இதில் இடம்பெறவில்லை. இது தான் எனக்கு வேதனையளித்தது” என்று புலம்புகின்றான். இது படைப்பாளியின் குரலாகவே ஒலிப்பதை வாசகர் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இந்த கவிதை எழுதிய சந்தர்ப்பத்தில் அதனை பிடங்கி கிண்டலாக பேசுகின்றான் அபக்கீர். “சொர்க்க ராச்சியம் - அனரஹாய் ஹா! அடேய் படைப்பாளி நீ எவ்வளவு பெரிய மடையன்” என்று தொடர்ந்து அவனைத் திட்டிவிட்டு குளிர் காலத்தில் நீ இங்கே தங்கியிருந்தால் அப்போது நீ இங்கே பாட்டை மாற்றுவாய் என்கின்றான். ஒரு படித்த இளைஞன் நிலத்தின் மீது கொண்ட ஈர்ப்பும், ஒரு முரடனின் வெறுப்பான மனநிலையும் இவ்விடத்தில் முரண்படுவதைக் காட்டுகின்றார் ஆசிரியர்.

கல்வியறிவு நிரம்பிய ஒரு இளைஞனுக்குரிய சிந்தனையை நாவலில் பல இடங்களில் காணலாம் வேலை செய்து விட்டு ஓய்வாக படுத்திருக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அபக்கீர் அவனது முதுகைச் சொறிந்து விடும் படி கெமேலை கேட்கின்றான். “உங்களுடைய முதுகை சொறிவதற்கு எனக்கு விருப்பம் இல்லை” என்று சொல்லி மேலும் நீங்கள், உலகம் முழுவதற்கும் உணவு கொடுத்து காப்பாற்றுகின்ற ஒரு தொழிலாளி நான் என்று எப்போதும் நெஞ்சில் தட்டிக் கொண்டு பெருமை பீற்றிக்

கொள்கிறீர்கள் அல்லவா” என்று நாசுக்காக அபக் கீரை மடக்குகின்றான். இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் அபக்கீரிடம் சொல்கின்றான்.

“ஒரு விஷயத்தை ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு ஆள் சிந்திப்பதையும், விருப்பப்படுவதையும் கனவு காண்பதையும் தடுப்பதற்கு மற்ற எவராலும் முடியாது. சிந்திக்கும் தகுதி தான் மனிதனை மிருகங்களில் இருந்து வேறுபடுத்துகின்றது.”

இவ்வாறு அபக்கீரிடம் அறிவு பூர்வமாக தனது கருத்தை தெரிவிக்கும் இன்னொரு சந்தர்ப்பம் தான் டிராக்டரை உழுதுகொண்டு செல்லும் போது அங்கு கிடைத்த தங்கத்துண்டைப் பற்றி கலந்துரையாடுகின்ற தூழ்நிலை தனக்கு கிடைத்த தங்கத்தை அபக்கீரிடம் ஆவலுடன் கொடுக்கின்றான். அவன் அதனை அலட்சியமாக இங்கு தங்கமா? என்று அவனிடமே கொடுத்துவிட கெமேல் தனது சரித்திரக் கல்வியை பயன்படுத்துகின்றான்.

“இங்கே ஏன் தங்கம் வரக்கூடாது? நான் கேட்டேன் பாருங்கள், எவ்வளவு கனமாக இருக்கின்றது எண்ணாறு கிராமிற்குக் குறையாது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் மங்கோலர்கள் இங்கே வசித்திருந்தனர். அனர்ஹாய் ஸ்தெப்பிக்கு வருவதற்கு முன்பு அவர்கள் சீனாவை ஆக்கிரமித்து கணிசமான தங்கத்தை அபகரித்திருந்தனர் அப்படி அது இங்கே வசித்திருக்க வேண்டும்”.

“இந்த அனர்ஹாய் ஸ்தெப்பியில் யுத்தம் செய்திருக்கின்றார்கள் ரத்தம் தோய்ந்த இந்த போராட்டங்கள் எவ்வளவு பயங்கரங்களாக இருந்தனவென்று உங்களுக்கு தெரியுமா?

அக்காலத்தில் கான் இனத்தவர்கள் வாட்கள் தங்கக் கைப்பிழக் கொண்டவையாக இருந்தன. உண்மையில் இந்தத் தங்கத் துண்டு அத்தகைய வாளின் பிடியல்லாமல் வேறொன்றுமில்லை” என்று கெமேல் கூறியதும் அதை வாங்கி தனது சட்டைப் பையில் வைத்துக் கொள்கின்றான். அன்று மாலையே அபக்கீர் அந்த நிலத்தை விட்டு யாரிடமும் சொல்லாமல் மறைந்துவிடுகின்றான். அவன் சென்ற பின்புதான் கலீபா கர்ப்ப முற்றிருப்பதையும் அவன் தங்கத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு அவளையும் ஏமாற்றி விட்டுச் செல்வதை கெமேலும் உணர்கின்றான்.

இவ்வாறு நிறைவுறும் இந்நாவலில் இறுதியில் படித்த இளைஞன் வெற்றிப் பெறுவதாகவே நாவல் நிறைவடைகின்றது. கல்வி, நேர்மை மனிதாபிமானம் ஆகிய பண்புகள் நிறைந்த அந்த இளைஞனின் கடினமான உடல் உழைப்பு அங்கு நிரம்பியிருந்த அடக்கு முறைகளை வெற்றிக் கொள்கின்றது.

ஐதமாத்தவ் இந்நாவலை மிக கவனமாக கட்டமைக்கப்பட்ட மொழியிலேயே எழுதியுள்ளார். கவித்துவம் மிகுந்த கோட்பாட்டுச் செறிவுள்ள மொழியில் இந்நாவலை அவர் நகர்த்தியிருக்கின்றார். அனர்ஹாய் ஸ்தெப்பிஸ் பற்றி வர்ணிக்கும் போது அவரது கற்பனை மாய யதார்த்த மொழியியல்புகளை நெருங்குகின்றது. ரஷ்ய இலக்கிய ஆளுமைகளில் சிங்கிஸ் ஐதமாத்தவ் மிகுந்த கவனத்துக்குரியவர் என்பதை இந்நாவல் நுட்பமாக உறுதிப்படுத்துகின்றது.

அரூபங்கள்

■ ஈழக்கவி

பிரமாண்ட சுவரில்
வரலாறு வரைந்த
ஒரு அரூப ஓவியம்
ஓவியத்துக்குள் ஒளிரும்
புத்தரின் விழிகளிலிருந்து
வழியும் இரத்தக் கண்ணீரை
சிறுமியின் தலையிலிருந்து
முக்காடு துடைக்க முனைகையில்
முக்காட்டில் படிந்திருந்த
சாம்பல் துகள்கள்
ஓவிபத்தை சிதைக்க சிதைக்க
அதற்குள் ஆயிரமாயிரம்
அரூபங்கள்
பதறும் உயிர்ஊன்
சிதறும் மகூதிகள்
எரிக்கப்படும் அங்காடிகள்
நடைபிணமான ஊர்
து- வேஷிகளுக்கு

சோரம் போன
காப்பாளர்கள்
தென்னை மரத்தில்
புல் அறுக்கும் அரசு

அரசும் அவர்களே
என்பதை உணர்த்தும்
அரூபங்கள்

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

Importers, Exporters, Sellers & Publishers of Books
Stationers and News Agent

நூலின் பெயர்	எழுதியவர்	வெளியீடு	விலை
1. வரலாறு Gr - 08 சிறுகுறிப்பேடு		பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை	200/-
2. GIT A/L மாதிரி வினாவிடை	எஸ்.பிரசாந்தன்	பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை	300/-
3. தமிழ் இலக்கிய களஞ்சியம்	கிருஷ்ணபிள்ளை நடராசா	பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை	500/-
4. தமிழில் மெய்யியல்	தி.செல்வமனோகரன்		300/-
5. செல்வப்பாக்கியம் மாமியின் முட்டிக் கத்தரிக்காயும்	ஆ.சி.கந்தராஜா	ஞானம் வெளியீடு	400/-
6. மைவெளிச்சம்	எம்பி.எம்.நிஸ்வான்		200/-
7. சொற்களால் அமையும் உலகு	தி.செல்வமனோகரன்	தூண்டி இலக்கியவட்டம்	300/-
8. மரணத்துக்கு முன் மரணியுங்கள்	எம்.பி.எம்.நிஸ்வான்		200/-
9. இரத்தவரலாறு	இரா.சு.கோபன்		600/-
10.27 யாழ்தேவி	ஈழவாணி	புவரசி வெளியீடு	750/-
11. இலங்கை அரசியல் அரசியல் வாதிகள்	அனுதர்ஷி லிங்கநாதன்	புவரசி வெளியீடு	562.50
12.கட்டுப்பொல்	பிரமிளா பிரதீபன்	ஞானம் வெளியீடு	500/-
13.ஓர் இனப்பிரச்சினையும் ஓர் ஒப்பந்தமும்	தி.ராமகிருஷ்ணன்	கலைஞன் பதிப்பகம்	675/-
14.இலங்கையில் முஸ்லிம் கல்வி	ஏ.எம்.நவரியா	கலைஞன் பதிப்பகம்	950/-
15.வாழ்நாள் சாதனையாளர்	கமலா குணராஜா	கமலம் பதிப்பகம்	2000/-
16.பரராஜசேகர வைத்தியம் தொகுதி - I	சிவ.சண்முகராஜா		3500/-

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

புத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி, இறக்குமதியாளர்கள், நூல் வெளியீட்டாளர்கள்

தலைமை :

இல. 202, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு 11. இலங்கை.

தொலைபேசி: 2422321. தொலைநகல் :2337313 மின்னஞ்சல் : pbdho@sltnet.lk

www.Poobalasingham.com - E-mail - poobalasingham202@gmail.com

கிளைகள்:

340, செட்டியார் தெரு,

கொழும்பு - 11

தொ.பே:2395665

இல.309 A 2/3 காலி வீதி

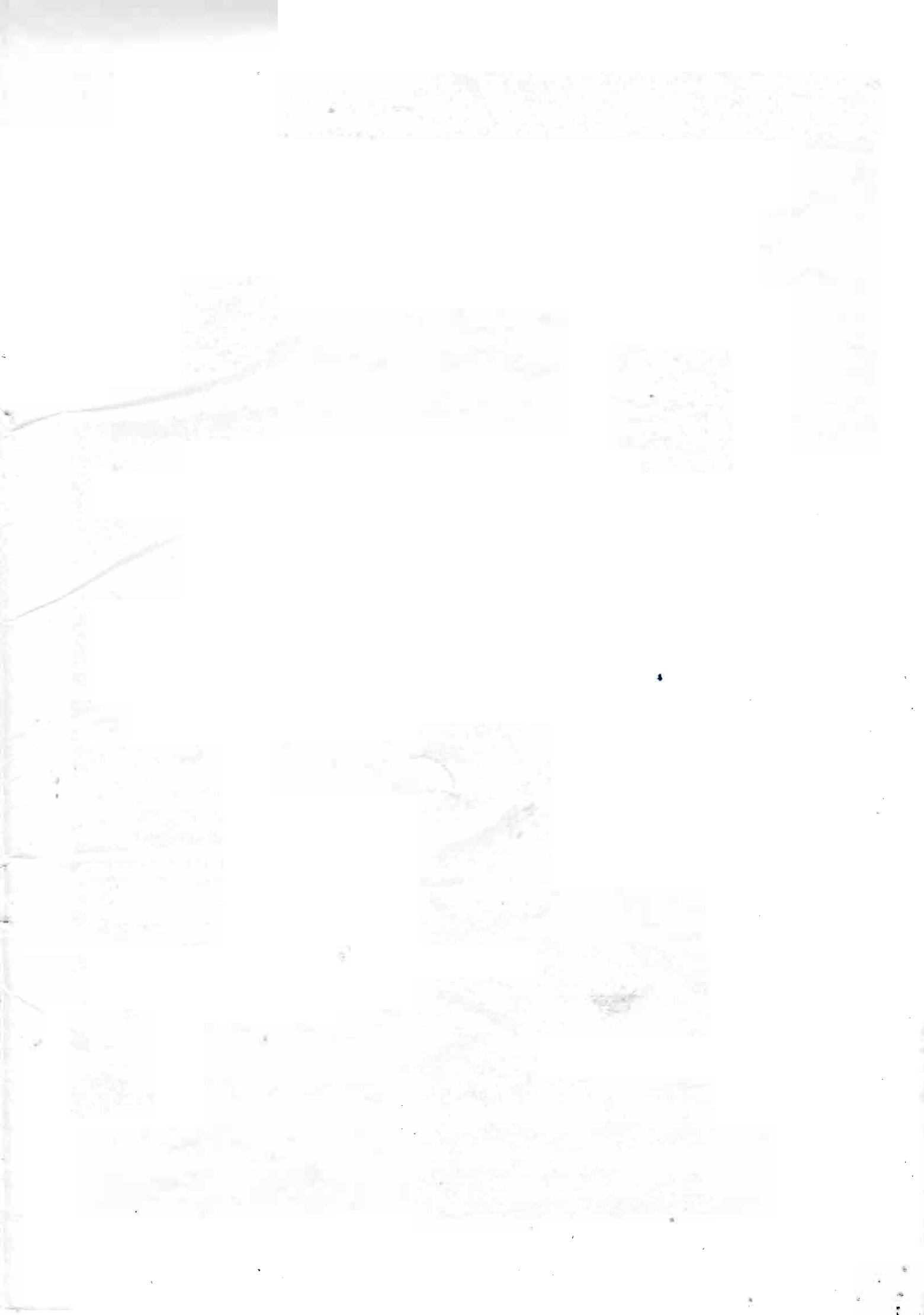
கொழும்பு - 06

தொ.பே:4-515775, 2504266

இல.4A, ஆன்பத்திரி வீதி

பஸ்நிலையம்

யாழ்ப்பாணம்

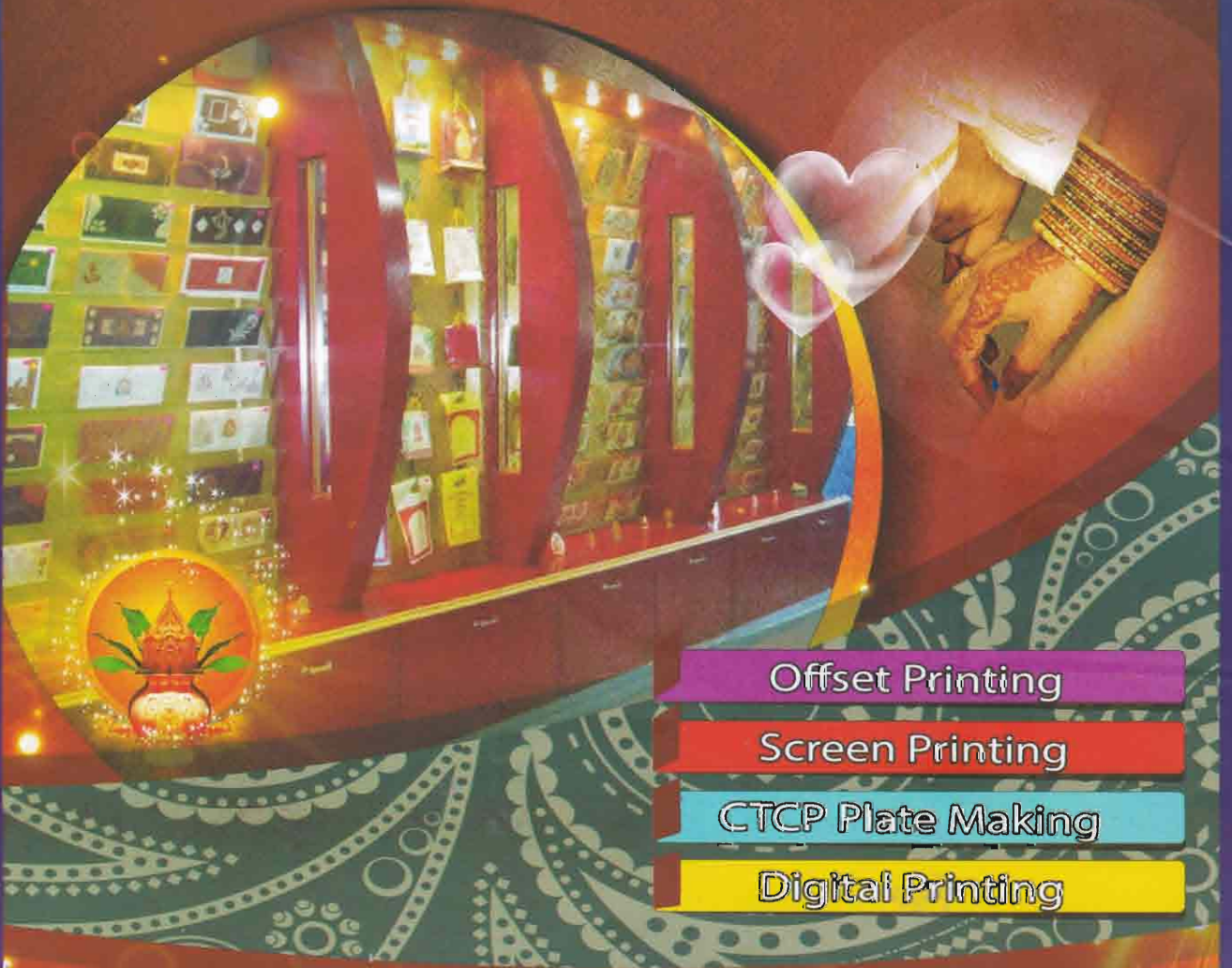

மதி கலர்ஸ்

திரும்ப அழகுப்படுத்தும் கட்டுப்பாடு

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெறும் வைபவங்களுக்கு குறைந்த விலையில் அழகுப்படுத்தும் பொருள்களை வழங்குகிறோம்.

Offset Printing

Screen Printing

CTCP Plate Making

Digital Printing

இல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திராச்சந்தி நல்லூர்.

தொலைபேசி - 021 222 9285, 077 722 2259